

15th March 1955]

III.—VOTING ON DEMANDS FOR GRANTS FOR THE YEAR
1955-56—cont.

DEMAND XXIII—LABOUR INCLUDING FACTORIES.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM :—“ Mr. Speaker, on the recommendation of the Governor, I move—

‘ That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 19,71,000 under Demand XXIII—Labour including Factories.’ ”

MR. SPEAKER :—“ Motion moved—

‘ That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 19,71,000 under Demand XXIII—Labour including Factories.’ ”

SRI S. PAKKIRISAMI PILLAI :—“ Mr. Speaker, I move—
‘ That the allotment of Rs. 19,71,000 under Demand XXIII—Labour including Factories be reduced by Rs. 100.’ ”

SRI M. KALYANASUNDARAM :—“ Sir, the Cut Motion moved by hon. Member Sri S. Pakkiriswami Pillai refers to the general welfare of the working classes in the City alone. May I submit that the Cut Motion given notice of by Sri K. P. Gopalan is a comprehensive one and may it also be moved? ”

MR. SPEAKER :—“ Usually only one Cut Motion is moved. If I allow this, every hon. Member who has given notice of a Cut Motion will request permission to move his motion.”

MR. SPEAKER :—Cut Motion moved—

‘ That the allotment of Rs. 19,71,000 under Demand XXIII—Labour including Factories be reduced by Rs. 100.’ ”

“ I have allotted four hours for discussion on this Demand. The Hon. Minister will reply at 1 p.m.”

* SRI K. P. GOPALAN :—“ Mr. Speaker, Sir, I have to state that there has been a change in the policy towards labour adopted by both the Government of India and this State Government. I shall give a few examples of the change of policy adopted by the Central Government towards labour. Let us take up the Bank Award given by the highest Labour Appellate Tribunal in the country. The recommendations of the Labour Appellate Tribunal in connexion with the disputes between the bank employees and the managements . . . ”

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM :—“ If the hon. Member refers to the Bank Award issue, I am afraid I shall not be able to deal with that question.”

MR. SPEAKER :—“ That question relates to the policy of the Central Government. Let the hon. Member confine himself to the policy of this Government.”

* SRI K. P. GOPALAN :—“ Both the labour policy of the Central Government and the State Government is inter-linked. I have to refer, in this connexion, to the resignation of ex-Labour

[Sri K. P. Gopalan] [15th March 1955]

Minister Sri V. V. Giri and also the tramway dispute. In connexion with the tramway dispute, the High Court has given a judgment stating that the workers can be given compensation out of reserve funds. Regarding this matter the Government have appealed to the Supreme Court against the interests of the working classes. Again, Sir, I want to bring to the attention of hon. Members in this House that nearly Rs. 200 crores were given to mill owners and capitalists for implementing the policy of rationalization as a result of which lakhs of workers were thrown out of employment.

“ With regard to the policy adopted by this Government towards labour, I wish to point out to hon. Members the attitude adopted on the question of declaring 1st of May in every year a holiday for all workmen and employees in factories, shops, etc., about which a Bill was introduced in this House by a Member from the Opposition. What was the argument put forward by the Hon. the Minister for Finance on that occasion? He argued that the Government would only take into consideration National holidays. I want to state here that the Hon. the Minister for Finance had forgotten all about the part played by the working classes in the national movement for independence. In this national movement for independence, the working classes took a very prominent part from the very beginning and they faced bullets and bayonets of the British Government bravely. When a holiday was asked to be declared for the working classes in every year on the 1st of May, it was refused. The speech of the Hon. the Minister for Finance made on that occasion was an insult not only to the working classes in this State but throughout the country. We are not against National holidays; the workers are not against National holidays or the interests of the nation; the workers have got a programme for the upliftment and progress of our country; they have a programme to industrialize our country. Not that they are against the Nation's welfare and progress. Not only that. The Madras Government have issued an order regarding the exemption of shops, etc., under the Shop Assistants Act, employing three or less workers. There was so much discussion about that in this House. Why should the Madras Government issue such an order? They should have consulted the labour representatives; they should have consulted this House before issuing such an order. I have received reports that in many cases the shop workers who have to work for many hours in the shops are not even getting their weekly holidays, after the passing of the order by the Government.

(The Deputy Speaker in the Chair.)

“ Then, the Madras Government passed an order clarifying the stay-in strikes. Sir, regarding this question of stay-in strike I wish to say that no worker would wish to go on a strike on his own account; he knows that if he goes on strike, his family will be left starving; he will be put into a miserable condition. So, the workers go on strike only when they are forced to do so as a last resort, when they have failed to achieve their objects by all other means. They use this weapon of strike as a last resort. I am not saying that

15th March 1955] [Sri K. P. Gopalan]

we should not resort to stay-in strikes when employers have got their methods of victimization, non-employment, non-payment of wages, etc.

“ Sir, the managements are not co-operating with the Government. They even refuse to attend conciliation proceedings when they are asked to do so by the Conciliation Officer. Some two years ago, in a Conference with the Tahsildar of Chirakkal taluk and factory managers, the Collector announced that the Hon. Labour Minister, Dr. Krishnarao, proposed to increase the wages of handloom workers in Chirakkal taluk. At once one factory owner said, ‘ Who is this Government to advise us to increase the wages of workers; they have not increased the wages of their own employees; what right have they to increase the wages of workers.’ Such is the attitude of some of the employers at least. When the employers go against the law, retrench the workers, victimize them, when they bring in black-legs and goondas to harm the workers and when they, with the help of the Police, arrest the workers and put them into jails, the Government never issue circulars or orders. But when the workers go on strike, they immediately issue circulars and orders. I say, the workers have every right to go on strike and they use this weapon only as a last resort. Before that, working class will see that they approach the Government and the Labour Department. Not only in India, but throughout the world, the working class has the right to go on a stay-in strike, but only they will use it as a last resort and as a last weapon whenever attacks on them come from employers suddenly. Even the State Governments and the Central Government cannot prevent them from doing so. But workers will exhaust all preliminary methods of approaching the Labour Department, conciliation, adjudication, etc., before using that weapon of strike.

“ By issuing such a circular, Government have strengthened the hands of the factory owners and prevented the workers from collective bargaining. The workers cannot go to the managements collectively and ask for their grievances to be heard. Of course, I am not questioning the intention of the Government, the intention of the Hon. Minister. But it has become a weapon in the hands of the employers to hand over the workers to the Police, to take Police action against them and to divide the working class and also to take effective action against workers’ union.

“ Another thing is that our Government have fixed the minimum wage. I am not able to understand the basis on which the Government came to the conclusion—I want to ask that of the Hon. Labour Minister—that a beedi worker should get only Rs. 1-4-3 if he rolls one thousand beedis. In this connexion, the Central Government as well as the Appellate Tribunals and Labour Courts in India have made some recommendations. Before fixing the minimum wage, the Government should consider first of all whether the worker and his family can live a decent living out of that wage. Government should have seen whether there are awards on this question. For example, the Markandeya Award is that the minimum wage should be Rs. 2. Further, the Government should

[Sri K. P. Gopalan]

[15th March 1955]

have taken the opinion of the workers. I want to ask the Hon. Labour Minister whatever may be the legal implications of it whether the Government adopted any of these methods. I wish to state here that the Government never took into consideration any of these things. But simply they have fixed the wage at Re. 1-4-3. After this fixation, what happened? The Taj Beedi Factory, Madras, have reduced the wages and when the workers protested the Police came in the scene and made a lathi charge on the workers. That is the effect of the minimum wage fixed by the Government.

"Sir, I feel that recently there has been a change in the policy of the Government. On the floor of this Assembly, when Dr. Krishna Rao was the Labour Minister, he stated that the matter of appointment of Court of Enquiries in respect of almost all industries wherever necessary would be considered and that he would see that the workers' condition, their wages, etc., are improved. But nothing has been done. Take the condition of the press workers in the country, the municipal workers, workers in the hotels and so many industries like the cashew and umbrella industries. In these cases, there must be fixed a minimum wage. But before doing so, the Government should consider that the worker is also a human being and he has also to live in a civilized community. Therefore, what I request the Hon. Minister is wherever the Government has not fixed a minimum wage in any category of industry, the Government should take steps to fix minimum wages and also wherever enquiries have not been conducted to take steps to conduct enquiries so that the condition of labour may be improved.

"Many times in this House, the question of the Textile Tripartite Enquiry Committee came in for discussion. Then the Hon. Labour Minister said that the Government could not take the recommendations of the Committee, because there was no legal binding. Therefore, what is the alternative to the Government? There must be some alternative. In this connection, I wish to say that the Tripartite Enquiry Committee have taken some interim decisions and that is, they have said that the dearness allowance of the workers should be increased from $2\frac{1}{2}$ to 3 annas. What did the Government do? The Government simply recommended to the managements to adopt that and most of the managements assented to this. Because there was weight behind that recommendation, though there was no legal obligation, but still there was moral obligation and hence the managements had to assent to that. Accordingly dearness allowance was increased. I wish to state here that whatever may be the legal opinion—I am not against the Government's taking the legal aspects into consideration—the Government must boldly come forward to prove that they stand for the working classes of the State. The Government have to take legal opinion in all these matters. I know that. What I want the Government to do is this. Whenever an Enquiry Committee or some Committee gives its recommendations, the Government must boldly come forward and say, 'Well, these are the recommendations of the Committee. The mill-owners and other employers have to pay such and such amount to the workers as per the recommendations of the Tribunal. If they refuse to implement the

15th March 1955] [Sri K. P. Gopalan]

recommendations, we will take action to see that they implement them.' Let the Government make some such statement. If they make some such statement, we can understand that. To-day, I do not know why they should hesitate to make such a statement.

"I would like to give another suggestion to the Hon. Labour Minister. The Government can appoint an Adjudicator as a special Industrial Tribunal and tell that Tribunal, 'Well, these are the recommendations of the Tripartite Enquiry Committee and on those recommendations adjudication must be made.' In this way, the Government can make the workers understand that the Government stand for the working classes of the State. I would respectfully like to ask whether the Hon. the Labour Minister is prepared to take my suggestion. On this rests the entire labour policy of the Government. I wish to state on the floor of this House that the Government need not have a mistaken impression of the working classes of this State. The working classes have fought for their rights in the past so many decades. They have suffered a lot. They have faced the British bullets and they have also faced the Congress bullets. They have established certain rights. As a result of a long struggle, they have secured their rights. In any development plan, the co-operation of the working classes is very essential. They have got a definite role to play. If only the Government care to know how hard these people have been working for increasing the country's production, the Government can very easily realize how sincere and how hardworking are these people and to what extent they have suffered. I only want that the Government should show some sympathy towards these unfortunate people. I repeat my suggestion that the Government must appoint an Industrial Tribunal to consider the recommendations of the Textile Enquiry Committee, and see that those recommendations are implemented."

DEPUTY SPEAKER:—"The hon. Member's time is up."

* SRI K. P. GOPALAN:—"Sir, I want five more minutes."

DEPUTY SPEAKER:—"No, the hon. Member has already taken 15 minutes, i.e., 5 minutes more than the time allotted for each hon. Member. It is not possible to allow the hon. Member alone to take the whole time."

* SRI K. P. GOPALAN:—"This is an important subject, Sir."

DEPUTY SPEAKER:—"True, but certainly there are other hon. Members also who wish to speak on the subject."

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM:—"As the hon. Member has initiated the discussion, I would also like to suggest that he may be shown some indulgence, Sir."

DEPUTY SPEAKER:—"That is why, I have allowed him 15 minutes."

[15th March 1955]

* SRI K. P. GOPALAN :—“ When there was a strike in Malabar in January and when the workers of a factory were fighting for their legitimate rights, I know the whole Police force of Kozhikode was called into action. Does the Hon. Minister know what they did? I have seen with my own eyes the Sub-Inspector of Police, Kozhikode, and the Circle Inspector of Police, Kozhikode, bringing with them black-legs and taking them inside the factory. I ask, what right have they got to do this sort of thing. As soon as the Avadi Congress Session was over, the District Superintendent of Police, Malabar, began to torture the workers in Malabar. The District Superintendent of Police might have thought the Socialism adopted by Congress is giving blows to the workers equally. Government should correct him. Even security proceedings were taken against the leaders. Is this the way to implement the resolution of the Congress regarding the establishment of a Socialistic pattern? I want the Hon. Minister for Labour to look into the matter and see that justice was done to the working classes. Security proceedings against Trade Union leaders of Tellicherry, T. V. Remunny and Kutty and others are pending before the Court in connection with a beedi strike at Kottiyur.

“ Even in the case of the Palar Mills in Chingleput district, policemen in uniform were posted inside the Mill. The workers of that Mill were agitating for the purpose of getting reasonable bonus and living wages. Even before giving retrenchment notice, the Police constables were posted inside the Mill. Why should the Government call in the constables from Saidapet to give retrenchment notices to the workers in Horse Race Club? I do not really understand the policy of the Government. Again in Dharmadam in North Malabar, before retrenchment notice was given, reserve constable were employed to threaten the workers. Sir, in the case of the Gnanambika Mills, Coimbatore, the Union Joint Secretary and the Vice-President were arrested. About conditions in Walparai, I think the Hon. Labour Minister is pretty well aware. A public meeting of workers was arranged there. The Sub-Inspector of Police who attended the meeting asked the workers not to speak anything about the Police. In Neiveli also, cases were filed against the workers. Sir, today the workers are really struggling for their existence. Some cases or other are brought against them and they are arrested. Even in the City of Madras, I know that the workers have no right to take out a procession. Recently, a procession of hotel-workers was dispersed by the hotel-owners who employed some goondas for the purpose. Whenever there is a strike, I mean a legal strike, the Police intervene and arrest the workers' leaders and put them in jail. Is the Hon. the Labour Minister aware that in Feroke the tile workers were kicked up by the management? One worker was beaten by the management at public theru, Chirakal. Even in Madras City, some of the workers were beaten by the management, especially by the hotel-owners. When such cases are brought to the notice of the higher Police officials, they do not take any action against the offenders. Our complaints in this regard are not at all heard by the

15th March 1955] [Sri K. P. Gopalan]

higher authorities. When the management fail to implement the recommendations of the Committees appointed to enquire into the workers' grievances, the workers make certain demonstrations to focus the attention of the authorities. When they do this, why should the Government send the Police to help the managements? This is what I am unable to understand, Sir. When the management fail to implement the recommendations of the Committees or Tribunals, the Government take no action against them. But, when it comes to the question of sending the Police the Government without delay send them. I am not against the Police maintaining Law and Order. They have to do it and let them do it by all means. But, why should they be used for crushing the working classes? When the workers make certain demands and when the proprietors or managements do not come forward to accede to them or to redress the grievances of the workers, naturally the workers will have to resort to some legal action. For this purpose they go on a legal strike, or do satyagraha. When they do this, the whole machinery of the Government comes down upon the workers. The whole Police force is rushed to save the management and to crush the working classes of the State. Thus the Police is used for crushing the entire labour movement as such. The Police when put to action indulge in all sorts of excesses. I would like the Hon. the Labour Minister to appoint a Committee to enquire into such Police excesses. Let the Committee find out where there have been Police excesses and to what extent. Let the Government punish those officers who are found to be guilty. Unless this is done, I am afraid the trade union activities of this State will be greatly hampered.

“ There is another matter to which I would like to make a reference. Wherever there are labour strikes and labour disputes, the labour officers have no power at all. The Labour Inspector has no power. In each labour centre, the Government must appoint a Judge. This Judge must consider all disputes, receive representations from the parties concerned. He should have judicial powers also. In Chirakkal taluk, there was a dispute regarding payment of bonus to about 20,000 handloom weavers in 1947. It went to the Appellate Tribunal. Again, last year it was referred to the Industrial Tribunal, Coimbatore. The Industrial Tribunal gave its award which has not been implemented till to-day. In the State, there are so many such cases relating to hotel-workers and others. That is why I say that in each labour centre there must be a Judge to look into these matters. The Government should see that in each labour centre, a judge is appointed with full judicial authority to see that when an award is not implemented by the managements concerned, suitable action is taken against them to implement the award without any delay. I would also request the Government to move the Central Government to amend the Industrial Disputes Act suitably in this connexion. Even from the very beginning, I have been appealing to the Labour Department and also to the Government that they should see to it that the maternity benefits to women workers are increased. The present maternity benefit rules were framed by the British Government. I want that all

[Sri K. P. Gopalan]

[15th March 1955]

workers who enjoy maternity leave should get their wages and allowances. This small thing, the State Government themselves can do. Sir, labour portfolio is one which has to be administered with a humanitarian sympathetic background. A big responsibility devolves on the Government here since thousands of lives of workers are involved. It is not just a question of passing papers from one officer to another, from one Department to another and so on. The Government should as far as possible see that all awards given by tribunals are implemented by the managements speedily. Workers should get early decisions on their disputes. They should be able to secure a living wage. Trade union rights should be guaranteed. The Government should put a stop to victimization of workers by private managements. For instance, there is the Simpson & Co., in Madras and the Hon. the Labour Minister knows the mischief played by the employers there. After all, the Union there is led by the I.N.T.U.C. and in spite of it dismissals go on endlessly. Then, there are cases of unjust and illegal closure of factories. If the Fundamental Rights contained in the Constitution give the right to the factory owner to close the factory and if the High Court also upholds that right, then I would say that the factory owner should at least give notice of closure to the Government and satisfy the Labour Department and the Government that he is closing the factory for bona fide reasons. To cite the case of Malabar thousands of workers have been thrown out of employment on account of illegal closure of many factories. Aron company is a glaring example. Workers do Sathiagraha before the Collector's Office. Government should see the factory is opened soon. Then, retrenched workers are not taken back even though they had put in ten or twelve years' service. In the districts of Coimbatore, Madurai, and Tinnevely and even in the City of Madras, thousands of workers do not get any benefit in spite of long service because their service is treated as temporary. Then, Sir, in the Buckingham Carnatic Mills, a worker is asked to work on twelve looms. Though the load of work is increased his wage is not increased. I wish respectfully to submit to the Hon. the Minister that he should take all these things into consideration and see that the lot of the workers is improved. Ever so many pieces of legislation are brought in the House—for taxation and the like—but still the Government would not bring in any legislation for bettering the condition of workers. I can very well understand this because I see what the Government have done in the case of beedi workers in fixing the minimum wage. The Government simply tease the working class and they do not want to recognise their worth. Even today, I got a telegram from workers of Thengavilasu rubber estate, Kuruvambalem, Malabar, that the estate, is closed, workers are thrown into the streets. The plight of plantation workers are going from bad to worse. Sufficient bonus is not paid to them when the estate got enormous profits. On the bonus question of estate workers Government should take a decision soon. Let me conclude my speech with a warning. If the Government do not recognise them, a time will come when, I am sure, the Government will be forced to recognize the working class of the country. With these words, I support the cut motion."

15th March 1955]

* **SRI R. KUPPUSWAMY** :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, 10-08 a.m.
கனம் தொழில் மந்திரி அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கும் மான்யத்தை நான் முழு மனதுடன் வரவேற்கிறேன். தொழிற்சாலை சம்பந்தப்பட்ட, தொழிற்தகராறுகள் சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களில் தற்சமயம் சர்க்கார் அனுசரித்துவரும் கொள்கையையும் நான் மனப்பூர்வமாக ஆதரிக்கின்றேன். சர்க்கார் அனுஷ்டித்துவரும் கொள்கையை தொழிலாளர்களும், தொழிற்சங்கத் தலைவர்களும் முதலாளிகளும் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளுவது கிடையாது. நமது நாட்டிலே செல்வம் பெருகவேண்டும், செல்வம் பெருகுவதன் மூலம் அந்தச் செல்வத்தை எல்லோரும் பங்கிட்டுக்கொள்ள வேண்டும் என்ற அடிப்படையான கருத்து நம் சர்க்காரிலே இருக்கிறது. அந்தக் கருத்தை இருசாராரும் சரியாகப் புரிந்து கொள்வார்களானால் நாட்டிலே தொழிற் தகராறுகளோ சச்சரவுகளோ ஏற்படாது என்பதை நான் அனுபவ பூர்வமாக அறிவேன்.

“தொழிற் தகராறுகள் எப்படி எப்படி உண்டாக்கப்படுகின்றன என்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். உண்மையில் சில தகராறுகள் இருக்கத் தான் செய்கின்றன. அத்தகராறுகளெல்லாம் சர்க்கார் அனுஷ்டித்துவரும் கொள்கையின் அடிப்படையில் தொழிற் கோர்ட்டுகள் மூலமாக தீர்க்கப்பட்டு வருகின்றன. முதலாளிகளும் ஏமாற்ற முடியாது : தொழிலாளிகளும் ஏமாற்றமுடியாது. இரு சாரார்களுக்கும் நல்ல சுமுகமான உறவுகளை ஏற்படுத்துவதற்கு நல்ல சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் பொதுவாக தொழிற்சங்கங்களுக்கு சலுகைகளை அளிக்க வேண்டும், அறிமைகள் கொடுக்கவேண்டுமென்பது சட்டபூர்வமாக ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட விஷயம். ஆனால், தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் தங்களுடைய தலைமைப்பதவியைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளவேண்டும் என்பதற்காக தொழிற் தகராறுகளை உண்டாக்கி அதன்மூலமாக பலாத்காரமான செயல்களைப் புடுத்தி தாங்கள் தலைவர்களாக நீடுழிகாலம் இருக்கவேண்டுமென்ற அடிப்படையில்தான் தொழிற்சங்கத் தலைவர்களின் பேரூக்கு இருக்கிறதே தவிர வேறென்றுமே கிடையாது. தேசிய மனப்பான்மையோடு, தேசத்தின் செல்வம் வளரவேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடு தொழிற்சங்கங்கள் பெரும்பாலும் நடந்துகொள்வதே கிடையாது. உண்மையான சில குறைகள் இருக்கின்றன, என்பதை யாரும் மறுக்கமுடியாது.

“தொழிலாளர்களுடைய குறைகளைப் போக்குவதற்கு சர்க்கார் செய்து கொண்டு வரக்கூடிய சட்டங்களும், பல சலுகைகளும் இருந்துகொண்டிருக்கின்றன. ஆனால், நடை முறையில் சில குறைகள் ஏற்படுகின்றன. அவைகளை அவ்வப்போது சுமுகமான முறையிலே தீர்த்துக்கொள்ளவேண்டும்.

“தொழிலாளர்களுக்கு இன்ஷ்யூரன்ஸ் திட்டம் நீண்ட நாட்களுக்குப் பிற்பாடு வந்திருக்கிறது. தொழிலாளர்களுக்கு மட்டுந்தான் அந்த இன்ஷ்யூரன்ஸ் திட்டம் அமையும் என்று அத்திட்டத்திலே சொல்லப்படுகிறது. தொழிலாளருடைய தாய் தந்தையர், உறவினர் ஆகியவர்களுக்கும் இத் திட்டம் விஸ்தரிக்கப்படவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“அதோடு கூட, தொழிலாளர்களுக்கு ஹெல்த் இன்ஷ்யூரன்ஸ், ஆயுள் இன்ஷ்யூரன்ஸ் திட்டங்களையும் சர்க்கார் செய்யவேண்டும். ஆயுள் இன்ஷ்யூரன்ஸ் திட்டத்தைச் செய்யும்போது சர்க்கார் ஒரு விஷயத்தை கவனிக்க வேண்டும். பல இன்ஷ்யூரன்ஸ் கம்பெனிகளெல்லாம் இருக்கின்றன. குறைந்தபட்சம் ஆயிரம் ரூபாய்க்குத்தான் ஒருவன் இன்ஷ்யூர் செய்து கொள்ளமுடியும். தொழிற்சாலையில் வேலைசெய்யக்கூடிய சாதாரண தொழிலாளி ஆயிரம் ரூபாய்க்கு இன்ஷ்யூர் செய்துகொள்ளக்கூடிய வசதி இல்லை. போதிய வரும்படி கிடையாது. ஆயிரம் ரூபாய் குறைந்தபட்சம் என்று இருப்பதை 500 ரூபாய் என்று மாற்றியமைக்க வேண்டும். ரூ. 500க்கு இன்ஷ்யூரன்ஸ் செய்து கொள்ளலாமென்ற அடிப்படையில் தொழிற்சாலையில் வேலை செய்யக்கூடிய ஒவ்வொரு தொழிலாளிக்கும் குறைந்தபட்ச சலுகை காட்டவேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

“கோயமுத்தூர் ஜில்லாவில் தொழிலாளர்களுக்கு வீடுகள் கட்டுவதற்கு சர்க்காரிலிருந்து பல லட்சக்கணக்கான ரூபாய்கள் மில் முதலாளிகளுக்கு

[Sri R. Kuppuswamy] [15th March 1955]

சலுகையாகக் கொடுத்திருக்கின்றார்கள். மில் முதலாளிகள் சில லட்ச ரூபாய்களைப் போடுகிறார்கள். சர்க்கார் உதவியை வைத்துக்கொண்டு வீடு கட்டுவதற்கு ஏற்பாடு செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள் அப்படி வீட்டைக் கட்டிக் கொடுத்து பிற்பாடு வீடுகளில் குடியேறக்கூடிய தொழிலாளர்களை வாடகை கொடுக்கும்படிச் செய்கின்றார்கள். எவ்வளவு காலம் அந்த வீட்டில் இருந்துகொண்டிருக்க முடியுமோ அதுவரை மட்டுந்தான் வாடகை கொடுத்துக்கொண்டிருக்கமுடியும். பிற்காலத்தில் எந்த விதமான சொந்த உரிமையும் கொண்டாடமுடியாது. அந்த மாதிரி தனிப்பட்ட முறையில் இல்லாமல் கூட்டுறவு இயக்க முறையில் வீடுகள் கட்டக்கூடிய திட்டத்தை அமைத்தால் கட்டக்கூடிய வீட்டில் பத்து, பதினைந்து வருஷ கால அளவை நிர்ணயம் செய்து, பின்னால் அந்த வீடுகளை தொழிலாளர்களுக்குச் சொந்தமாக்க வேண்டுமென்ற முறையில் ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். கூட்டுறவு முறையில் வீடுகள் கட்டிக்கொடுப்பதற்கு மில் முதலாளிகளுக்குப் பணம் கொடுத்து சலுகை செய்தால் எதிர்காலத்தில் தொழிலாளர்களுக்கு நன்மை ஏற்படும்.

“பிராவிடண்ட் பண்டு வசதிகள் சில தொழிற்சாலைகளில் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. தொழிற்சாலையில் வேலை செய்கின்ற தொழிலாளர்களுக்கு ஒரு விதமாகவும், அங்கு வேலை செய்யும் குமஸ்தாக்களுக்கு வேறு விதமாகவும் இருக்கிறது. இவ்விதமாக இல்லாமல் தொழிலாளர்களுக்கும் குமஸ்தாக்களுக்கும் ஒரேமாதிரியான சலுகை காட்டுவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன். குறிப்பாக, கோயமுத்தூரிலுள்ள யுனிடெட் காப்பி சப்ளை கம்பெனியில் வேலை செய்யும் குமஸ்தாக்களுக்கு ஒருவிதமாகவும், தொழிலாளர்களுக்கு வேறுவிதமாகவும் பிராவிடண்ட் பண்டு பிடித்தம் செய்யும் முறை இருந்து வருகிறது. அம்மாதிரி பல தொழிற்சாலைகளில் இருக்கிறது.

“கோயமுத்தூர் மில் பிரதேசங்களில் அடிக்கடி தொழில் தகராறுகள் ஏற்பட்டுக்கொண்டுவருகின்றன. வேலை நிறுத்தம் செய்யக்கூடிய காலத்தில் பல பலாத்காரமான நிகழ்ச்சிகள் ஏற்படுகின்றன. Token strike செய்தார்கள். முக்கூட்டுக்கமிட்டியின் சிபார்சுகளை அமுலுக்குக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று சோஷலிஸ்டுக் கட்சியைச் சேர்ந்த தொழிற் சங்கத் தார் ஒரு வேலை நிறுத்தம் செய்தார்கள். அதில் கலந்துகொள்ளாத தொழிலாளிகளை பலாத்காரப்படுத்தி அவர்களை யெல்லாம் பலாத்காரமான முறையில் வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபடுத்தவேண்டுமென்று தகராறு செய்து மிகவும் கொடுமைப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். மாதா மாதம் சம்பளம் வாங்கக்கூடிய மில் கேட்டின் பக்கத்தில் தொழில் சங்கத்திற்குச் சந்தா வசூல் செய்யவேண்டுமென்று தொழிற்சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் பலாத்காரமாக தொழிலாளர் மத்தியில் சந்தா வசூல் செய்கிறார்கள். கலகம் ஏற்படுகிறது. போலீஸ் பாதுகாப்பு கிடையாது, எந்தவிதமான பாதுகாப்பும் கிடையாது.

“தொழிற்சாலையில் ‘இரவு ஷிப்ட்’ வேலை பார்த்துவிட்டு வீட்டுக்கு இரவு 1 அல்லது 2 மணிக்குப் புறப்பட்டுப் போகும்போது தொழிற்சங்கத்திற்குச் சந்தா கொடுக்காத தொழிலாளர்களை வழியில் மடக்கி, ரௌடிகளை வைத்துக்கொண்டு தாக்குகிறார்கள். இதனால் சச்சரவுகள் ஏற்பட்டு பல கேஸ்கள் கோயமுத்தூர் ஜில்லாவில் நடந்திருக்கின்றன. எந்த விதமான நடவடிக்கையும் எடுத்ததாகத்தெரியவில்லை. பலாத்காரமான நிகழ்ச்சிகள் நின்றபாடும் கிடையாது. இன்றும் நடந்துகொண்டு இருக்கின்றன. நேற்றையதினம் கூட எனக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. பெரிய தகராறு ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று. பலாத்காரவாதிகள் அடிதடி கலகம் செய்கின்றார்கள். போலீஸ்காரர்கள் சரியான நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை என்று தகவல் வந்திருக்கிறது. ஆகவே, தொழிற்சங்க சட்டத்தைத் திருத்தவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

“சந்தா வசூல் செய்யக்கூடிய முறையில் மேல் நாடுகளில், குறிப்பாக பிரிட்டன், அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளில் எந்த சங்கத்தில் மெஜாரிட்டியான தொழிலாளர்கள் வேலை செய்கிறார்களோ அந்த மெஜாரிட்டி தொழிற் சங்கத்திற்கு தொழிற்சாலைக்குள்ளேயே சந்தா வசூல் செய்து கொடுக்க

15th March 1955]

[Sri R. Kuppuswamy]

கக்சூடிய அளவுக்கு தொழிற்சங்கக் கொள்கை அமைந்திருக்கிறது. அந்த அளவுக்கு அங்கு தொழிற்சங்க கொள்கையை காப்பற்றக்கூடிய அளவுக்கு சலுகை கொடுக்கிறார்கள். நமது தேசத்தில் அப்படி இல்லை. தொழிற்சாலைக்கு வெளியில்தான் சந்தா வசூல் செய்யவேண்டும். வெளியில் வசூல் செய்வதால் தகராறுகள் ஏற்படுகின்றன. போலில் ஸ்டேஷனுக்குப் போகவேண்டியிருக்கிறது. அதனால் தொழிலாளர்களுக்குப் பலவிதமான கஷ்டங்கள் ஏற்படுகின்றன. நமது நாட்டிலுங்கூட அம்மாதிரியான உரிமைகளை தொழிற்சங்கங்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். அப்படிக்கொடுத்தால் தொழிற்சாலைகளின் வெளியில் சந்தா வசூலிக்கும் விஷயத்தில் தகராறுகளும் பலாத்காரமான நிகழ்ச்சிகளும் ஏற்படாது என்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

“தொழிற்சாலையில் வேலை செய்யக்கூடிய தொழிலாளர்களுக்கு குடி-தண்ணீர் வசதி கிடையாது. ஒன்றிரண்டு மில்களில் உப்புத் தண்ணீர் கிடைக்கிறது. நல்ல தண்ணீர் இல்லாமல் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். சுகாதாரம் மிகவும் கெடுதலாக இருக்கிறது. ஆஸ்பத்திரி வசதி கிடையாது. ஆகவே, ஒவ்வொரு மில் பிரதேசத்திலும் படுக்கை வசதியுள்ள ஆஸ்பத்திரி, குடி தண்ணீர் வசதி போன்றவைகளை ஒவ்வொரு மில்லுக்குள்ளும் ஏற்படுத்திக்கொடுக்கவேண்டியது அவசியம். ‘இரவு ஷிப்ட்’ வேலை செய்யக்கூடியவர்களுக்கு படுக்கை வசதிகள் ஒவ்வொரு மில்லிலும் ஏற்படுத்திக்கொடுக்கவேண்டும், என்று சர்க்கார் மில் முதலாளிகளுக்கு சிபாரிசு செய்யவேண்டும். அந்த மாதிரி சுகாதாரமான வசதிகள், படுக்கை வசதிகள், மருந்து வசதிகள், ஆஸ்பத்திரி வசதிகள் இவைகளையெல்லாம் செய்து கொடுத்தால் தொழிலாளர்களுக்கு சர்க்கார் மீது நல்ல எண்ணம் ஏற்படும், தகராறுகளுக்கு இடமில்லாமல் இருக்கும். இவ்விஷயங்களை யெல்லாம் தயவு செய்து தொழில்துறையினர் அவர்கள் மனதில் வைத்துக் கொண்டு தொழிலாளர்களுடைய முன்னேற்றத்திற்கான விஷயங்களைச் சீக்கிரம் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.”

* SRI S. PAKKIRISAMI PILLAI :—“கனம் தலைவர் 10-15 a.m.

அவர்களே, இன்றைய நிலையில் நம் நாட்டில் பல பாகங்களில் தொழிலாளர்கள் பல்வேறு தொழில்களில் முன்னேறிக்கொண்டிருக்க வசதிகள் அரசாங்கத்தாரால் செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்வதற்கில்லை. அந்தக் காரணம் பற்றியே இந்த வெட்டுப் பிரேரணையின்மேல் நான் பேசுகிறேன். நம் நாட்டில் உற்பத்தி பெருகவேண்டுமென்ற காரணம் காண்பித்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். ஆதலால் வேலைப்பளு அதிகமாகிக்கொண்டே போகிறது. தொழிலாளர்களுக்கு அதிகமான வேலையைக் கொடுத்து தவிக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு நிமிஷமும் வினாடியும் வேலை பளுவின் காரணமாக ஓயாமல் வேலை செய்ய வேண்டியிருக்கிறது இந்த தொழிலாளிகள். இது விஷயமாக பக்கங்காம் கர்னாடிக் மில்லில் பார்க்கலாம். தொழிலாளர்களுக்கு 8 மணி நேரம் வேலை கொடுக்கிறார்கள். அப்படி வேலைக்கொடுப்பதினால் ஒவ்வொரு வினாடியும் ஒரு நிமிஷமங்கூட இடை நேர ஓய்வு இல்லாமல் உழைத்துங்கூட அந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு கூலி கிடைக்கிறதா அதனால் அவர்களுடைய வருமானம் அதிகரிக்கிறதா என்றால், அதுதான் கிடையாது. அவர்களின் வருமானம் அதிகரிப்பதற்கான சூழ்நிலையை ஏற்படுத்துவதற்கு அரசாங்கத்தார் சரியான திட்டம் தீட்டுவதற்கு இன்னும் முன் வரவில்லை. இதற்கு பல்வேறு தொழிலாளர்கள் கிளர்ச்சி செய்வதற்கு சாத்தியம் கிடையாது.

“நாம் சுதந்திரம் அடைந்திருக்கிறோம். நம் நாடும் இப்பொழுது தலைதூக்கி வந்துக்கொண்டிருக்கிறது. அப்படியிருக்கும்பொழுது நாம் கொஞ்சம் நிதானமாகவும் நியாயமான முறையிலும் இந்தத் தொழிலாளர்களின் பிரச்சனைகளை கவனிக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். மற்ற தொழிலகத்தில் உழைக்கும் மக்களும், வேறு பலரும் இந்த மாதிரியான நிலைமையில்தான் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். முதலாளிகள் தொழிலாளர்களை வருத்திக்கொண்டு தங்கள் தொழில்களை வளர்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் கோடிக்கணக்கான லாபத்தை மேலும் மேலும் பெருக்கிக்கொண்டே போவதை நாம்

[Sri S. Pakkirisami Pillai] [15th March 1955]

பார்க்கிறோம். ஏழை விவசாயிகளை அடக்குவதையும் தொழிலாளர்களை அடக்குவதையும் தான் நாம் பார்க்கிறோம். தொழிலாளர்களை அடக்கும் முதலாளிகளை அடக்குவதற்கு அரசாங்கமும் முன்வரவில்லை. கோர்ட் மூலம் குறைகளை தீர்த்துக்கொள்ளுங்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். வெவ்வேறு தொழில்களிலே கட்சி பிரதி கட்சி என்று வைத்துக்கொண்டு இந்தத் பிரச்சினைகளில் அரசாங்கம் இருந்து வருகிறது. ஆதலால் தொழிலாளர்கள் பிரச்சினைகளை நல்ல முறையில் தீர்ப்பதற்கு வழி ஏற்படாமல் இருக்கிறது.

“நண்பர் ஸ்ரீ குப்புசாமி அவர்கள் தொழிற் சங்கத் தலைவர்களின் நிலைமையைப் பற்றிச் சொல்லும்போது ‘சங்கத் தலைவர்கள் தங்களுடைய தலைமைப் பதவியைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு தொழில் தகராறுகளை உண்டாக்கி அதன் மூலம் பலாத்காரமான செயல்களை புகுத்தி தாங்கள் தலைவர்களாக நீமே காலம் இருக்கவேண்டுமென்று எண்ணுகிறார்கள்’ என்று சொல்லுகிறார்கள். நான் சொல்லுகிறேன். சில தலைவர்கள் முதலாளிகளை அணுகி அவர்களை நத்தி தங்கள் வாழ்க்கையை இனிது நடத்திக் கொண்டு தாங்கள் முன்னேறவேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடுதான் இருக்கிறார்கள். உண்மையில் ஏழைகளுக்கு வேலை செய்யவேண்டுமென்ற எண்ணம்தோன்றாததினால் மக்களுக்கு வழி பிறக்கவில்லை என்று தான் சொல்ல வேண்டும்.

“இப்பொழுது இருக்கும் நிலையில் தொழிலாளர்களுக்குப் போதுமான சம்பளம் கொடுக்காததினால், அவர்களுக்கு கடன் அதிகமாக ஏற்படுகிறது. 1954-ம் வருஷம் ‘காஸ்ட் ஆப் லிவிங்’ எடுத்துக்கொண்டால் அதிக பட்சமாக இருக்கிறது. புள்ளி உயர்வு ஒன்றுக்கு ரூ. 0-3-0 வீதம் ரூ. 48-12-0 பஞ்சப்படியாக வாங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் இப்பொழுது அந்த வாழ்க்கை புள்விச் செலவு ரூ. 42-6-0 க்குக் குறைந்திருக்கிறது. இதனால் முதலாளிகள் தான் லாபம் அடைகிறார்கள். ஒரு தொழிலாளிக்கு வருமானத்தில் ரூபாய் 5 குறைந்ததென்றால், லட்சக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் இருக்கும் ஒரு மில்லில் நிறைய லாபம் முதலாளிக்குத் தான் சென்றுக்கொண்டிருக்கிறது. இந்தத் தொழிலாளிகள் மில்களுக்குச் சற்றுப்பிற எரியாவில் மிகவும் கேவலமான சூழ்நிலையில் வாழும் நிலைமையில்தான் இருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு முதலாளிகள் வீடுகள் சரியாகக் கட்டிக் கொடுப்பதில்லை. வாடகை மிகவும் அதிகம். குறைந்தது 8 ரூபாய் 10 ரூபாய் கூட ஒரு அறையுள்ள குடிசைக்குக் கொடுக்கிறார்கள். வசதிகள் கிடையாது. அரசாங்கத்தார் தொழிலாளர்களுக்கான வீட்டு வசதி என்ன செய்திருக்கிறார்கள்? எனக்குத் தெரியும் பக்கிங்காம் கர்னாடி மில்லில் 15 லட்ச ரூபாய் தொழிலாளர்களின் நிதியில் இருக்கிறது. இது லிருந்து அவர்களுக்கு கடன் வசதி செய்து கொடுக்கலாம். அம்பாசமுத்ரத்தில் அகஸ்தியர்பாடி என்ற தொழிலாளர்கள் காலனி கட்டி கொடுப்பதாகப் பிட்டம் இருந்தது. அதற்கு நமது மந்திரிகளில் ஒருவர் கடைக்கால் போட்டிருக்கிறார். அந்த வீடுகள் இன்னும் என் கட்டப்படவில்லை நம் நாட்டில் பல்வேறு இடங்களில் பஞ்சப் படியும் சம்பளமும் ஒன்றாக சேர்த்து அடிப்படைச் சம்பளமாக கொடுக்கவேண்டுமென கிளர்ச்சி செய்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படிச் கிளர்ச்சி செய்தால் முதலாளிக்குப் பாதுகாப்பாக போஸ்டல் இருக்கிறது. Fair Wages Committee தொழிலாளருக்கு எவ்வளவு உதவி செய்திருக்கிறதென்று சொல்ல முடியவில்லை. இன்னொன்று இந்த ராஜ்ய அரசாங்கத்தின் கீழே தொழிற் சங்க அமைப்பு பிற்கு உரிமை கிடைப்பதில்லை. இரண்டொரு உதாரணம் சொல்ல விரும்புகிறேன். எக்ஸ்பிரஸ் பேர் இருக்கிறது. இங்கே ஒருவாறு சச்சரவு கிளம்பும். இந்த சங்கத்திலிருந்து சர்க்காருக்கு எதுவந்தாலும் அவை எடுத்துக்கொள்ளப்படமாட்டாது. அந்தச் சங்கத்தில் சேர்ந்த அத்தனை பேர் றும் டிஸ்ட்ரிப்யூட் செய்யப்பட்டார்கள். கோயங்கா அரசாங்கத்திற்கு வேண்டியவராக இருக்கிறதினால்தான் இந்த நிலைமையா என்று தெரியவில்லை. கம்பெனிபேரில் ஏதாவது கோரிக்கை போட்டு சச்சரவுகள் கிளம்பினால் அரசாங்கம் ட்ரிபுனலுக்கு அனுப்புவது கிடையாது. பாரி கம்பெனியில் அப்படி கிடையாது. அவர் அங்கு இருக்கும் கிளார்க்களின் நிலைமை மிகவும் மோசமாக இருக்கிறது. இது தவிரவுச்

15th March 1955] [Sri S. Pakkirisami Pillai]

Minor Engineering Industries எடுத்துக்கொண்டால், அந்த கம்பெனிகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக மூடப்பட்டு வருகிறது. இதற்குக் காரணம் தொழிலாளர்கள் இல்லை என்பது அரசாங்கத்திற்குத் தெரியாது. ஏன் என்று தெரிந்த காரணங்களை அரசாங்கம் சொல்ல வரவில்லை. இதை விசாரணை செய்து கண்டு பிடிக்கவேண்டுமென கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“கடைசியாக, சைதாபேட்டையில் இரண்டாவது லேபர் ஆபீசை போட்டிருக்கிறார்கள். நல்ல நிலையில் இல்லை. இதற்காக பெடிஷன் போயிருக்கிறது. ஒன்றும் நடவடிக்கை எடுக்கப்படவில்லை. அங்கே டெலிபோன் வசதி கிடையாது. அங்கு போய் இருக்கவேண்டுமென்று சொன்னால், வராண்டாக்களில், ரோட்டுகளில் நின்றுகொண்டு இருக்க வேண்டியதாய் இருக்கிறது. அங்கு வருபவர்கள் உட்காருவதற்கு வசதியான இடம் கிடையாது. இந்த மாதிரி நிலைமைதான் தொழில் கோர் ஆபீஸ் முன்னால் இருக்கிறது. ஆதலால் அரசாங்கம் இதற்கெல்லாம் வசதி செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

SRI S. R. ARUMUGAM :— “கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த தொழிலாளர் மான்யமானது இரண்டு முக்கியமான அம்சங்களைக் கொண்டிருக்கிறது. ஒன்று தொழிலாளர்களுடைய நன்மையையும் மற்றொன்று தேச நன்மையையும், பொருளாதாரத்தையும் கொண்டதாக இருக்கிறது. தொழிலாளர் நன்மையை பாதுகாக்க சர்க்கார் பல சட்டங்களைச் செய்திருக்கிறார்கள். தொழிலாளர்களுக்கு நியாயமான சம்பள விசைத்தையும், வைத்திய வசதிகளையும், பணக்களுக்கு **Maternity leave** வசதி, **Medical** வசதியையும் செய்து கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதற்கு அடுத்தபடியாக தொழிலாளர்களுக்கு சுகாதார முறையில் குடியிருக்க லீட்டு வசதிகளையும் செய்து கொண்டு வருகிறார்கள். தொழிலாளர் களுடைய பிரச்னைகளைத் தீர்க்க அவர்கள் ஒழுங்காக வேலை செய்ய **Trade Union**களை ஏற்படுத்துவதற்கு சர்க்கார் அனுமதி கொடுத்து, அவைகளையும் அங்கீகரித்திருக்கிறார்கள். அத்துடன் **Industrial Disputes Act** என்ற சட்டத்தையும் இயற்றியிருக்கிறார்கள். எல்லோருக்கும் தலைவலியை கொடுப்பது இந்த **Industrial Disputes Act** என்பதுதான். இந்த சட்டத்தில், சர்க்காரும், தொழிலாளர்களும், முதலாளிகளும் சேர்ந்து ஒரு விசாரணை நடத்துவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்திருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட விசாரணையானது சில சமயங்களில், தொழிலாளருக்கு சாதகமாகவும், முதலாளிகளுக்கு பாதகமாகவும் ஏற்படுகிறது. தொழிலாளர்களுக்கு சாதகமாக தீர்ப்பு ஏற்படக்கூடிய காலங்களில், முதலாளிகள் அந்த தீர்ப்பை அமுல் நடத்துவதற்கு தயங்குகிறார்கள். அப்போது தொழிலாளர்களிடையே மனக்கசப்பு ஏற்படுகிறது. மனக் கசப்பின் காரணத்தினால், தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்யும் நிலைமை ஏற்படுகிறது. இப்படி வேலை நிறுத்தம் ஏற்படுவது சாதாரண பிரச்னையல்ல. தொழிலாளர்களுக்காக அனேக தொழிற்சங்கங்கள் இருக்கின்றன. இந்த தொழிற்சங்கங்களில் ஒன்று வேலை நிறுத்தம் வேண்டுமென்கிறது. இன்னும் ஒன்று சர்க்காருக்கு தொழிலாளர்களின் வேண்டுகோளை அனுப்பி, சர்க்காரின் முடிவை தெரிந்த பிறகு நாம் வேலை நிறுத்தம் செய்யலாம் என்று சொல்கிறது. இந்த மாதிரியாக தொழிற் சங்கங்களுக்குள்ளேயே அபிப்பிராயபேதம் ஏற்பட்டு, கடைசியில் தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்கிறார்கள். அப்படி வேலை நிறுத்தம் செய்யும் போது யார் பாதிக்கப்படுகிறார்கள் என்பதை நாம் கவனிக்கவேண்டும். அன்றாடக் கூலியை வைத்துக்கொண்டு அவர்கள் ஜீவனத்தை வளர்க்கக்கூடிய ஏழை தொழிலாளிகள்தான் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். இந்த ஏழைத் தொழிலாளிகள் வேலைக்கு போகாது என்றும், அதாவது வேலைக்கு போக வேண்டாம் என்று சொல்லும் தொழிற் சங்கம் ரகளை செய்கிறது. வேலைக்கு போகும் ஏழை தொழிலாளிகள் மீது பலாத்காரத்தை பிரயோகிக்கிறது. அந்தத் தொழிலாளிகள் வேலைக்கு போகாவிட்டால் எந்த தொழிற்சங்கம் வேலைக்கு போகவேண்டுமென்கிறதோ, அந்த சங்கம் அவர்களை துன்புறுத்துகிறது. இந்த மாதிரியாக ஏழைத் தொழிலாளிகள் பல தொழிற் சங்கங்களின் கையில் சிக்கி அவதிப்பட்டுக் கொண்டு வருகிறார்கள்.

[Sri S. R. Arumugam] [15th March 1955]

நான் தொழிலாளர் தலைவர்களுக்கு ஒன்றை எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். அதாவது மஹாத்மா காந்திஜி அவர்கள் தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்யலாம் என்றார்கள். ஆனாலும், அந்த காலத்தில், மஹாத்மா காந்தி வேலை நிறுத்தம் செய்யலாம் என்று சொன்னபோது, தொழிற் சங்கங்களை பாதுகாக்கக்கூடிய தொழிற் சட்டங்களோ, மற்றவைகளோ கிடையாது. வேலை நிறுத்தமானது கடைசி item ஆக இருக்க வேண்டும், அஹிம்சா முறையிலிருக்கவேண்டும் என்று அந்த ஆயுதத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அந்த ஆயுதமானது இப்போது எவ்வாறு உபயோகப்படுத்தப்படுகிறதென்றால் அந்தத் திட்டம் இல்லாததற்கெல்லாம் வேலை நிறுத்தம் செய்ய வேண்டும் என்ற நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இன்று காலை கனம் தொழில் மந்திரி கேள்வி நேரத்தில் குறிப்பிட்டார், சென்ற வருடம் ஆகஸ்ட் மாதத்திலிருந்து டிஸம்பர் மாதம் வரை நடந்த வேலை நிறுத்தங்களில் 24-க்கு காரணம் கிடையாது என்றார்கள். காரணமில்லாது வேலை நிறுத்தம் செய்து ஏன் தொழிலாளர்களை வதைக்க வேண்டும், தொழிற் சங்கத்திற்கு ஏன் கெட்ட பெயர் ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்று தொழிலாளர் தலைவர்களை கேட்க விரும்புகிறேன். இனிமேற் கொண்டு இந்த மாதிரியான பிரச்சனைகளில் சுமுக உறவுடன் சர்க்காரை அணுக ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். தவிரவும் வேலை நிறுத்தம் இல்லாது பார்த்துக்கொள்வது தொழிற் சங்கங்களின் கடமையாகும். அத்துடன் பலாத்காரத்தை உபயோகப்படுத்துவது மிகவும் கண்டிக்கத்தக்கது. தொழிலாளர்கள் பலாத்காரத்தை உபயோகிப்பதை கண்டு மக்கள் பயப்படுகிறார்கள்.

“அடுத்தபடியாக State Insurance Scheme தற்சமயம் கோயமுத்தூர் ஜில்லாவில் அமுல் நடத்தப்படுகிறது. இந்த State Insurance Scheme-ல் வேலை செய்வதற்கு டாக்டர்கள் முன் வரமாட்டேன் என்கிறார்கள். எனது நண்பரான ஒரு டாக்டர் சொல்லுகிறார். இந்த திட்டத்தில் நான் போய் வேலை செய்தால், இன்று ஒரு தொழிலாளர் பிரதிநிதி வருவார்: அவருக்கு என்னை பிடிக்கவில்லை யென்றால், என்னை மாற்றவேண்டுமென்று தொழில் சங்கத்திடம் சொல்வார்: நாளை அடுத்த தொழிற்சங்க பிரதிநிதி வருவார் இந்த டாக்டர் நல்லவர், இங்கேயே இருக்கவேண்டுமென்று சொல்லுவார்: இந்த மாதிரியான பலவிதமான தகராறுகள் ஏற்பட்டு எங்கள் நிலைமை ஆபத்தாக முடியும். நாங்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட தொழிற் சங்க பிரதிநிதிகளைத்தான் கவனிக்கிறோம் என்ற அவதானுகளை உண்டாக்கி, எங்கள் நிலைமையை மோசமாக்கிவிடுவார்கள். அதனால் தான் State Insurance Scheme-ல் வேலை செய்ய மறுத்துவிட்டேன் என்றார். இந்த மாதிரி தொழிற் சங்கங்கள் எல்லோருக்கும் தலைவலியாக இயங்கி வருவது மிகவும் வருந்தத்தக்கது. நாடு சுதந்திரம் அடைந்து விட்ட பிறகும் கூடநாம் நமக்குள்ளே சண்டை போட்டுக்கொள்வது வருந்தத்தக்கது. ஒரு தொழிற் சங்கம் இன்னொரு தொழிற் சங்கத்துடன் அடித்துக்கொண்டிருப்பது நல்லதுதான் என்பதை ஆலோசித்து, இனிமேற்கொண்டாவது பலாத்கார முறைகளை கையாளாமல் இருக்கும்படியாக தொழிற்சங்கத் தலைவர்களை கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

“தொழிலாளர்கள் அநேகமாக, தொழிற்சாலைகளில் வேலை செய்யக்கூடியவர்களாக இருக்கிறார்கள். இந்த தொழிலாளர்கள், ஒன்று சேர்ந்து தங்களுக்குத் தேவையான Trade Union களை அமைத்துக் கொண்டு நல்ல முறையில் வாழ்கிறார்கள். ஆனால், மலைகளில், Coffee Tea Estate களில் வேலை செய்யக்கூடிய தொழிலாளர்களை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அவர்களுடைய நிலைமை, மில் தொழிற்சாலைகளில் வேலை செய்யக்கூடிய தொழிலாளர்களை விட கேவலமாக இருக்கிறது. இங்கிருந்து போய் காபி தேயிலை தோட்டங்களில் வேலை செய்கிறார்கள் தொழிலாளிகள். அங்கு போனாலும், அவர்களுக்கு பலவித சீதோஷணஸ்திதி ஒத்துக்கொள்ளாமல், காய்ச்சல், காமாலை போன்ற வியாதிகளால் அவதிப்படுகிறார்கள். Anamalai தோட்டத்தில் வேலை செய்பவர்களை எடுத்துக்கொண்டால் அவர்கள் அட்டைக்கடியால் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். அவர்கள் கூலி வேலை செய்து சாப்பிடுகிறவர்கள். சாப்பாட்டினால் உண்டாகிற ரத்தத்தை அட்டை உறிஞ்சி விடுகிறது. அந்த Plantation-ல்

15th March 1955] [Sri S. R. Arumugam]

வேலை செய்யக்கூடிய தொழிலாளிகளின் தகராறுகளை தீர்த்துக்கொள்ள சங்கங்கள் இருக்கின்றன. அந்த சங்கங்கள் செய்யக்கூடிய வேலையானது ஆமை வேகத்தில் நடக்கிறது. சில நாட்களுக்கு முன்பு மந்திரி அவர்கள் கேள்விக்கு பதில் சொல்லும்போது, Tea, Coffee Estate களில் வேலை செய்யக்கூடிய தொழிலாளர்கள் தகராறுகளை தீர்க்க ஆபீஸர்கள் போடப்பட்டிருப்பதாகவும், ஆனால் அவர்கள் ஆமை வேகத்தில் போய்க் கொண்டிருப்பதாகவும் கூறினார்கள். என்னுடைய வேண்டுகோள் என்ன வென்றால், இந்த மாதிரி காபி, தேயிலை எஸ்டேடுகளில் ஏற்படக்கூடிய தொழிற் தகராறுகளை தீர்க்க அங்கேயே அதிகாரிகளை ஏற்படுத்தி, அந்த தொழிலாளர்களின் நிலைமையை உடனடியாக கவனிப்பது மிகவும் அவசியம் என்பது தான்.

“Social Service என்ற ரிப்போர்ட்டில், Central Tea Board அங்கேயிருக்கக்கூடிய தொழிலாளர்களுக்கு குடிசைத் தொழில் கற்றுக்கொடுக்க ஒரு நிதியை ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள் என்றும் அந்தத் திட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டு வருகிறது என்றும் கூறுகிறார்கள். இந்த மாதிரியான திட்டங்களை அதிகமாக ஏற்படுத்துவது மிகவும் அவசியம் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக இந்த தொழிற் சட்டமானது காபி, உ Estate னில் சரியாக அமுல் நடத்தப்படுகின்றதா என்பதை சர்க்கார் கண்டிப்பாக கண்காணித்து வரவேண்டியது மிகவும் அவசியம். மில்கன், Factory கள் எடுத்துக்கொண்டால் பெண்களுக்கு பிரசவிப்பதற்கு முன்னாலும், பிரசவித்த பின்பும் லீவு சலுகைகள் கொடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. ஆனால் அம்மாதிரி சலுகைகள், காபி, உ எஸ்டேடுகளில் கிடைக்கின்றனவா என்றால் கிடைப்பதாக தெரியவில்லை. எனக்குத் தெரிந்தவர்களில் அனே கம் பேர் பிரசவிக்க மலைகளிலிருந்து தங்கள் ஊருக்கு வந்து பிரசவித்து விட்டு போகிறார்கள். அவர்களை, உங்களுக்கு லீவு சம்பளம் உண்டா என்று கேட்டால், கிடையாது, எங்கள் சொந்த செலவில்தான் வந்து கொண்டிருக்கிறோம் என்கிறார்கள். ஆகையால் சர்க்கார் தோட்ட தொழிலாளர்களை பொறுத்த வரையில், காபி, உ எஸ்டேடுகளில் உடனடியாக தொழில் சட்டங்களை அமுல் நடத்தும்படி செய்து அவர்களுக்கு பாதுகாப்பு அளிக்குமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக, agricultural labourers அதாவது விவசாயத்தில் ஈடுபட்டிருக்கக்கூடிய விவசாய தொழிலாளர்கள், அவர்களுக்கும் குறைந்த பட்ச சம்பளம், மற்றும் Factory-ல் வேலை செய்பவர்களுக்கு என்னென்ன வசதிகள், சலுகைகள் கொடுக்கிறார்களோ அவைகளும் கொடுக்கப்படவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். அம்மாதிரி கொடுப்பதில் நன்மையும் இருக்கிறது, கெடுதல்களும் இருக்கிறது. எனினும் அவர்களுக்கும் ஒரு பாதுகாப்பான சட்டத்தை ஏற்படுத்தி, அவர்களையும் நல்ல முறையில் நடத்துவதற்கு சர்க்கார் ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, எனக்கு பேச அவகாசம் கொடுத்த உதவித் தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றியை தெரிவித்து முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

SRI M. PALANIYANDI:—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே இன்று தொழில் மான்யத்தைப்பற்றி நண்பர் கோபாலன் அவர்கள் கொண்டு வந்த வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரிக்கின்ற நேரத்திலே, இன்றிருக்கக்கூடிய நிலைமையைப்பற்றி சொல்ல விரும்புகின்றேன். அதாவது தொழிலாளர்களுக்கு சம்பளம், முதலாளிகளின் லாபத்தைக் கணக்கிட்டுக் கொடுக்கப்படுகின்றதா என்று பார்த்தால் அதன்படி கொடுக்கப்படுவதில்லை. நமது மாகாணத்திலே இருக்கக்கூடிய பஞ்சப்படிகள், வாழ்க்கைத்தர வசதி முதலியவைகளை எடுத்துக்கொண்டோமானால் அதிகமாக ஒரு பாய்ண்டுக்கு மூன்று அண கொடுக்கிறார்கள். நமது சென்னை அரசாங்கத்திலே ஒரு மனிதன் ஒரு குடும்பத்தை நடத்துவதற்கு எவ்வளவு பணம் வேண்டுமென்பதை 1935-ம் வருஷத்திலேயே கணித்தார்கள். ஆனால் அதன்படி கணித்துக்கொண்டு, எந்த ட்ரிபியூனலுக்குச் சென்றாலும், மூன்று அணவிற்குமேல் போகமுடியாது. ஆகவே முதலாளிகள் லாபத்தை ஒட்டி நன்றாக கணித்து ஆராய்ந்து ஒரு திட்டம் நிறைவேற்றி

10-35
a.m.

[Sri M. Palaniyandi] [15th March 1955]

னால்தான், அவர்கள் வீணாகத் தொழில் கோர்ட்டுக்குப் போகாமல், தங்களுடைய குறைகளைச் சொல்லமுடியும். ஆகவே எப்போதும் முதலாளிகளுக்கு வருகின்ற அதிக லாபத்தைக் கணக்கிட்டு, அதற்கான வழிவகைகளை பரிசீலனை செய்யும்படி கனம் தொழில் மந்திரி அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“அடுத்து, முக்கூட்டுக் கமிட்டிகள் அமைக்கப்படுகின்றன. எதற்காக? ஒரு பஞ்சாலையை எடுத்துக்கொள்வோமானால், அதைப்பற்றி அந்த கமிட்டியானது நாடு பூராவும் சென்று அங்குள்ள நிலைமைகளை பரிசீலனை செய்கின்றன. பின்னர் அதைப்பற்றி ரிப்போர்ட்டுகள் சமர்ப்பிக்கப்படுகின்றன. அப்படி பஞ்சாலைக்கு அமைக்கப்பட்ட கமிட்டி சமர்ப்பித்த கோரிக்கைகள் என்ன? தொழிலாளர்களுடைய பிரதிநிதிகள் சார்பாகவும், முதலாளிகளின் பிரதிநிதிகள் சார்பாகவும், அரசாங்கப் பிரதிநிதிகளின் சார்பாகவும் அக்கமிட்டி தங்களையே கோரிக்கைகளை தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அப்படியிருந்தும் அந்த ரிப்போர்ட்டை சர்க்கார் வெளியிடவில்லை. அதை இன்னும் வெளியிடாமல் நீடித்துக்கொண்டே போவதால் தொழிலாளர்கள் மிகவும் வருந்துகிறார்கள். அவர்களுக்கு எவ்விதமான வசதிகளும் செய்யப்படுவதற்கில்லை. நேற்று திருச்சியிலே நடந்த இந்திய தேசிய தொழிற்சங்கத்தின் கூட்டத்திலும்கூட இதை வெளியிட்டாகவேண்டுமென்று தீர்மானம் நிறைவேற்றியிருக்கிறார்கள். அது மட்டுமல்ல; முதலாளிகளும் ஒத்துக்கொள்கிறார்கள். ஆகவே உடனடியாக ஒரு சட்டம் இயற்றி இதை எல்லா முதலாளிகளும் ஒப்புக்கொள்ளும்படி செய்யவேண்டும்.

“அடுத்து, முக்கூட்டு கமிட்டியிலே என்ன சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். அதிலே தொழிலாளிகளின் பிரதிநிதிகளுக்கும் முதலாளிகளின் பிரதிநிதிகளுக்கும், அதே சமயத்தில் அரசாங்கப் பிரதிநிதிகளுக்கும் சார்பாக ரிப்போர்ட் கொடுத்திருந்தாலும், அதை விவாதிக்கும்போது கன்சிலியேஷன் ப்ரொசிட்யூர்ஸ்க்கு விடக்கூடிய ஒரு நிலைமை வருகின்றதே தவிர, உண்மையாக முதலாளிகள் லாபக் கணக்கை அடிப்படையாக வைத்து, இவ்வளவு லாபம் முதலாளிகளுக்கு வருகிறது, தொழிலாளிகளின் வாழ்க்கைத்தரம் எப்படி இருக்கிறது, அவர்களுக்கு எந்த அளவு உதவி செய்யவேண்டுமென்ற முறையில் அமைக்கப்படவில்லை. இதே முறையில்தான் சிமெண்ட் முக்கூட்டு கமிட்டியும் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

“சிமெண்ட்டானது நம்முடைய ராஜ்யத்திலே, திருநெல்வேலி, டால் மியாபுரம், கோயமுத்தூர் ஆகிய மூன்று இடங்களில்தான் உற்பத்திச் செய்யப்படுகிறது. ஆனால் ஏ.சி.சி. மட்டும் இந்தியா பூராவும் தொழிற்சாலைகளை வைத்திருக்கிறது. இந்த கம்பெனியார் தங்களுக்கு எவ்வளவு லாபம் வருகின்றது என்று கணக்குக்கூட காண்பிப்பது இல்லை. தொழிற் கோர்ட்டு மூலம் பார்ப்பதற்கும் அவர்களிடம் கணக்கு இல்லை. ஆனால் அவர்களுடைய பாலன்ஸ் ஷீட்டை வைத்துக்கொண்டு இதை ஆராயலாம். அவ்வாறு அந்த லாபத்தையாவது எடுத்துக்கொண்டோமானாலும்கூட, அவர்களின் நிலைமையை உயர்த்துவதற்கு முடியும். அதுவும் ஒன்றும் செய்யப்படவில்லை. இதைச் சமசுமமாக முடிக்கவேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு தான், தொழிலாளர்களுடைய பிரதிநிதி ஒரு மாதிரியாக, முதலாளிகளினுடைய பிரதிநிதிகள் ஒரு மாதிரியாக அரசாங்கத்தினுடைய பிரதிநிதிகள் ஒரு மாதிரியாக அபிப்பிராயம் கொடுக்காதவாறு சாதாரணமான கோரிக்கைகளை தீர்த்து வைப்பதற்கு கேட்டிருந்தோம். ஆனால் இரண்டு மூன்று நாளைக்கு முன் மந்திரி அவர்கள் அந்த ரிப்போர்ட் மத்திய அரசாங்கத்தினுடைய பரிசீலனையில் இருப்பதாகக் கூறினர். அம்மாதிரியான பரிசீலனை வேண்டியதில்லை. ஏ.சி.சி.-யை எடுத்துக்கொண்டால் அதற்கு இந்தியா பூராவும் ஆலைகள் இருக்கின்றன. சபீபத்திலே ஹைதராபாத்தில்கூட இதுபற்றி பேசப்பட்டது, அவர்கள் செய்துள்ள முடிவு தொழிலாளர்களுக்கு கஷ்டத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது. நமது மாகாணம்தான் முதன் முதலில் இப்பரிசீலனையை ஆரம்பித்தது. ஆகவே நம்முடைய மாகாணத்திற்கே இதை முதலில் அமல் செய்ய வேண்டும். மத்திய அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பி, அவர்களுடைய யோசனைகளைத்

15th March 1955] [Sri M. Palaniyandi]

கேட்கவேண்டியதில்லை. அந்த ரீதியில் எ.சி.சி. லாபக் கணக்கை அடிப்படையாகக்கொண்டு, இதை ஒப்புக்கொள்ளாது. காரணம் அவைகளுக்கு கோடிக்கணக்கான ரூபாய்கள் லாபம் வருவதுதான். அதன் படி பார்த்தால் ஒவ்வொரு தொழிலாளிக்கும், ரூ. 100, ரூ. 120 விலாவாசிகளைக் கணக்கிடும், கணிப் பொருள்களின் மதிப்பையும் கணக்கிடும் கொடுக்க வேண்டியவரும். இதையெல்லாம் பரிசீலனை செய்யவேண்டும். அப்படியில்லாவிட்டாலும், குறைந்தபட்சம் இப்போது முக்கூட்டு கமிட்டி சமர்ப்பித்திருக்கும் ரிப்போர்ட்டையாவது நமது சென்னை அரசாங்கம் பரிசீலனை செய்து அதன்படியாவது தொழிலாளர்களுக்கு வசதிகள் செய்துகொடுக்கும் படியாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“அடுத்து, இந்திய தேசிய தொழிலாளர் சங்கத்திலே நேற்று அரசாங்கத்தின் கீழே வேலை செய்யக்கூடிய தொழிலாளர்களுடைய நிலைமையைப் பற்றி பேச்சுகள் நடந்தன. சாதாரண தொழிலாளிகளை எடுத்துக்கொண்டாலும், அவர்களுக்கு முக்கூட்டு கமிட்டிகள் அமைக்கப்பட்டு சில சலுகைகளாவது கொடுக்கப்படுகின்றன. ஆனால் அதே சமயத்தில் அரசாங்கத்தின்கீழ் வேலை செய்யக்கூடியவர்களுக்கு ஒருவித சலுகையும் கிடையாது. உதாரணமாக, டிரான்ஸ்போர்ட் தொழிலாளர்கள், கோச் பாக்டெரியில் வேலை செய்யக்கூடியவர்கள் தங்களுடைய குறைகளை எடுத்துக்கூறி, அதற்காக நான்கு வருஷங்களுக்குமுன் ஒரு உத்தரவும் வெளியிடப்பட்டது. ஆனால் இன்னும் அதுபற்றி ஒன்றும் செய்யப்படவில்லை. அதைப்பற்றியும் நேற்று அங்கு விவாதிக்கப்பட்டது. ஆகவே இதையெல்லாம் அனுசரித்து வரக்கூடிய லாபத்தைக் கணக்கிட்டு, அந்த அளவில் தொழிலாளர்களுடைய வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவதற்கான வழிவகைகளை அவர்களுக்கும் செய்துகொடுக்கும்படியாக மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“இன்டஸ்ட்ரியல் ஹவுசிங் ஸ்கீம் திட்டத்தின்கீழ் வீடுகள் கட்டிக்கொள்வதற்கு அரசாங்கத்தின் பண உதவிகள் செய்யப்படுகின்றன. ஆனால் இந்த வசதிகளை தொழிலாளர்கள் உபயோகப்படுத்திக்கொள்ள முடிவதில்லை. தொழிலாளர்களுடைய கூட்டுறவு சங்கங்களுக்கு சில வசதிகள் செய்து கொடுக்கவேண்டும். இப்போது சிங்கின் டைட் ரூப் வீடு ஒன்று கட்டிக்கொள்ள வேண்டுமானால், ரூ. 2,700 ஆகிறது. அதற்கு தொழிலாளி ரூ. 600 கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் அவனுடைய சம்பளமோ ரூ. 50-ம், ரூ. 60-ம் தான். அவனால் ரூ. 600 கொடுக்க முடிவதில்லை. ஆகவே தொழிலாளர்களுடைய கூட்டுறவு சங்கங்கள் அவர்களுக்கு ரூ. 500 கடைகைக் கொடுத்து, பாக்சி ரூ. 100-ஐ முதலாளிகள் கொடுக்கச் செய்து, சில ஆண்டுகள் கழிந்து அவனே வீட்டை அனுபவித்துக் கொள்வதற்கு வசதி செய்து கொடுக்கவேண்டும். முதலாளிகளின் வீடுகளில் இருப்பதால், அவன் வேலையிலிருந்து நின்று விட்டால், உடனே வீட்டை காலி செய்யவேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் இந்த உதவி செய்வதால் 10, 20 ஆண்டுகளில் அவனுக்கே வீடு சொந்தமாகக்கூடிய வசதியிருக்கிறது. இந்த முறையில் அவர்களுக்கு உதவி செய்யவேண்டுமென்றும் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“அடுத்து ஷாப் ஆக்ட். மூன்று பேர்கள், அதற்குக் குறைவாக உள்ள சிப்பந்திகளை வைத்திருக்கும் கடைகளுக்கு ஓராண்டிற்குச் சில சலுகைகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்வாறு விதிவிலக்களித்திருப்பது சரியல்ல என்று தொழிலாளர்கள் கருதுகிறார்கள். மேலும், இதனால் பல கடைகளில் ஆட்களை குறைத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். ஐந்து தொழிலாளர்கள் வேலை செய்கின்ற இடங்களில், விதிவிலக்கை அனுசரித்து ஆட்களை குறைத்து வருகிறார்கள். ஆகவே இந்தச் சட்டத்தை உடனடியாக தவிர்க்க வேண்டுமென்று மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

“மாகாணத்திலே உள்ள பல தொழிற்சாலைகளில் பல தகராறுகள் இருந்துவருகின்றன. வாஸ்தவம். ஆனால் டால்மியாபுரத்திலே அதிகமாகக் காணப்படுகின்றது. அங்குள்ளவர்களுக்கு ஓரளவு குறைகளைத் தீர்த்திருந்தாலும்கூட சில சமயங்களில் தங்களுடைய குறைகளை தொழில் கமிஷனர் முதலியவர்களிடம் சொல்லவேண்டுமானாலும், வேறு ஏதாவது

[Sri M. Palaniyandi]

[15th March 1955]

ஊர்வலங்கள் நடத்தவேண்டுமென்றாலும் அதற்கு அங்குள்ள போலீசார் தடையாக இருந்துவருகிறார்கள். இதற்குக் காரணம் அங்குள்ள போலீசார்களுக்கு தொழிற்சாலையின் முதலாளிகள் அவர்களுக்குச் சொந்தமான இடங்களில் இவர்களுக்கு வீடுகள் கட்டி வசதி செய்திருப்பதாகும். இதை மாற்றவேண்டும். அவர்களுக்கு எல்லாம் வேறு இடங்களில் தனியாக வீடுகள் கட்டிக்கொடுக்கவேண்டும். முதலாளிகளின் தயவிலே வீடுகள் கட்டிக்கொடுக்கப்பட்டிருப்பதால், அவர்களுக்கு என்றும் நன்றி செலுத்த வேண்டிய முறையில், தொழிலாளர்களுக்குப் பல தகராறுகளை விளைவித்து வருகிறார்கள். இதற்கு அரசாங்கம் வழிவகை வகுத்து, வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்கவேண்டும். சிறு கூட்டமோ, ஊர்வலமோ போட்டு தங்களுடைய குறைகளைக் கூடசொல்ல முடியாதவாறு பயமுறுத்தப்படுகிறார்கள். இது பெருந்தவறு. இதைப்போலவே மதுக்கரை போன்ற இடத்திலும் போலீசார் தொழிலாளர்களை பயமுறுத்தி வருகிறார்கள். அவர்களுக்கும் அரசாங்கமே தனியாக வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்கவேண்டும். அதோடு முக்கூட்டு கமிட்டியின் ரிப்போர்ட்டை சீக்கிரம் அமுலாக்காமல், தட்டிக் கழித்துக் கொண்டிருக்கக்கூடாது. நமது மாகாணத்தில் முதன் முதலில் அமைக்கப்பட்டதால், இதை நாமே முதலில் அமுலுக்குக் கொண்டுவந்து, சோஷலிச சமுதாயத்தை அமைக்க முன்வரவேண்டும். நமது சர்க்கார் அந்த ரிப்போர்ட்டை முதலாளிகள் அமுல் நடத்தவேண்டும் என்று வற்புறுத்துவேண்டும். நாம் சட்டம் செய்துவிடுகிறோம். அதை அமுல் நடத்துவது என்பது முதலாளிகள் கையில் இருக்கிறது. போலீஸ்காரர்களுடைய தயவு அவர்களுக்கு இருக்கிறது என்று முதலாளிகள் அந்த ரிப்போர்ட்டை அமுல் நடத்த மறுக்கிறார்கள். அதற்கு வேண்டிய தைரியமும் முதலாளிகளுக்கு இருக்கிறது. அதனால் முக்கூட்டுக் கமிட்டி ரிப்போர்ட்டை அமுல் நடத்துவதற்கு சர்க்கார் முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். இதற்கு நாம் மத்திய அரசாங்கத்தை எதிர்பார்க்கவேண்டாம். அதை அமுல் நடத்தும்படி செய்துவிட்டு நாம் மற்ற மாகாணங்களுக்கு வழி காட்டியாக இருக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அதனால் உடனடியாக கிமெண்ட் தொழிலாளர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட ரிப்போர்ட்டை உடனடியாக அமுல் நடத்துவதற்கு சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

10-45
a.m.

* SRI K. P. KUTTIKRISHNAN NAYAR :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, I support the demand made by the Hon. the Minister for Labour and in doing so, I wish to suggest certain things for the consideration of the Government. Sir, you might remember that some years back labour welfare and Harijan welfare were classified as one head. That should be the proper approach in which we have to consider this problem of labour. The present economic set-up of the Society is responsible for all the difficulties of labour and unless that is appreciated, we will not be doing full justice to the working classes. It is true that proper relationship has to be maintained. For that we have to educate the labour classes. It is unfortunate that taking advantage of the ignorance of labour, the political parties are making use of them for their own purposes. The working classes are more concerned with their economic uplift than with political activities. Therefore, they must be guaranteed what they deserve and it is the duty of the Government to properly educate them. Leaflets showing the existing laws relating to labour and the rules made under them have to be distributed to them in the various regional languages and they have to be educated as to their rights.

“ It is unfortunate that the living conditions of labour even now are very bad, particularly in plantations. Provision of quarters

15th March 1955] [Sri K. P. Kuttikrishnan Nayar]

for labour in plantations must be made compulsory and the cost must be met from out of the capital invested in the industry. There must be at least one hospital for every plantation. On a co-operative basis, the management must be compelled to start hospitals with all equipment necessary for the welfare of labour. It is now shocking to find that there are practically no medical facilities available and labour is not provided with any of the facilities they require. One will also be surprised to find that the roads leading to some of the plantations are claimed as the private property of the management and even trade union workers are refused access to those roads. Even labour offices are not allowed to function within the precincts of the plantations. To-day *maistris* are suffering more than the labourers. It is true they are middlemen and it is absolutely necessary to abolish that institution. They are the supervising agencies and they make labour work according to the particular conditions available in particular plantations. They are now suffering because under the existing laws there is no remedy available to them. I request that the Government should consider their plight also. Sir, under the Industrial Housing Scheme, the Government of India are giving subsidies to managements for building houses to workers. It is painful to say on this occasion that none of the managements in my district of Malabar have taken advantage of this scheme for constructing tenements to workers. Our Government must go into this matter to find out what is wrong with the managements and take steps to see that the facilities afforded by the Central Government are availed of by the managements.

10-50
a.m.

“ Again, Sir, I must point out in this connection that the standing orders adopted by the managements have been drafted some years back and they do not serve the purpose of maintaining good relationship between the management and labour. These orders are being utilised by the managements for harassing workers. I will give here one such instance. A plot of land was allotted to a worker for growing paddy. Before the paddy was harvested the worker was asked by the management to quit the land. A petition was also filed by the management to dismiss him under the standing orders because he did not surrender the land until the crop was harvested and thus committed mis-conduct. The Government must take some steps to see that these standing orders followed by the managements are revised so that justice may be done to the workers. I must also in this connection point out that the punishment meted out to workers is often disproportionate to the offence committed. The standing orders with regard to awarding of punishments also require to be revised.

“ With regard to adjudication of disputes by Tribunals, I wish to submit a few words. An enquiry, as per the present law, has to be conducted by a Judge of the cadre of District Judges. When a retired District Judge is appointed as Tribunal, he is not able to attend to the work properly and often the object of adjudication is frustrated by unnecessary adjournments. Undue delay in

[Sri K. P. Kuttikrishnan Nayar]

[15th March 1955]

adjudication proceedings will cause hardship to labourers. A rough and ready method has to be adopted so that speedy relief may be granted to workers.

" In the case of these adjudication proceedings, the Government have to consider the question of making a suitable provision in the law to enable the workers as well as the management meet the costs of adjudication proceedings from the funds of the concerns. We find that in some cases the workers are not able to agitate for their claims because they have no money. On the other hand, the managements are able to spend money freely in connection with adjudication proceedings. If a provision is made that the expenditure of both the parties will have to be met equally from the funds of the trade, I am sure much of the agitation carried on before the Industrial Tribunals will cease and there will be better scope and opportunity for good relationship between managements and labour.

" Again, Sir, the implementation of these awards is delayed sometimes due to technical objections. I am myself the President of the West Coast Electrical Workers Union. Even though the Award given by the Tribunal categorically stated that workers have to be paid four months bonus the management on some pretext or other are delaying the payment of bonus. And in that connection I had to move the Government. In spite of all the facilities that are available for me, even now, I have not been able to see that the award is implemented by the management though nearly four or five months had elapsed. From this one can understand how bad the lot of labour is. It is true that we have passed good labour laws. Unfortunately, in the working of these laws much hardship is caused to workers on account of the delays caused in enforcing them.

" In the matter of granting of bonus, the Government must also see that highly paid officers are not treated on a par with the workers. If bonus by way of four months' pay is offered to workers, highly paid officials drawing Rs. 1,000 or Rs. 1,200 as salary are also treated on a par with the workers and are paid the same amount of bonus and thus one will find that the amount of money received by workers will be less than the amount received by highly paid officials as bonus. A limit in salary must be fixed in the matter of receipt of bonus amounts and if Government have not got the necessary powers to do this they must move the Central Government to undertake legislation for that purpose. I do not wish to take the time of the House any further. I only request the Government that the welfare of the working classes should be looked after as they have been looking after the welfare of the Harijans. In the matter of housing schemes for labourers, the Government also must contribute something and thus make the lot of the poor labourers better. I only wish to conclude by saying that a Welfare State cannot ignore its duty to society. Thank you, Sir, for giving me this opportunity to speak."

15th March 1955]

SRI T. S. ARDHANARI :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மான்யத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து சில வார்த்தைகளைப் பேச விரும்புகிறேன். சமீப காலங்களில் ஏற்பட்ட வேலை நிறுத்தங்களுக்கு எந்த விதமான காரணங்களும் இல்லை, என்று கனம் தொழில் மந்திரி அவர்கள் சொல்லியிருப்பதாகத் தெரியவருகிறது. வேலை நிறுத்தம் ஏற்பட்டதன் காரணம் முதலாளிகளும் அல்ல, சர்க்காரும் அல்ல, அங்குள்ள தொழிலாளர்கள்தான். அதற்குக் காரணமாக இருந்திருக்கிறார்கள் என்று அவர் சொல்லி இருக்கிறார். ஆகவே தொழிற் சங்கத்தை நடத்தக்கூடிய தலைவர்கள் தொழிலாளர்களை ஒழுங்காக நடத்தவேண்டும் என்றும் சிலர் கேட்டுக்கொண்டார்கள். சட்டசபையில் பேசுவதையும் பொது கூட்டங்களில் பேசுவதையும் வைத்துக்கொண்டு உண்மையைப் புரிந்துகொள்ளமுடியாது. நடைமுறையில் சர்க்கார் என்ன கொள்கையை அனுஷ்டிக்கிறார்கள், தொழிலாளர்கள் சம்பந்தமாக எப்படி நடந்துகொள்ளுகிறார்கள் என்பதைப் பொறுத்துதான் அதனுடைய தன்மை இருக்கிறது. சமீபகாலமாக தொழிலாளர்கள் விஷயத்தில் சர்க்கார் சில புதிய கொள்கைகளை அனுஷ்டிப்பதற்கு முற்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பது சில நடைமுறைகளிலிருந்து நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. உதாரணமாக திருச்செங்கோட்டில் சென்ற மாதம் ஒருசம்பவம் நடந்திருக்கிறது. அங்கே இருக்கக்கூடிய தொழிலாளர்களில் 100-க்கு 90 பேர்கள் சங்கத்தில் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். முதலாளியும் ஒரு சங்கத்தை அமைத்திருக்கிறார். அங்கு ரீலிங் செக்ஷனில் வேலை பார்த்து வரும் சில பெண்கள் வேலை செய்துவிட்டு வீட்டிற்குப் போகும்போது அந்தப் பெண்களிடையே வாய் சண்டை ஏற்பட்டது. இதை வைத்துக்கொண்டு அந்த மில் முதலாளி, அந்த ஊர் சப்-இன்ஸ்பெக்டர், அங்குள்ள ஒரு எம்.பி.-ஆக மூன்று பேர்களும் சேர்ந்து சங்கத்தில் சேர்ந்து இருக்கும் பெண்கள் போட்டி சங்கத்தில் சேர்ந்து பெண்ணை பலாத்காரமாக அடித்து நகைகளைத் திருடிவிட்டதாக பொய் கேஸ் போட்டு, ஐந்து பெண்களை கைது செய்திருக்கிறார்கள். அப்படி கைது செய்ததற்கு சப்-இன்ஸ்பெக்டரிடம் எந்தவிதமான ஆதாரமும் சாட்சியமும் கிடையாது. அவர்கள் பேரில் 359-வது செக்ஷன்படி கேஸ் தொடர்ந்து ஜாமீனில் விட மறுத்தும் அவர்களை சிறையில் வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் குழந்தைகளுடன் சிறையில் இருக்கிறார்கள். அதற்குப் பிறகு அவர்கள் வெளியே வந்தவுடன் அவர்கள் சேலம் கோர்ட்டு எல்லைக்கு வெளியே போகக்கூடாது என்றும், திருச்செங்கோடு எல்லைக்குள் போகக்கூடாது என்றும் தடை உத்தரவு போட்டு அப்படி 15 நாட்கள் சேலத்தில் இருந்தார்கள். இன்னும் அவர்கள் பேரில் சார்ஜ் ஷீட் போடவில்லை. இம்மாதிரியே சமீபகாலமாக தொழிலாளர்கள் மீது போலீஸ்தாரர்கள் பொய் கேஸ் போடுவதாக இருக்கிறது. இதுதான் நடைமுறையில் நிரூபிக்கிறது. இப்படிப்பட்ட நடவடிக்கைகள் உண்மையா அல்லது பொய்யா என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள கனம் மந்திரி அவர்கள் தானே நேரடியாகவாவது அல்லது ஆள்களை அனுப்பியாவது அங்கு நடந்த விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். அதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளையும் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

“ஆனால் தொழிலாளர்களை பலாத்காரத்திற்குத் தூண்டுகிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். யார் தூண்டுகிறார்கள் என்பதை நேரில் போய் பார்த்தால்தான் தெரியும். அங்குள்ள லேபர் ஆபீசர்களுக்கும் முதலாளிகளுக்கும் அதிகாரிகளுக்கும் எல்லோருக்கும் நன்றாகத் தெரியும். தொழிற் சங்கம் ஏற்பட்டதிலிருந்து இதுவரையில் எந்த அளவிற்கு நியாயமான முறையில் நடந்து வருகிறது என்பதும் பொறுப்பான முறையில் நடந்து வருகிறது என்பதும் நன்றாகத் தெரியும். சமீபத்தில் முதலாளிகள் ஒரு சங்கத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அந்த சங்கத்தின் தலைவர் ஒரு காங்கிரஸ்காரர். அவர் அங்குள்ள எம்.பி.-யும் கூட. அவர் கூட்டத்தில் என்ன சொல்லுகிறார் என்றால் ‘வேஷ்டியை உருட்டிக் கட்டினால் போக்கிரி, வேஷ்டியை உதரிக் கட்டினால் தேச பக்தன்’ என்று சொல்லுகிறார். ‘கம்யூனிஸ்டுகளை வீடு புகுந்து அடிப்பேன்’ என்று பல கூட்டங்

[Sri T. S. Ardhanari]

[15th March 1955]

களில் சொல்லி இருக்கிறார். போலீஸ் சி.ஐ.டி. களைக் கேட்டால் அது நன்றாகத் தெரியும். இப்படி கம்யூனிஸ்டுகள் சொல்லி இருந்தால் என்ன நடந்திருக்கும் என்பதை நாங்கள் சொல்லத் தேவையில்லை.

“பெண்களைக் கைது செய்யப்பட்ட அன்று போலீஸ் ஸ்டேஷனில் அவர் சப்-இன்ஸ்பெக்டரிடம் வந்து ‘எனக்கு அனுமதி கொடுக்கிறீர்களா, இரண்டு நிமிஷங்கள் கொடுங்கள், அப்படிக் கொடுத்தால் இந்த ஹரிலுள்ள கம்யூனிஸ்டுகள் அவ்வளவு பேரையும் சுட்டுக் கொன்றுவிடுகிறேன்’ என்று சொல்லி இருக்கிறார். இதை நேரடியாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தும் சப்-இன்ஸ்பெக்டர் பேசாமல் இருக்கிறார். இதில் எவ்வளவு ஆபத்து இருக்கிறது என்பதை சர்க்காருடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன். இதைப்பற்றி விசாரிக்கட்டும். இதில் உண்மை இருக்கிறதா அல்லது பொய் இருக்கிறதா என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். இவை ஒவ்வொரு வரையும் ஆத்தர மூட்டுவதாக இருக்கிறது. அங்கு இருக்கக்கூடியவர் ஒரு பொறுப்புள்ளவர் அறிவாளி. அப்படி சொன்னவர் கனம் காமராஜ் அவர்களுடைய நண்பர். அவர் எம்.பி. யாகவும் இருக்கிறார். அப்படிப்பட்டவர் இப்படிப்பட்ட காரியங்களில் ஈடுபட்டுக்கொண்டு வருகிறார் என்பதை இந்த சபையினுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். கனம் மந்திரி அவர்கள் இதைப்பற்றி விசாரிக்க வேண்டும். விசாரித்து சட்ட சபையில் சொல்ல வேண்டும். உண்மையா அல்லது பொய்யா என்பதை சபையில் உள்ளவர்கள் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். இதில் உண்மை இருக்கிறதா அல்லது பொய் இருக்கிறதா என்பதை அவர் விசாரித்துச் சபையில் சொல்லுவார் என்று நான் எதிர் பார்க்கிறேன்.

“அடுத்தபடியாக ராஜபாளையத்தில் ஒரு சம்பவம் நடந்திருக்கிறது. தொழிலாளர்கள் அவர்களுடைய குறைகளைச் சொல்லுவதற்கென்று மாணேஜரைச் சந்திப்பதற்காக போயிருக்கிறார்கள். அதற்காக அவர்களில் 42 பேர்களை கைது செய்திருக்கிறார்கள். கோர்ட்டில் அவர்களுக்கு ரூ. 6 தண்டனை விதித்திருக்கிறார்கள். ஹைக்கோர்ட்டில் ஒவ்வொருவருக்கும் எட்டண அபராதம் போட்டிருக்கிறார்கள். இப்படி எட்டண அவர்களுக்கு அபராதம் போடப்பட்டிருப்பதால் அவர்கள் குற்றவாளிகள் என்று முதலாளிகள் அவர்களை வேலைக்கு சேர்த்துக்கொள்ள மாட்டேன் என்கிறார்கள். தங்களுடைய குறைகளைச் சொல்லிக்கொள்வதற்காகப் போனதற்கு அபராதம் எட்டண என்று விதிக்கப்பட்டால் அது ஒரு குற்றமாகுமா? இந்த மாதிரி பஸ்டிஷனில் இருக்கக்கூடிய பெரிய பெரிய மில் முதலாளிகளும் உள்ள மார்க்கெட்டில் தண்டிக்கப்பட்டு அபராதம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். குறைகளைச் சொல்லிக்கொள்வதற்கு போனதற்காக எட்டண அபராதம் விதித்தால் அது குற்றம் என்று கருதினால் நம் சட்டசபை அங்கத்தினர்களில் பலர் சிறை சென்றிருக்கிறார்கள், அநேகம் மந்திரிகளும் சிறை சென்றிருக்கிறார்கள் என்பதை சட்டசபையின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். தொழிலாளர்கள் தங்களுடைய குறைகளைச் சொல்லிக் கொள்வதற்குப் போனதற்காக அபராதம். அதுவும் அநியாயமாக கேஸ் போடப்பட்டிருக்கிறது. நியாயமாகத் தண்டிக்கப்பட்டு அபராதம் போடப்பட்டது அல்ல. மில் முதலாளிகள் . . .”

THE HON SRI M. BHAKTAVATSALAM :—“கனம் அங்கத்தினர் தாங்கள் பேசுவதன் நிலைமையை உணரவில்லை என்று நினைக்கிறேன். கோர்ட்டார் அவர்களுடைய முடிவு தவறானது என்று சொல்லுவது தவறு, அது **Contempt of Court** அந்த மாதிரி சொல்லக் கூடாது. மாணேஜரிடம் போய் சொல்வதற்காகத் தண்டிக்கப்பட்டிருக்கிறது, அதுவும் கோர்ட்டு தீர்ப்பை குறை கூறுவது தவறு என்பதை மட்டும் நான் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.”

SRI M. NARAYANA KURUP :—“On a point of clarification, Sir. A contempt of Court arises only when a matter is pending before the Court. We are perfectly entitled to criticise a judgment of a court which is final.”

15th March 1955]

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM :—“ I do not know, Sir. The hon. Member is an eminent lawyer. I do not know whether it is right to characterise a judgment as being perverse. Not merely saying that it was not correct, but to say that merely for the workers complaining to the management, they were fined, would amount to decrying the judgment and that would tantamount to saying that the Judge had his own whims in giving his judgment. That is, I said, was not correct.”

* SRI T. S. ARDHANARI :—“ இப்பொழுது தொழிலாளர்கள் தண்டிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இது 42 தொழிலாளர்களுடைய வாழ்க்கை சம்பந்தப்பட்டது என்பதை சர்க்கார் யோசிக்க வேண்டும். சர்க்காரிடத்தில் தொழிலாளர்கள் சொன்னாலும் அதை சர்க்கார் எடுத்துக் கொள்வது இல்லை. பல இடங்களில் தொழிலாளர்கள் சர்க்காரிடத்தில் சொல்லியுங்கூட தொழில் கோர்ட்டுக்கு அனுப்புவது இல்லை. அப்படி தொழில் கோர்ட்டுக்கு அனுப்பி தீர்ப்பு கொடுத்தாலும் அதை ஏற்றுக் கொள்வது இல்லை. அவைகளை முதலாளிகள் ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கிறார்கள். அவர்கள் மேல் சர்க்காரும் நடவடிக்கை எடுப்பது இல்லை. ஆனால் முதலாளிகள் தொழிலாளர்களின் மேல் நேரடி நடவடிக்கை எடுத்து வருகிறார்கள். வேலையிலிருந்து நிறுத்துவதற்குக் கூட முயற்சி எடுத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். அதனால் தொழிலாளிகள் உண்ணா விருதம் இருக்க முயற்சிக்கிறார்கள். அப்படி செய்தால் தற்கொலை செய்து கொள்ள முயற்சிக்கிறார்கள் என்று அவர்களை சர்க்கார் கைது செய்கிறார்கள்.”

“ அதுமட்டுமல்ல. கோர்ட்டு தீர்ப்பை அமுல் நடத்த வேண்டும் என்று தொழிலாளர்கள் சொன்னால் அவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்கிறார்கள். சமீபத்தில் அப்படி புதுக்கோட்டையில் நடந்திருக்கிறது. தொழிலாளர்களையும் வேலையை விட்டு நீக்குவதாக இருக்கிறது. அதே சமயத்தில் முதலாளிகளும் கட்டுப்பாடாக தொழிலாளர்களுக்கு வேலை பளுவை அதிகரிக்கிறார்கள். அத்துடன் தொழிலாளர்களையும் வேலையை விட்டு நீக்குவதற்கு முயற்சி செய்கிறார்கள். உதாரணமாக ஹார்வி மில்லில் இதற்கு முன் 15 ஆயிரம் தொழிலாளர்கள் வேலை செய்து வந்தார்கள், இப்பொழுது 13 ஆயிரம் பேர்கள் தான் வேலை செய்கிறார்கள். இரண்டு ஆயிரம் பேர்கள் வேலையை விட்டு நீக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்த 13 ஆயிரம் தொழிலாளர்களை வைத்துக் கொண்டு மூன்று விகிடுகள் நடத்த வேண்டும் என்று முயற்சி செய்து கொண்டு வருகிறார்கள். அதைப் போலவே பி. அண்டு லி. மில்லில் 6 தறிகளில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தவர்களை இப்பொழுது 12 தறிகளில் வேலை செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். அதனால் 100 பர்சென்ட் வேலை அதிகமாக இருக்கிறது. மில்கனில் பாதி ஆட்களை வைத்துக்கொண்டு முழு வேலைகளுக்கும் நடந்து வருகின்றன. தொழிலாளர்களுக்கு அதன் மூலம் வேலை பளுவை கொடுத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள்.”

“ கோயமுத்தூரில் ஸ்டேன்ஸ் மில்லில் பாதி டென்ஸர்கள் வேலை செய்யாமல் இருக்கிறது. மானேஜர் ஆள் கிடைக்கவில்லை என்கிறார். ஆனால் சென்ற காலத்தில் அதே கோயமுத்தூர் மில்லில் 11 ஆயிரம் தொழிலாளர்கள் வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டதை இப்பொழுது ஞாபகத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன். ஆள் இல்லை என்பது உண்மையா? வசந்தா மில்லில் 1½ சைட் வேலை செய்து கொண்டிருந்தவர்களுக்கு இப்பொழுது இரண்டு சைட் வேலை செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். இவ்விதம் மில் முதலாளிகள் பல முறைகளில் தொழிலாளர்களுக்கு வேலை பளுவை அதிகப்படுத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள். அதன் மூலம் தொழிலாளர்களைச் சுரண்டுவதற்கு முயற்சி செய்து கொண்டு வருகிறார்கள். இதை சர்க்காருடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன். இதுபற்றி பல முறையில் சர்க்காருடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. தொழிலாளர் வேலை பளு அதிகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று எதிர்த்துப் போராடினால் அவர்களை வேலையை விட்டு

[Sri T. S. Ardhanari]

[15th March 1955]

டிஸ்ட்ரிப்யூட்டர்ஸ் செய்கிறார்கள். ராஜபாளையத்தில் இரண்டு சைட் பார்க்கவேண்டும் என்று சொன்னதை மறுத்ததால் 12 தொழிலாளர்களை வேலையிலிருந்து நீக்கியிருக்கிறார்கள். முதலாளிகள் கொடுக்கும் வேலை பளுவை தொழிலாளர்கள் போசாமல் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியதாக இருக்கிறது. இதைப்பற்றி கோர்ட்டு விசாரணைக்குக் கொண்டு போய் அதை விசாரித்து தீர்ப்புக் கொடுத்தும் கூட முதலாளிகள் அதை நிறைவேற்றாமல் விடிவாதமாக இருந்து வருகிறார்கள். இப்படி சர்க்காரும் கவனிக்காமல் இருப்பதால் முதலாளிகள் தொழிலாளர்களிடையே வேலை பளுவை அதிகரித்திருக்கிறார்கள் என்பதை கனம் மந்திரி அவர்களையே கவனத்திற்கும் கொண்டு வர விரும்புகிறேன். படித்தவர்களும், பணக்காரர்களும் சொல்வதுதான் உண்மை என்று எண்ணி விடக்கூடாது. எதிர்க் கட்சிக்காரர்கள் சொல்வதிலும் கொஞ்சம் உண்மை இருக்கும் என்று நினைக்க வேண்டும். எதிர்க் கட்சியில் இருக்கக்கூடிய எங்களைப் போன்றவர்கள் சொல்லக்கூடிய விஷயங்களை பொருமையாக பார்த்து நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். வேண்டுமென்றால் நேரடியாக ஆட்களை அனுப்பி விசாரணை செய்து வரவேண்டும். டிபார்ட்மென்ட் மூலமாக விசாரித்தால் உண்மை கிடைப்பதில்லை என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். அதனால் கனம் மந்திரி அவர்கள் நேரடியாக ஆட்களை அனுப்பி சம்பவங்களைத் தெரிந்துகொண்டு அதற்காக நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நான் சொன்ன குறைகளை நிவர்த்திப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இதில் உடனடியாக கவனம் செலுத்த முற்படவேண்டும். கோர்ட்டுக்குப் பிரசீனை சென்றால் அவைகளைத் தீர்ப்பதற்கு ஆறு மாதங்களுக்கு மேலாகின்றன. இன்னொரு விஷயத்தை குறிப்பாக சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். லேபர் ஆபீசர்களுக்கும் லேபர் கமிஷனருக்கும் இன்னும் அதிகப்படியாக அதிகாரங்களைக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

‘சில இடங்களில், லேபர் ஆபீசர்கள், விசாரணை நடக்கும்போது, உண்மையில் தவறு என்று தெரிந்தாலும், அதை அவர்கள் முதலாளி இடத்தில் சொல்லுவதற்கு பயப்படுகிறார்கள். அப்படி அவர்கள் சொன்னாலும், அதைக் கொஞ்சமாகத் தான் சொல்லுவதாகத் தெரிகிறது. அவர்கள் கொடுக்கும் தீர்ப்பு, நியாயம் என்று ஏற்பட்டால், அது தீர்ப்பை அமுல் நடத்த, முதலாளிகளை, நிர்ப்பந்தம் செய்ய, அதிகாரிகளுக்கு அதிகாரம் இருந்தால், அம்முதலாளிகளிடம் பேசத் துணிச்சல் ஏற்படும், துணிச்சலாகவும் பேச முடியும். லேபர் ஆபீசர், சிபார்சு செய்யும் நிலைமையிலிருப்பதால், முதலாளிகள், நியாயத்தை தைரியமாக புறக்கணித்து விரிகிறார்கள். தொழில் மந்திரி அவர்கள், இவைகளை எல்லாம் கவனித்து, வரும் வருஷத்திலிருந்தாவது, இனிமேலாவது போஸீஸ் தொந்திரவு இல்லாமல் இருப்பதற்கும் கோர்ட்டு தீர்ப்புகளை, அமுல் நடத்துவதற்கும் உறுதியான ஒரு சட்டம் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். கோர்ட்டு களின் முடிவுகள் வருகின்றன. ஆனால், அம்முடிவின்படி நடக்க இரு சாராரையும் கட்டுப்படுத்துவதற்கு சட்டம் கிடையாது என்று சர்க்கார் சொல்லுகிறது. இதிலிருந்து இக்கோர்ட்டுகள் எதற்காக இருக்கின்றன என்று கவனித்தால், தொழிலாளர்களுடைய பிரச்சனைகளைத் தாமதப்படுத்தி, தட்டிக் கழிக்கும் கருவிகளாகவே, இக்கோர்ட்டுகளை நியமிக்கிறார்களே அல்லாமல் வேறு ஒன்றுமில்லை. ஆகவே, இத்தீர்ப்புகள் எல்லாம், நடைமுறைக்கு வர ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டுமென்று கனம் தொழில் மந்திரியாரை கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

11-08
a.m

SRI D. DASARATHAN :—“ கனம், மன்ற உதவித்

தலைவர் அவர்களே, இன்று பேசிய, மதிப்பிற்குரிய, அவ்வளவு அங்கத்தினர்களும், நகரங்களிலுள்ள தொழிற்சாலைகளைப்பற்றியும், அங்கு வேலை செய்யும் தொழிலாளர்கள், அவர்கள் நிலைமை என்ன என்பதைப் பற்றியும் பேசினார்கள். ஆனால் இந்த நாட்டில் தொழில் துறையில் ஏராளமாக ஈடுபட்டிருக்கும் விவசாய மக்களுக்கு, இந்த அரசாங்கம் எந்த விதமான நிவாரணமும் அளிக்கவில்லை. பெரிய தொழிற்சாலைகள் இருக்கின்றன. அங்கே ஏற்படும் தகராறுகளைத் தீர்க்கவும், தொழிலாளர்களுடைய நன்மை தீமைகளை கவனிப்பதற்கும் லேபர் ஆபீசர்கள் இருக்கிறார்கள்.

15th March 1955] [Sri D. Dasarathan]

அத் தொழிலாளர்களுடைய சிக்கல்கள் வெகு சீக்கிரத்தில் தீர்ந்துவிடுகின்றன. எப்படி இருந்தாலும் அவர்களுடைய வாழ்க்கையையும், மற்ற கிராமங்களிலுள்ள தொழிலாளர்களுடைய வாழ்க்கையையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் நகரங்களிலுள்ள தொழிலாளர்களுடைய வாழ்க்கையே மேலானது என்று சொல்லவேண்டும். பெரிய தொழிற்சாலைகளில், முதலாளிக்கும், தொழிலாளிக்கும் நல்ல முறையில் தொடர்பு இல்லாமல் இருப்பதற்கு காரணம், அந்த தொழிற்சாலைகளில், இவர்களுக்கு நடுவே, சில பெரிய உத்தியோகங்களை வகிக்கும் சிலருடைய பிற்போக்கான காரியங்கள் தான். பரந்த நோக்கமுடைய பெரிய தொழிற்சாலை முதலாளிகள் தொழிலாளர்களுக்கு நன்மை செய்யவேண்டுமென்று எண்ணம் இருந்தாலும் வேறு மனப்பான்மையுடைய, நடுவில் வேலை செய்பவர்கள், தங்களுடைய ஜாதிவேற்றுமையின் காரணமாக, அங்கே ஏதாவது கிளர்ச்சி யுண்டாக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் வேலை செய்து குரோத மனப்பான்மையை உண்டாக்குகிறார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட போக்கை கண்டித்து அடக்க உடனடியாக சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். இன்னும் சில இடங்களில், தொழிற்சாலை அதிபர்கள், தொழிற் தகராறு சமரச முடிவுகளை வருஷக்கணக்கானாலும் நிறைவேற்றுவதில்லை. உதாரணமாக ஸ்பென்சர் கம்பனியில் 1950-ல் சில தொழிலாளர்களை நீக்கிவிட்டார்கள். அதிகாரிகள், அதில் தலையிட்டு, மறுப்படியும், அத்தொழிலாளர்களை வேலைக்கிட்டுக் வேண்டுமென்று முடிவு செய்ததின் பேரில், அக்கம்பனியின் முதலாளி, அம்முடிவுக்கு ஒப்புக்கொண்டார். ஆனால் அம்முடிவை காரியத்தில் நிறைவேற்ற வில்லை. நடுவே இருந்தவர்கள் செய்த விஷமத்தனத்தால், அத்தொழிலாளர்களுக்கு வேலை கிடைக்க வில்லை. அவர்கள் இன்னும் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மற்றும், விவசாயத் தொழிலாளர்கள் நிலைமையை எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தால் மிக மோசமாக இருக்கிறது. நம் அரசாங்கம் அவர்களுடைய நன்மைக்காகப் பாடுபடவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். வாராவாரம் கெஜட்டில் பார்க்கிறோம், அந்தந்த ஜில்லாவில், முக்கியமான இடங்களில் குறைந்த பட்ச கூலி விவசாயிகளுக்கு இவ்வளவு கொடுக்கலாம் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் பிரசரத்திற்கும், அங்கு இருக்கும் கூலி நிலைமைக்கும் எந்த விதமான சம்பந்தமும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆகவே, ஒவ்வொரு கிராமங்களிலும், இவ்விதமாகக் கூலி கொடுக்க வேண்டுமென்று நிர்ணயம் செய்து, அதைப்பற்றி எல்லோரும் அறியும்படி பிரசாரம் செய்து விவசாயத் தொழிலாளர்களுடைய வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்த வழிவகைகள் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். விவசாய மந்திரியார் அவர்கள் விவசாயத் தொழிலாளர்களுடைய நன்மைக்கும் வேண்டியதை இந்த வருஷத்தில் செய்து, அவர்களுடைய கஷ்டங்களை போக்க வேண்டுமென்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். தொழிற்சாலைகளில் அல்லது தனிப்பட்டவர்களிடம் வேலை செய்பவர்களுக்குத் தற்போது அதிக கஷ்டமிருக்கிறது. அவர்களுக்கு சட்டப்படி வேலைக்கு உத்தரவாதம், போனஸ், சம்பளம், இன்ஷூரன்ஸ் ஒன்றும் கிடையாது. அவர்களை இஷ்டப்படி நீக்கவும் வைக்கவும் முதலாளிகளுக்கு உரிமை யுண்டு. இவ்விஷயமாக உடனடியாக சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுத்து ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். தொழிற்சாலைகளில் அல்லது வேறு இடங்களிலுள்ள லேபர் ஆபீசர்கள், கிராமங்களில் குடிசைத் தொழில் செய்யும் தொழிலாளர்களுக்கு நன்மை செய்ய சில உத்தரவுகள் போடலாம். குறிப்பாக என் ஊர் ஆகிய வந்தவாசியில் கோரப்பாய் முடையும் தொழில் அதிகம். தனிப்பட்டவர்கள், இத் தொழிலுக்கு முதல் போட்டு நடத்துகிறார்கள். ஆனால் இத்தொழில் செய்யும் தொழிலாளிக்குக் கொடுக்கப்படும் கூலி மிக மிகக்குறைவு. அப் பாய்களை மேல் நாட்டுக்கு அனுப்பி அதிக விலைக்கு விற்று, அதிக லாபம் அடைகிறார்கள். தொழிலாளர்கள் வாழ்க்கைத்தரம் சரியாக இல்லாததால் அவர்களை அத்தொழிலுக்கு முதல் போட்டு செய்ய முடியவில்லை. ஆகவே, சர்க்கார் இத்தொழிலாளிகள் விஷயத்தில் கவனம் செலுத்தி, அவர்களுக்கு கூட்டுறவு முறையில் அத் தொழில் செய்து நன்மையடையவும் அவர்களுக்குத் தனிப்பட்ட முதலாளிகளிடமிருந்து நல்ல கூலி பெறவும் வேண்டிய நடவடிக்கைகள் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

[Sri D. Dasarathan]

[15th March 1955]

(Temporary Chairman Sri P. G. Karuthiruman in the Chair.)

“ வட ஆற்காடு ஜில்லாவில், தோல் பதனிடும் தொழிலாளர்கள் விஷயமாக சர்க்கார் கவனம் செலுத்தினால் சர்க்காருக்கும் லாபம் வரும், அத் தொழிலில் ஈடுபட்ட மக்களின் வாழ்க்கைத்தரமும் உயருமென்று சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். இன்னொரு விஷயம் சமீபத்தில் சின்ன கடைகளில் வேலை செய்யும் குமாஸ்தாக்கள் விஷயமாக சர்க்கார் ஓர் உத்திரவு பிறப்பித்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. மூன்று அல்லது அதற்கு குறைவாக வேலை செய்யும் கடைகளுக்கு ஷாப் சட்டத்திலிருந்து விதிவிலக்கு கொடுத்திருக்கிறார்கள். இதன் காரணமாக, வாரவிடுமுறை இந்த சிறிய கடை குமாஸ்தாக்களுக்குக் கொடுக்கப்படுவதில்லை. இக்கடைகளில் வேலை செய்யும் குமாஸ்தாக்கள் அநேகமாக சிறு பிள்ளைகளாக இருக்கிறார்கள். எட்டு மணி நேர வேலை என்று சட்ட மிருந்தாலும், அவர்கள் இரவு 10 மணி வரையில் வேலை செய்கிறார்கள். ஆகவே, அவர்கள் ஆரோக்கியத் துணிநுக்க ஓய்வு மிக அவசியமானது. அதனால் அக்குமாஸ்தாக்களுக்கு வாரம் ஒரு தடவை ஒரு நாள் லீவு கொடுக்க வேண்டும். சர்க்கார் ஏற்கனவே இது சம்பந்தமாகப் போட்ட உத்திரவை ரத்து செய்து, இவர்களுக்கும் வார விடுமுறை கொடுக்கும்படி செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். மற்றும், சிறு கைத் தொழில்களுக்கு ஊக்கம் கொடுக்க சர்க்கார் நிவாரண மனித்து, அத் தொழில்களை முன்னுக்குக் கொண்டுவரவும், அத் தொழில்களில் ஈடுபட்டவர்களின் வாழ்க்கைத் தரம் உயரவும், நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்றும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

* DR. U. KRISHNA RAO :—“ Mr. Chairman, I rise to support the Demand that was moved by the Hon. the Minister for Labour. Sir, in the Second Five-Year Plan, there is a great emphasis on industrial development. Therefore, it devolves upon both the workers and the managements to work together to see that industrial progress becomes an accomplished fact. This is the time when both the workers and managements must realise that they are partners in industry. Unless this is realised, there can be no real progress in our country. As long as people are human-beings, there is bound to be difference of opinion and there are bound to be quarrels of one type or another. Therefore, it is we have got a machinery to settle these quarrels. But necessarily, this machinery is not very quick in its action and takes a long time with the result that neither the workers nor the managements are satisfied with the machinery. So, attempts have been made in the last few years to encourage bi-partite and tri-partite talks so that the results could be achieved much quicker. Attempts have also been made to see that the judicial bodies were fewer in number and had greater powers to consider and decide cases. That is why it was suggested that the Appellate Tribunal should consist of a retired High Court Judge or a District Judge to be supported by assessors, viz., an auditor and one employed in the trade. I do hope that this proposal which was in the air when Mr. V. V. Giri was in office, will be pursued. I should also like to see the day when the labour unions are divided not on a political basis, but on an industrial basis. Supposing there was one union for the entire textile industry, it would be easier to negotiate with the concerned labour leaders and it would be more beneficial also. Because, there can be one voice heard on behalf of labour. Unfortunately, it is not so to-day. We hear diverse voices and views putting forth diverse claims. I must congratulate the Hon. the Minister for Labour on his bringing

15th March 1955] [Dr. U. Krishna Rao]

the Appellate Tribunal to Madras. This was a long-felt need and I am sure both the labour and management will be happy over this decision.

Now, a word about rationalisation, Sir. Even this morning, Mr. Nanda, the Central Planning Minister, spoke in the correct manner I should think, to the effect that rationalisation is inevitable in our country if progress is to be made. But, in this rationalisation there should be an assurance given to the workers that there will be no retrenchment and that those who are retrenched as a result of rationalisation will be given employment in other departments.

Sir, I wish to say a few words about the Employees State Insurance Scheme which was introduced in Coimbatore district on the 26th of January this year. I shall have an opportunity soon of leading a deputation of doctors to the Hon. the Minister for Labour and putting forth their difficulties to him. I however feel that the present occasion affords me an opportunity to place some of their difficulties before him here. I quite realise, Sir, that the labourer now pays at least a portion of the cost of insurance and, therefore, expects to get many benefits. For example, he expects to be treated for all his ailments, minor and major. He wants laboratory investigation for every imaginable sort of disease, whether investigation is required or not on its merits. He wants particular medicines to be given to him according to his desire and he even dictates to the doctor that he should be given penicillin or terramycin or aureomycin for his disease. He is not prepared to abide by the decision of the doctor. Then, the worker wants hospitalisation. I do not blame him for it for he pays for it. In olden days, he was prepared to take whatever the doctor gave but now it is not so. What is the result? The work of the doctors in the hospital has increased very many times and there are not enough beds in the hospitals. I would suggest to the Hon. the Minister for Labour to do one thing. I was told that in the Central Fund there were a few crores of rupees left unutilised. I am not sure if my information is correct. But, in Bombay, I am told, the Central Government have promised the State Government to spend a few crores of rupees in building hospitals or increasing the bed strength in the existing hospitals for those who come under this scheme. I am sure the Hon. the Minister will look into the matter and see that, if such a facility has been promised to Bombay, he should ask for the benefit being extended to Madras also by allotting a few lakhs of rupees at least for this purpose. Then, we can build new hospitals or increase the number of wards in the existing hospitals. The scheme is now working in the Coimbatore district and I am told it is going to be introduced in Madras City also. Therefore it is that I plead for more hospital accommodation. There is one difficulty here which I would like to point out. I am not blaming anybody. Doctors have told me that workers have refused to register themselves with them if certain medicines were not administered to them and certain liberal leave privileges are not given to them. This is unfortunate

11-20
a.m.

[15th March 1955]

[Dr. U. Krishna Rao]

and I hope the information is not correct. But if it is correct, the matter needs examination. I am told that the workers tell the doctors: 'If you give me this medicine, I will register with you. Otherwise, I go to somebody else.' Sir, this I think is very unfair and I feel that the doctor has got to be protected. But sooner or later, either in this House or at public meetings, we will hear criticism of the doctor for not doing this and that and allegations will be made that the worker is not given the necessary medical and leave facilities. I think this is a matter which the Hon. the Minister for Labour and the Government and also medical men should ponder over, for unless these three join together and work the scheme in a true and harmonious way, I am afraid the scheme is not going to fare well.

"Then, Sir, there is one difficulty in working the scheme in the Coimbatore district. There is a central depot for issuing costly medicines. But it is so far away from the town that even if one wants a phial of penicillin, one has to walk some four miles or so to get it. I think if the scheme is to succeed the doctor should be trusted. I suggest that some of the costly medicines may be kept with the doctor himself so that he may give it to the patient when it becomes absolutely and urgently necessary. I am only saying this in the interests of the workers' health. Otherwise the present arrangement would continue to work great hardship on the workers.

"Sir, there is the question of specialist treatment for the worker. I do not think that there is any provision for such a treatment now. The other day, I saw in Bombay the working of the scheme there under which facilities such as private nursing, laboratory examination, specialist treatment by private surgical and medical men, private nursing homes, etc., have been provided to the workers. I hope our Minister will look into this matter also.

"Sir, an hon. Member put forth a suggestion that the medical benefits should be extended to the family of the worker also. I endorse that suggestion and I feel that such benefits should be given at least to the wife and children of the worker. If the worker is to get treatment and if his family in the house is not to get it, then it is not fair. Nowadays, medical treatment is very costly. If the scheme now introduced is to succeed, two things should be always borne in mind. One is trusting the doctor and the other is provision of medical benefits to the families of workers. If the Hon. the Minister attends to both these things then many of the troubles that he comes across in this field will disappear.

"Sir, I am very happy to see that the discussion on Labour Demand this year contains no personal or acrimonious accusations against the Minister. I congratulate the Hon. the Minister for Labour on being very lucky this year. There has been cordiality. There have been no personal attacks and no viciousness. I am indeed glad about all this. I agree that the previous Labour Minister was a beginner but the present Minister is one of our

15th March 1955]

[Dr. U. Krishna Rao]

most experienced legislators. And when occasionally labour leaders and Members in this House accuse him or attack the Government's policy, I think the mistake is not in the Minister or in the Government but in the Members themselves.

“ With these words, I support the Demand.”

* SRI K. T. SREEDHARAN :—“ Mr. Chairman, Sir, it is very regrettable to note that the Government's labour policy is not at all helpful. If they continue to adopt this attitude, the lot of the workers will become still worse. It will only help the industrialists and capitalists to exploit the workers still more. We know, Sir, that the Textile Tripartite Committee has recommended an increased dearness allowance for workers—Re. 0-3-6 or 0-3-0 in certain mills. At the same time, it is unfortunate that the committee has not made any recommendation with regard to mills in Malabar like common wealth Factory, Limited, etc., which are very many in number. You know, Sir, the mills are in a position to pay a higher rate of dearness allowance. If the Government cannot agree to the grant of a higher rate of dearness allowance by the mill owners to the workers, why not they at least refer the matter for adjudication? The Tribunal can examine the whole matter and give its award. I would request the Hon. the Minister to see that this matter is thoroughly examined. In this connection, I beg to point out that an award given by the Coimbatore Tribunal regarding the handloom workers of Chirakkal taluk still remains unimplemented. The matter relates to payment of bonus for the years 1946 and 1947 and 1948. The matter has been going through different tribunals for the last several years. The managements took the award of the Coimbatore Tribunal in appeal. The High Courts in Lucknow and in Madras gave decisions against the managements. Then the managements took the matter up with the Labour Appellate Tribunal and the matter was remitted to the Coimbatore Tribunal for further examination by the Appellate Tribunal after enquiry. The Coimbatore Tribunal sat for a long time and fortunately the management and workers agreed to certain proposals and these were incorporated in the award that it gave. Now it is eighteen or nineteen months since it was given and the workers are patiently awaiting the implementation of the award by the managements. Many of the managements have not even implemented an award which was arrived at by joint agreement. The workers have now finally decided that there is no use of waiting indefinitely for the management to fulfil the terms of the agreement which was given as an award but that they should meet the Hon. the Minister and request him to take proper and necessary action against the management for the non-implementation of the award. I hope that the Minister when approached will look into the matter and take very urgent steps to see that the award is implemented and suitable action taken against the management for non-implementation of the award so far. I wish something is done regarding the fixation of the minimum wages for the beedi workers in the State. Of course there were strong criticisms against the rates suggested by Government for beedi

[Sri K. T. Sreedharan]

[15th March 1955]

workers sometime ago. It must be admitted that by fixing minimum wages, living wages are assured to the workers by taking all factors into consideration. Of course the capacity of the industry to pay is also a big criterion to be looked into. But regarding Malabar there are so many awards of the Industrial Tribunal in the matter of fixation of wages for workers in the beedi industry in Malabar. At least that must give a clue for the minimum wages being fixed for the beedi workers in Malabar. So I request all these facts must be taken into consideration by Government. I request that a reasonable minimum wage should be given to the beedi workers.

“ Due to the concessions given by this Government in the enforcement of the provisions of the Shops and Establishments Act, we know that many of the workers are put to great difficulties. Many memoranda and representations have been made in this regard to Government and I know that the Hon. Minister for Labour has assured that this matter will again be looked into after one year. But I am really at a loss to know if the Hon. Minister is convinced that this is really a handicap to the workers. Why should the Government prolong the consideration of this matter, which vitally affects the workers, to a later stage? I request that immediate consideration should be given to this very vital and acute issue and necessary remedy given as early as possible.

“ Regarding the employees in Western India Plywood factory at Cannanore, their position is not at all congenial and the wages and allowances they get are very low. The workers get very meagre wages. That industry can very well enhance the present rate of wages of the workers as well as their dearness allowances. The workers have approached Government with their demands and made certain recommendations that at least if a decision could not be effected through conciliation, the matter could be referred to adjudication. The same is the case with the employees working in this concern. But the Conciliation Officer had neither taken any pains to see that an amicable settlement is effected, nor has he reported to Government that this case could be left to be decided by adjudication. I request immediate steps be taken in this matter by Government. Let them see to it that the frustration that has crept into the ranks of the labour and the employees of the Western India Plywood factory is attended to.

“ Of course if the industry is to go on and prosper, there must be good relationship between the workers and the management. The trouble is that the workers feel that the managements are making huge profit and the management feels that labour is putting forth impossible demands. This can be remedied greatly by allowing a labour representative to go through the profit and loss accounts of the managements and other matters regarding the working of the establishments. I may request that suitable arrangements may be made so that a representative of the labour might be taken into the management side so that the misunderstandings between capital and labour could be lessened to a

15th March 1955] [Sri K. T. Sreedharan]

great extent and the cordial relationship between capital and labour may be assured. I would request that this suggestion of mine may be examined by the Government.

“ With these words, I beg to resume my seat.”

* **SRI R. S. ARUMUGAM:**—“ கனம் சேர்மன் அவர்களே, லேபர் மான் யத்தை நான் ஆதரிக்கிறேன். அனுபவம் வாய்ந்த அமைச்சர் அவர்கள் அந்த இலாக்காவை நிர்வகிக்கிறார்கள். தொழிலாளர்களுடைய நலனுக்காக இந்தச் சர்க்கார் செய்துவந்துள்ள பல நன்மைகளை நாம் மறக்க முடியாது; சில நாளைக்கு முன்பு தொழிலாளர்களுடைய நலனைப் பாதுகாக்க முடியாதிருந்தது.

11-35
a.m.

“ முதலாளிகள் சில தொழிலாளர்களை வேலையில் வைத்துக் கொள்ளலாம். பிறகு அவர்களை வேலையைவிட்டே நீக்கிவிடலாம். ஏன், என்று யாரும் முதலாளிகளைக் கேட்க முடியாது. அந்த முதலாளிகள் எதை வேண்டுமானாலும் செய்யலாம். அந்த நிலைமை இப்பொழுது இல்லை. சட்டபூர்வமாக இன்றைக்குத் தொழிலாளர்களுக்கு ஓரளவு பாதுகாப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறதென்பதை யாரும் மறுக்கவோ, மறைக்கவோ முடியாது என்பதை நான் இந்த இடத்தில் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். முன்பு இருந்த நிலைமை மாறியிருக்கிறது என்பதை உணர்ச்சிற்ற தொழிலாளர்கள் சமூகம் அதைச் செய்தவர்கள் யார் என்பதை அறிந்து அவர்களுக்குக் கடைமைப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்பதை முதலாவதாகச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். ஆனால் சட்டபூர்வமாக அவர்களுக்கு அளித்திருக்கக்கூடிய பாதுகாப்பினால் ஏற்படுகின்ற நன்மைகள் அவர்களுக்கு நடைமுறையில் சில இடங்களில் கிடைக்கவில்லையென்றால் அதற்குச் சர்க்காரைக் குறை கூறிய பணியில்லை. அந்தந்தப் பிரதேசங்களில் இருக்கும் தொழிற்சங்கங்களின் போட்டா போட்டி ஒரு காரணமாகவும் இருக்கிறது. ஒரு இடத்தில் ஒரு தொழிற்சங்கம் இருந்தால் உடனே அதேமிடத்தில் மற்றொரு போட்டிச் சங்கத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டு தொழிலாளர்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய கொஞ்ச நஞ்ச் நன்மைகளும் அவர்களுக்குக் கிடைக்க முடியாதபடி செய்துவிடுகிறார்கள். ஒரு சில இடங்களில் வேண்டுமென்றே சில தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் சர்க்காருக்கு விரோதமான மனோபாவ உணர்ச்சியை தொழிலாளர்களிடையே பரப்ப எண்ணி, இதற்குச் சாதகமாகத் தப்பான கருத்துகளையும் பரப்பி, மேலும் வேண்டுமென்று முதலாளிகளுடன் வீண் கிளர்ச்சிகளையும் உண்டாக்கி இதனாலேயே ஒரு சில இடங்களில் தொழிலாளர்களுக்குக் கிடைத்து வந்த நன்மைகள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். மேலும் முதலில் தொழிற்சங்கங்களின் போட்டா போட்டி குறைந்தாலேயே தொழிலாளர்களுக்கு நன்மை ஏற்படாது என்பதை இந்த இடத்தில் ஞாபகமுட்ட விரும்புகிறேன்.

“ அதோடு பலயிடங்களில் தொழிலாளர்களுக்குச் சரியான சம்பளம் கொடுக்கப்படவில்லையென்பதும், உண்மை. ஒரு முதலாளி ஆரம்பத்தில் ஒரு சாதாரண கார் வைத்திருந்தார் என்றால், அடுத்த சில ஆண்டுகளுக்குள்ளேயே மாடமானிகைகளும், ப்யூக் காரும் அவரின் உடமையாக ஆகிவிடுகின்றன. அவர் கோட்டெஸ்ஸவராக ஆகிவிடுகிறார் அவருக்கு மாடமானிகைகள், ப்யூக் கார் எல்லாம் எப்படி கிடைத்தன என்பதை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது. தொழிலாளர்கள் தங்களுடைய உடல் ரத்தத்தை வியர்வையாக வடித்தெடுத்து உழைப்பை நல்கியதினாலேயே அவர்களுக்கு இவ்வளவு செல்வமும் கிடைத்தது என்பதை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது. ஆகவே இதை நன்கு கருத்தில் வைத்துக்கொண்டு தொழிலாளர்களுக்கும் கிடைக்கும் லாபத்தில் ஒரு பகுதியை கொடுக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அப்பொழுதே சோஷலிஸ்ட் தன்மை வாய்ந்த ஒரு சமுதாயத்தை நாம் அமைக்க முடியும். மிகக் குறைந்த சம்பளம் இந்த நாட்டில் எவ்வளவு இருக்கவேண்டும், மிக அதிகச் சம்பளம் எவ்வளவு இருக்கவேண்டும் என்பதை நிர்ணயித்துவிடவேண்டும், என்பதை இந்த இடத்தில் ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன்.

[Sri R. S. Arumugam] [15th March 1955]

“அதோடு தொழிலாளர்களுக்கு வீட்டு வசதியை ஏற்படுத்த வேண்டும். திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் தாளையூத்து சிமெண்டு பாக்டரி இருக்கிறது. ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் வெளியிலிருந்து வரவேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே அவர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக்கொடுக்க மாணேஜ்மெண்டார் தக்க ஏற்பாடு செய்திருந்தபோதிலும் கூட இன்னும் அந்தக் காரியம் நடைபெறாமல் ஏதோ தாவாலிலேயே இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இதைச் சர்க்கார் துரிதமாகக் கவனித்து உடனடியாக தொழிலாளர்களுக்கு வீட்டு வசதியை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

“திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் மாஞ்சேலி என்ற ஒரு எஸ்டேட் இருக்கிறது. அங்கே தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் வீடுகளைப் போய்ப் பார்த்தால் எப்படிச் கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்பது நம் எல்லோருக்கும் தெரியும். ஒரு பத்தடி குடிசைக்குள்ளே அவன் குடுமியும், மாடு, கன்றுக்குட்டி, கோழி போன்ற எல்லாம் வசித்தாக வேண்டும். ஆனால் அங்குள்ள முதலாளிகள் லட்சக்கணக்கான ரூபாய்களை லாபமாக அடித்துக்கொண்டு போகிறார்கள். அங்கு இருக்கும் தொழிலாளர்களுக்கு குறைந்தது ஆரோக்கியமான வீடுகளையாவது அமைத்துக் கொடுக்கவேண்டுமென்று முதலாளிகளை வற்புறுத்தவேண்டுமென்று நான் சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“கோயமுத்தூர் ஜில்லாவில் தொழிலாளர்களுக்கு இன்ஷூரன்ஸ் ஸ்கீம் கொண்டு வந்திருப்பதைப் பாராட்டுகிறேன். கோவை ஜில்லாவைப் போலவே திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலும் விகிரமசிங்கபுரம், தூத்துக்குடி, கோயிலப்படி, திருநெல்வேலி ஆகிய இடங்களில் நிறையத் தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆகவே கோவை ஜில்லாவிலிருக்கும் இந்த ஸ்கீமை எங்கள் ஜில்லாவுக்கும் உடனடியாக விஸ்தரிக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இந்த ஸ்கீமினால் தொழிலாளர்களுக்கு நல்ல பயன் ஏற்படுமென்று நான் நினைக்கிறேன்.

“திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலுள்ள மேல்பாளையத்தில் ஆயிரக்கணக்கான பீடித் தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் சம்பளம் போதாது. சர்க்கார் ஒருவகையான திட்டப்படி அவர்களுக்கு இவ்வளவு சம்பளம் கொடுக்கப்படவேண்டுமென்று நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். ஆகவே சர்க்கார் நிர்ணயித்துள்ள சம்பளமாவது எல்லா பீடித் தொழிலாளர்களுக்கும் கிடைக்கும்படியாக சர்க்கார் பார்த்துக் கொள்வதோடு பெரிய சுற்று பீடிகளுக்கு கூலியை உயர்த்திக் கொடுக்கவும் ஏற்பாடு செய்யக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

“அதோடு முஸ்லிம் பெண்கள் தான் அதிகமாக இந்த பீடி சுற்றும் தொழிலில் மேல்பாளையத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் வீடுகளில் உட்கார்ந்து பீடி சுற்றுகிறார்கள். மாலையில் அவற்றை தொழிற்சாலைக்கு எடுத்துச் சென்று கொடுத்துவிட்டு, இலையும், தூளும் மறுநாள் வேலைக்கு வாங்கிவருகிறார்கள். அந்த முஸ்லிம் பெண்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிப்பதற்கு வேண்டி, சர்க்கார் பீடித் தொழிற்சாலை முதலாளிகளே தங்கள் ஆட்களைவிட்டு பீடி சுற்றும் பெண்கள் வீட்டிற்கே இலைகளையும், தூள்களையும் அனுப்பிவைக்கவேண்டுமென்றும், சுற்றப்பட்ட பீடிகளை எடுத்துக் கொண்டு வரவேண்டுமென்றும் ஏற்பாடு செய்தால் ரொம்ப நலமாக இருக்கும் என்று இந்த இடத்தில் ரூபகப் படுத்த விரும்புகிறேன்.

“அதோடு ஹோட்டல் தொழிலாளிகளைப்பற்றி இவ்விடத்தில் சொல்லாமலிருக்க முடியாது. அவர்கள் நமக்கு இட்லி, லட்டு போன்ற சுவைமிக்க பண்டங்களை சப்ளை செய்கிறார்கள். ஆனால் வீட்டிற்குச் சென்றால் அவர்கள் குடும்பத்தார்கள் வறுமையால் வாடுகிறார்கள். இடலியையும் லட்டுவையும் ஏதாவது ஒரு நாள் பார்க்கிற குடும்பமாக இருந்து வருகிறது. வறுமையில் அவர்கள் குடும்பம் இன்றையதினம் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அவர்களுடைய சம்பளத்தையும் அதிகப்படுத்த வேண்டுமென்று இந்த இடத்தில் ரூபகமூட்ட விரும்புகிறேன். சர்க்கார், ஹோட்டல் முதலாளிகளுக்கு எல்லாம் உடனடியாகத் தாக்கீது அனுப்பி அவர்களுக்குக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் சம்பளத்தை உயர்த்தும்படியாகச் செய்ய வேண்டும்.

15th March 1955] [Sri R. S. Arumugam]

“அதோடு ஹோட்டல் சர்வர்களுக்கு டிரஸ் கொடுக்கவேண்டியதும் ரொம்பவும் அவசியமாகும். ஏனென்றால் நாம் ஹோட்டலுக்குச் சாப்பிடப் போகும்போது, நம்மைப் போல சாப்பிட வந்திருப்பவர்கள் யாரையாவது பார்த்து தப்பாக, அவர்கள் தான் ஹோட்டல் சர்வர் என்று எண்ணிக் கொண்டு ‘இந்தாப்பா, இட்லி கொண்டுவா’ என்று கேட்டு விடுவதையும், அவர்கள் நம்மிடம், ‘யாரைப்பார்த்து இட்லி கேட்கிறீர், நானும் உம் மைப்போல் சாப்பிடத்தான் வந்திருக்கிறேன்,’ என்று சண்டைக்கு வந்து விடுவதும் சில இடங்களில் நடக்கின்றன. இது எல்லோருக்கும் தெரிந்திருக்கலாம். சர்வர் யாரென அறிய உடனடியாக ஹோட்டல் தொழிலாளர்களுக்கு எல்லாம் டிரஸ் வழங்க தக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

“எல்லாத் தொழிலாளர்களையும் பற்றி நினைக்கக்கூடிய இதே நேரத்தில் நாம் விவசாயத் தொழிலாளர்களையும் மறந்துவிடக்கூடாது. இந்த நாடு விவசாய நாடு. பெரும்பாலான மக்கள் இந்த நாட்டில் விவசாயத் தொழிலில்தான் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே இந்த நாட்டிலுள்ள லட்சக் கணக்கான விவசாயத் தொழிலாளர்களுடைய நிலைமையை உத்தேசித்து அவர்களுக்குத் தக்க பாதுகாப்பு அளிப்பதற்கும், தக்க சம்பளம் கிடைப்பதற்கும், அவர்களுடைய நிலைமையை நிரந்தரமாக முன்னேற்றுவதற்கும் வழிவகை செய்யும் விரிவானதொரு சட்டத்தைக் கொண்டுவர வேண்டுமென்பதை இந்த இடத்தில் உங்கள் எல்லோருடைய ஞாபகத்திற்கும் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். இவற்றை எல்லாம் சர்க்கார் உடனடியாகக் கவனிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

* SRI N. RATHINA GOUNDER :—“மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர் 11-44 களை, தொழில் மான்யத்தின்மீது நண்பர் ஸ்ரீ பக்கிரிசாமிப் பிள்ளை கொண்டு வந்த வெட்டுப் பிரேரணையை நான் ஆதரித்து ஒரு சில விஷயங்களை சர்க்காருடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். a-m.

“திருச்சி ஜில்லா, கரூர் தாலுகாவில் கைத்தறி நெசவாளர்கள் நிரம்ப இருக்கின்றன. 150 தொழிற்சாலைகள் உள்ளன. அவைகளில் பாக்கரி சட்டத்தின் கீழ் வரக்கூடிய தொழிற்சாலைகள் 10 தான். மற்ற 140 தொழிற்சாலைகள் பாக்கரி சட்டத்திற்குட்பட்டவை அல்ல. கரூர் நகரசபைக்குட்பட்ட இடங்களில் உள்ள வீடுகளில் இம்மாதிரி கைத்தறி நெசவாளர்கள் நடக்கின்றன. திண்ணைகள், சமையல் அறைகள், ஆகிய எல்லா இடங்களிலும் கைத்தறி வேலை நடக்கின்றன, வெளிச்சம் இல்லாத சிறுசிறு அறைகளில் கூட கைத்தறி வேலை நடந்துவருகிறது. அங்கே வேலை செய்யக்கூடிய ஆண்கள் நெசவு நெய்கின்றார்கள். தாய்மார்கள் தார்க் சுற்றுகிறார்கள். அவர்கள் தங்களுடைய இளம் குழந்தைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு வந்து தங்கள் தங்கள் வேலையில் ஈடுபடுகிறார்கள். வேலை செய்யும் சிறு சிறு அறைகளிலும் கூட தங்களுடைய குழந்தைகளுக்கு ஏனை கட்டி வைத்துக்கொண்டு வேலை செய்கிறார்கள். இதை நாம் கண்காடப் பார்த்து வருகிறோம். புகை ஏற்படக்கூடிய இடங்களில், புழுதி அடையக்கூடிய இடங்களில் வசிப்பவர்களுக்கு க்ஷயரோகம் சலபமாகப் பீடிக்கும் என்று சொல்வார்கள். அந்தச் சிறு சிறு அறைகளில், போதுமான வசதி இல்லாத இடங்களில் குழந்தைகளை ஏனைகளில் விட்டு வைத்து மாலையிலிருந்து மாலை வரையில் தாய்மார்கள் தார்க் சுற்றுகிறார்கள். அதனால் கரூர் தாலுகாவில் உள்ள மக்களுக்கு க்ஷயரோகம் பரவி வருகிறது. சில காலத்திற்கு முன்பு பெருந்துறை க்ஷயரோக சாண்டோரியத்தில் சேர்க்கப்பட்ட வியாதிதயஸ்தர்கள் கணக்கைப் பார்க்கும்போது ஈரோடு, கரூர் தாலுகாவிலிருந்து வருகின்ற நோயாளிகள்தான் அதிகம் என்று அப்பொழுதிருந்த சாண்டோரியக் காரியதரிசி அவர்கள் சொன்னார்கள். நெசவாளிகள் மிகுதியாக இருக்கக்கூடிய இடங்களில் க்ஷயரோகம் பரவுகிறது. க்ஷயரோக வியாதிக்கு ஆதரவாக இருப்பது போதுமான இடவசதிக்குறைவானது. அவசியம் கவனித்து நெசவாளிகளை பாக்கரி சட்டத்தின் கீழ் கொண்டுவருமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்றும் மந்திரி அவர்களை கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

[Sri N. Rathina Gounder]

[15th March 1955]

“சிறிய சிறிய வீடுகளிலே வியாபாரத்தை ஆரம்பித்திருக்கிற காரணத்தினாலே சிறிய வீடுகள் வாடகைக்குக் கிடைப்பதில்லை. உத்தியோகஸ்தர்களுடைய வியாபாரிகளோ குடியிருக்க வீடு வேண்டுமென்றால் weaving factory முதலாளிகளோடு போட்டி போட முடியாது. வியாபாரிகளோ அதிகாரிகளோ 50 ரூபாய் வாடகை கொடுக்கிறேன் என்றால் கைத்தறி நெசவாளிக் காரர்கள் 75 ரூபாய் வரையில் வாடகை கொடுக்கத் தயாராயிருப்பார்கள். இதனால் குடியிருக்க வீடுகள் கிடைப்பதற்கு இடைஞ்சலாக இருக்கிறது. Industrial area residential area என்று பரபாடு செய்து நகரப் புறங்களின் எல்லைக்கு வெளியே பாக்கடிகளை வைத்து நடத்துவதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். இல்லையானால் தாங்கள் கடமையைச் செய்யத் தவறியவர்களாவீர்கள் என்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். உடனே ஏதாவது ஏற்பாடு செய்து நகரங்களுக்கு வெளியே வசதியான இடங்களில் பாக்கடிகள் வேலை செய்ய ஆரம்பிக்கப்படவேண்டும். ஆகையினால் கண்டிப்பாக பாக்கடி சட்டத்தின் கீழ் கொண்டுவந்து, பத்து மக்களுக்குமேல் ஆட்களை வைத்து வேலை செய்யப்படும் கைத்தறி நெசவுச் சாலைகளை நகரப் புறங்களுக்கு வெளியே வைப்பதற்கு கண்டிப்பாக ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“சாயம் போடுவது, சலவை செய்வது (dyeing and bleaching) ஆகியவைகளுக்கும் ஒரு கட்டுப்பாடு இருக்கவேண்டும். குறிப்பிட்ட இடங்களில் தான் ‘டையிங் யார்டு’ வைத்திருக்கலாம், குறிப்பிட்ட இடங்களில்தான் சலவை வேலை செய்யலாம் என்று நிர்ணயிக்கவேண்டும். இப்பொழுது எப்படி நடக்கிறதென்றால் அந்தந்த பாக்கடியின் பின்புறத்திலேயே சாயம் போடும் வேலையும், சலவை செய்யும் வேலையும் நடந்துகொண்டு வருகின்றன. இதனால் சுகாதாரத்திற்கு, பெரும் பாதகம் ஏற்படுகிறது. இம்மாதிரி வேலைகள் செய்வதினால் ஏற்படும் கழிவு நீர் வெளியே போகும் போது துர் நாற்றம் வீசுகிறது. தெருக்களின் பக்கங்களிலுள்ள சாக்கடைகளில் அந்தத் தண்ணீர் ஓடும்போது சகிக்க முடியாத ஒரு வாடை அடிகிறது. மக்களின் சுகாதாரத்திற்கு இதனால் எந்த அளவுக்கு பாதகம் ஏற்படும் என்பதை சொல்லத் தேவையில்லை. இவ்விஷயத்தை சர்க்கார் கவனித்து சாயம் போடு இடத்தையும், சலவை செய்யும் இடத்தையும் மக்கள் வசிக்குமிடங்களுக்கு வெகுதூரத்திற்கப்பால் வைக்க ஏற்பாடு செய்வது மிக மிக அவசியமாகும். அவைகளுக்கென்று தனியான இடம் ஒதுக்கப்படவேண்டும். இதற்குச் சர்க்கார் ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

“நெசவாளர்கள் மிக ஏழைகளாக இருக்கிறார்கள். அன்றாடம் வாங்குகின்ற சாமான்களைக் கொண்டுதான் அவர்கள் ஜீவிக்கின்றார்கள். முதலாளிகள் பெட் ஷீட்டுகளும், துண்டுகளும் நல்ல விலைக்கு விற்கும்பொழுது நெசவாளிகளுக்கு கூலி கொடுக்கிறார்கள். விலை குறைந்தவுடனே முதலாளிகளை நம்பி வாழும் நெசவாளிகளை திடீரென்று வேலையிலிருந்து நிறுத்திவிடுகிறார்கள். திடீர், திடீரென்று எதிர் பாராத வண்ணம் வேலையிலிருந்து நிறுத்தும் இந்த நிலைமை ஏற்பட்டால் நெசவாளர்களை பாதுகாக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

“கரூரில் நூல் உற்பத்தி செய்யும் மில் ஆரம்பித்து சில ஆண்டுகள் ஆயின. அதிலே வேலை செய்பவர்களுக்கு எட்டண, பத்தண, பன்னிரண்டண என்று அணுக் கணக்கில் தான் கூலி அளிக்கப்படுகிறதே தவிர அவர்களுக்குப் போதிய அளவுக்கு ஊதியம் கிடைப்பதில்லை. மிகக் குறைந்த சம்பளம் பெறுகிறார்கள். தொழிலாளி யாராவது தனக்குக் கூலி உயர்த்திக் கொடுக்கப்படவேண்டும், தனக்குப் போதவில்லை என்று முதலாளியைக் கேட்டால் உடனே வேலையைவிட்டு நீக்கப்படுகிறான், அல்லது விரட்டப்படுகிறான். ஆகவே, தொழிற்சாலையில் வேலை செய்பவர்களுக்கு கூலி நிர்ணயம் செய்யப்பட்டு, அவர்களுக்கும் ஆதரிக்கும்படியான ஏற்பாட்டைச் சர்க்கார் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

“கோரைப் பாய் உற்பத்திக்கு சென்னை ராஜ்யத்திலே கரூர் பெயர் பெற்ற இடமாகும். அங்கு கோரை அதிகமாக விளைகிறது. வேலையில்லாத

15th March 1955] [Sri N. Rathina Gounder]

தினடாட்டப் பிரச்னையை எப்படித் தீர்ப்பது என்று கவர்ன்மென்டார் யோசித்துக்கொண்டிருக்கும் இந்தக் காலத்தில் கரூர் தாலுகாவில் விளையும் கோரையைக் கொண்டு பாய் முடைவதற்கேற்ற கூட்டுறவு சங்கங்களை ஏற்படுத்தவேண்டும். கூட்டுறவு சங்கங்களை ஏற்படுத்துவதன் மூலம் நூற்றுக்கணக்கான மக்கள் வாழ்வு பெறுவதற்கும், கோரைப் பாய்கள் அதிக அளவிற்கு உற்பத்தியாவதற்கும் எதுவாக இருக்கும். ஏராளமான ஏழை மக்களுக்கு வாழ்வளிக்கக்கூடிய வகையில் கூட்டுறவு சங்கங்களை ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

“தொழிலாளர்கள் திடீரென்று இறந்துவிட்டால் அவர்கள் மனைவி மக்கள் ஆதரவற்றுத் துடிக்கிறார்கள். நெசவுத் தொழிலாளி தினந்தினம் வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய அளவுகூட சம்பாதிக்கமுடியாது தவித்துக் கொண்டிருக்கும் நிலையில் அவர்கள் என்ன சேமித்து வைத்துக்கொண்டிருக்கமுடியும்? எனவே தொழிலாளர்களுக்கு கண்டிப்பாக ஆயுள் இன்ஷூரன்ஸ் திட்டம் அவசியம் என்பதை நான் வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். அவர்களுடைய கூலி விகிதமும் உயர்த்தப்படவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

“ஜில்லா போர்டு, முனிசிபாலிட்டிகளில் வேலை செய்யும் குமாஸ்தாக்களுக்கும், ஆசிரியர், ஆசிரியை மார்களுக்கும் பிராவிடென்ட் பண்டு, கட்டாய இன்ஷூரன்ஸ் ஆகியதிட்டங்களை அமுலுக்குக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.”

* **SRI K. T. RAJU** :— கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, வெட்டுப் பிளேட்டை நான் ஆதரித்துப் பேசுகிறேன். நம்முடைய கனம் தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் இந்தச் சட்டசபை கூட்டம் ஆரம்பித்ததிருந்து இன்று வரை தொழிலாளர் சம்பந்தமான கேள்விகளுக்குக் கொஞ்சம் கடுமையாக பதில் அளித்துக்கொண்டு வருகிறார். அவர் ரொம்ப அனுபவம் வாய்ந்தவர்; விஷயம் தெரிந்தவர். அப்படியிருக்கும்போது ஏன் அப்படி பதில் சொல்லுகிறார் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. மெஜாரிட்டி கட்சி அரசாங்கத்தில் இருக்கிறது. எதிர்க்கட்சி மைனாரிட்டிதானே, எதிர்க் கட்சியினர் என்ன பண்ணிவிட முடியும் என்ற எண்ணத்தில் ஒருவேளை அவர் இருக்கிறாரோ என்னமோ. அவர் அப்படி நினைத்தால் அது சரியல்ல என்பது என்னுடைய கருத்து.

“இன்றைக்கு நடக்கக்கூடிய தொழிலாளர் சம்பந்தமான சச்சரவுகளெல்லாம் கட்சித் தூண்டுதலின்பேரில் ஏற்பட்டவையல்ல. நீண்ட நெடுங்காலமாக இருந்துவருகின்றன. சுரண்டலுக்கும், சுரண்டப்படுபவர்களும் இந்த நாட்டில் இருக்கிறவரை இம்மாதிரி சச்சரவுகளெல்லாம் இருக்கத்தான் செய்யும். ஆனால், சர்க்கார் எந்தப் பக்கம் என்பதுதான் கேள்வி. இந்த நாட்டில் யார் உழைக்கிறார்களோ அவர்கள் அதற்காக ஊதியத்தைப் பெறுவதற்கு உரிமை உண்டு என்று நாம் அரசியல் சட்டத்திலே ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறோம். நடந்திருக்கிற தொழிற் தகராறுகளையெல்லாம் கட்சிக்காரர்களின் தூண்டுதலின்பேரில் ஏற்பட்டதா என்பதைப் பரிசீலிக்க வேண்டும். மூன்று வருஷ காலமாக இந்தச் சபையில் எதிர்க் கட்சியினராகிய நாங்கள் பல விஷயங்களை சர்க்காருக்குச் சொல்லி வந்திருக்கிறோம். பெரும்பான்மையான விஷயங்கள் நாங்கள் சொன்னது உண்மை என்று ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன: கட்சி மீனப்பான்மையோடு பார்க்காமல் பெரும்பான்மையான மக்கள், உழைக்கின்ற மக்கள், சொல்வதில் நியாயம் இருக்கிறதா என்பதைப் பார்க்கவேண்டுமே தவிர கட்சி மீனப்பாவத் துடன் பார்க்கக்கூடாதென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

• “சமீப காலங்களில் நடந்த வேலை நிறுத்தங்களைப் பார்ப்போம். போனஸ் என்பது பிச்சைக் காசு அல்ல. தர்ம விஷயம் அல்ல. அது கொடுபாத சம்பளம். உழைப்பாளர்கள் தங்கள் உழைப்புக்கேற்ற ஊதியத்தைப் பெறுவதற்கு உரிமை உண்டு. போனஸ் விஷயங்களில் பலவிதமான போராட்டங்கள் நாட்டில் நடந்திருக்கின்றன. முதலாளிகளாகப் பார்த்து மிச்சம் இருந்தால் கொடுபவேண்டிய சம்பளம், கொடுத்தால் வாங்கிக்கொள்ளவேண்டியது இல்லாவிட்டால் சம்மா இருக்கவேண்டியது,

[Sri K. T. Raju]

[15th March 1955]

முதலாளிகளை போனஸ் கொடுக்கும்படி சர்க்கார் எப்படி வற்புறுத்த முடியும் என்ற முறையில் அமைச்சர் அவர்கள் பதில் சொல்லும் காலத்தில் அவர் முதலாளிகள் பக்கம் பேசுவதைப்போல தோன்றுகிறதே தவிர, லட்சக்கணக்கான தொழிலாளர்களுடைய நல உரிமைகளைப்பற்றி அவர் அனுதாபப்படுவதாக இல்லை. மந்திரி அவர்களுடைய பதிலைப் பார்த்து முதலாளிகள் மேலும் தவறான பாதையில் போவதற்குத்தான் ஊக்கமளிக்கிறதே தவிர தவறான பாதையிலிருந்து திரும்பி நியாயமான வழியில் போவதற்கு மந்திரி அவர்கள் பேச்சோ, பதிலோ சாதகமாக இருக்காது என்றுதான் நான் நினைக்கின்றேன்.

“அமைச்சரவர்கள் சொன்னார், ‘தொழிலாளர் சம்பந்தமான விஷயங்கள் பிற்காலத்தில் பதில் சொல்லும்போது சொல்லவேண்டியவை நிறைய வைத்திருக்கிறேன்’ என்று. தாராளமாகச் சொல்லட்டும்; அதைப் பற்றி கவலையிலலை. அந்த மாதிரி முன்கூட்டியே ஒரு எண்ணத்தை மந்திரி அவர்கள் உருவாக்கிக்கொள்ளக்கூடாது. அங்கத்தினர்கள் என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்பதைக் கவனிக்கவேண்டும். போலீஸ் தலையீட்டைப் பற்றி சொன்னோம்.”

* **THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM** :—“கேள்வி நேரத்தில் நான் சொன்னது என்னவென்றால், ‘கனம் எதிர்க்கட்சி உபதலைவரவர்கள் அரசாங்கத்தின் கொள்கை சரியல்ல என்று சொன்னார்கள்.’ அதற்கு நான் சொன்னேன் ‘எதிர்க்கட்சியின் கொள்கை ஒன்று இருக்கிறது; அரசாங்கத்தின் கொள்கை ஒன்று இருக்கிறது. எந்தக் கொள்கையை இந்தச் சபை ஆதரிக்கப்போகிறது என்பது விவாதத்தின் முடிவில் தெரியும்,’ என்று நான் சொன்னேன். அதில் ஒன்றும் தவறுதல் கற்பிக்கவேண்டாம். எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர் நான் சொன்னதைத் தவறுதலாகக் கற்பிக்கச் செய்தாலும் சபையினர் அதைப் புரிந்துகொள்ளமுடியும்.”

SRI K. T. RAJU :—“மந்திரி அவர்கள் எடுத்துக்கொண்ட ஒரு நிமிஷத்தையும் என் கணக்கில் சேர்க்கவேண்டாமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.”

TEMPORARY CHAIRMAN (Sri P. G. Karuthiruman) :—“கனம் அங்கத்தினர்தான் அந்தச் சந்தர்ப்பத்தை உண்டாக்கிகொண்டிருக்கிறார்.”

11-55
a.m.

SRI K. T. RAJU :—“நம் ராஜ்யத்தில் முனிசிபல் நகரசுத்தி தொழிலாளர்களின் நிலைமை மிகவும் மோசமாக இருக்கிறது. அவர்கள் பொருளாதாரத் துறையில், சமுதாயத் துறையில், அரசியல் துறையில் எதிலும் முன்னேற வழி யில்லாமல் மிகவும் கீழான நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். ஹைதராபாத்தில் நகரசுத்தி தொழிலாளர்கள் நிலைமையை பரிசீலனை செய்வதற்கு ஒரு கமிட்டியை அமைத்து அவர்களின் அடிப்படை சம்பளத்தை மாற்றி அமைத்திருப்பதாகக் கேள்விப்படுகிறேன். சென்னை ராஜ்யத்திலுள்ள நகரசுத்தி தொழிலாளர் களைப்பற்றி இந்தச் சர்க்கார் இன்னும் ஒரு நடவடிக்கையும் எடுக்காமல்தான் இருக்கிறார்கள். மூன்று வருஷகாலமாக தொழில் மான்யம் வரும்போ தெல்லாம் தொடர்ந்து நகரசுத்தித் தொழிலாளர்களின் நிலைமையைப்பற்றி இந்தச் சட்ட சபையில் சொல்லிக்கொண்டுதான் வருகிறார்கள். ஆகவே கனம் மந்திரி அவர்கள் இந்தத் தடவையாவது நகரத் தொழிலாளர்கள் விஷயத்தில் நியாயம் வழங்கி உடனடியாக ஒரு கமிட்டியை ஏற்படுத்தி ஆராய்ந்து ஒரு முடிவிற்கு வருவார்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறேன்.

“அடுத்தபடியாக தொழிலாளர்களின் சாதாரண உரிமைகள் கூட இந்தக் காலத்தில் பரிசீலிக்கப்படுகிறது. தொழிற் சங்கத்தில் அங்கத்தினராக இருக்கும் முனிசிபல் நகரசுத்தித் தொழிலாளர்களை சல்பெண்டு செய்கிறார்கள். தொழிற் சங்கத்திற்கு ஏற்பட்ட உரிமைகள் இன்றைக்கு நேற்று ஏற்பட்ட தல்ல, தொழிலாளர்கள் நீண்ட காலமாக போராடிப் பெற்ற உரிமைகள் இன்று புறக்கணிக்கப்படுகிறது. தொழிற் சங்கத்தை தொழிலாளர்கள் பல ஆண்டுகாலமாக நடத்தி இருந்தும் கூட அவர்களின் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றும்படி நடவடிக்கைப்படுகிறார்கள். இந்த ராஜ்யத்தில் அவர்களுக்கு தொழிற் சங்கத்தை நடத்துவதற்குக்கூட உரிமை இல்லாமல் இருக்கிறது. இதைப்பற்றி பல அங்கத்தினர்கள் பேசினார்கள். தொழிலாளர்களின்

15th March 1955]

[Sri K. T. Raju]

அமைதியைக் குலைக்கும் முறையில் போலீஸ் தலையீடு அதிகமாக இருக்கிறது. இது மாதிரியாக இவர்களின் தலையீட்டினால் தொழிலாளர்களின் சாதாரண உரிமைகள் கூட பறிக்கப்படுகிறது. முதலாளிகள் பக்கம்தான் அதிகச் சலுகை காட்டப்படுகிறது. மைனர் இன்ஜினீயர் இண்டஸ்ட்ரீஸ் கமிட்டி ரிப்போர்ட்டை இப்பொழுது சமர்ப்பித்து இருக்கிறார்கள். அந்த ரிப்போர்ட்டிலுள்ள சிபார்சுகளின் மீது சர்க்கார் என்ன நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டது என்று தெரியவில்லை.

“மதுரை, அம்பாசமுத்திரம் போன்ற இடங்களில் தொழிலாளர்கள் பழி வாங்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். கோயமுத்தூரில் 1948-ம் வருஷத்தில் பஞ்சாலையில் ஈடுபட்டிருக்கும் தொழிலாளர்களில் கிட்டத்தட்ட 5,000 பேர்கள் வேலையில்லிருந்து நீக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். நாட்டில் தொழிலாளர்களின் நலன்கள் பாதிக்கும் அளவுக்கு பல காரியங்கள் நடந்து வருகின்றன. அவர்களுக்கு முதலாளிகள் தொல்லை கொடுத்துக்கொண்டே வருகிறார்கள். அவர்கள் நிம்மதியாகவும் சந்தோஷமாகவும் வாழ வழியில்லாமல் இருக்கிறது. அவர்களுக்கு வேலையில் உத்தரவாதம் கொடுக்கவேண்டும். கணம் அமைச்சர் அவர்கள் இவைகளை யெல்லாம் பரிசீலனை செய்து அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இன்னும் ஒட்டல்களில் தொழில் தகராறு ஏற்பட்டால் அந்தச் சமயத்தில் மூடுவதாகச் சொல்லிவிட்டு ராமா விலாஸ் என்பதை கிருஷ்ண விலாஸ் என்றும், கோவிந்த விலாஸ் என்றும் தொட்டிருந்து மாற்றிக்கொண்டே போகிறார்கள். ஒட்டல் முதலாளிகள் ஒட்டல்களை மூடிவிட்ட பிறகும் அவர்களிடமிருந்து விற்பனை வரியை மாத்திரம் பாக்கி விடாமல் வாங்கிவிடுகிறார்கள். தொழிற் சங்கம் சம்மந்தப்பட்டமட்டில் சட்டம் இடம் கொடுக்கவில்லை என்று சொல்லிவிடுகிறார்கள். ஆதலால் தொழில் மந்திரி அவர்களை நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன் இந்தச் சட்டத்தை திருத்துவதற்காக ஒரு திருத்தத்தைக் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றவேண்டுமென்று. உழைக்கிற மக்களுக்கு மேலும் மேலும் உற்பத்தி பெருக்குவதற்கு உரிமை இருப்பது போல் அதில் சம பங்கு பெறுவதற்கு உரிமை இருக்கிறது. மேலும் கட்சி மனப்பான்மையுடன் இந்த விஷயத்தை கவனிக்காமல் ஒரு பொது நோக்கத்தோடு பார்க்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். போலீஸ்காரர்களின் தலையீடு அதிகமாக இருக்கிறது. இதை யெல்லாம் கவனித்து நியாயத்திற்காகப் போராடிக்கொண்டிருக்கும் மக்களுக்கு தொந்தரவு கொடுக்காமலும், ஒருதலைப் பட்சமாக இல்லாமலும் இருக்க வேண்டுமென்று கணம் அமைச்சர் அவர்களை கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இந்த விஷயத்தில் எவ்வித கட்சி மனோபாவம் இல்லாமல் நாட்டின் பொதுவான நலத்தைக் கருத்தில் கொண்டு கணம் மந்திரி அவர்கள் பதில் சொல்லுவார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.”

* SRI K. KUNHI MOHAMED SHAFEE:— “മിസ്റ്റർ ചെയർമാൻ, സർ, കൊച്ചിൻ ശാലകളിൽപ്പെടെ തൊഴിൽ വകുപ്പിനുവേണ്ടിയുള്ള ഈ ധനാഭ്യർത്ഥനയിന്മേൽ noon, ഞാനും എന്റെ കക്ഷിയിൽപ്പെട്ട മറ്റു അംഗങ്ങളും ഒരു വണ്ണനോവക്ഷേപം കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. തൊഴിൽ വകുപ്പിന്റെ നയത്തെ സംബന്ധിച്ച് വാദപ്രതിവാദം നടത്തുന്നതിനായിട്ടാണ് ഈ വണ്ണനോവക്ഷേപം കൊടുത്തിട്ടുള്ളത്. തൊഴിൽവകുപ്പിനെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ ഈ രാജ്യത്തു തൊഴിലാളികൾ തൊഴിലില്ലാതെ ഉഷ്ണ നടക്കുന്നതിനാൽ ഇടയാക്കുന്ന വിധത്തിലുള്ള ഒരു നയം ഗവണ്മെന്റിനങ്ങായിരിക്കണമെന്നാണ് എനിക്കു ആദ്യമായി പറയുവാനുള്ളത്. തൊഴിലില്ലാതെ നടക്കുന്ന ആളുകളുടെ എണ്ണം കുറയ്ക്കുന്നതിലും തൊഴിലില്ലായ്മ നിരോധനം പരിഹരിക്കുന്നതിലും ഗവണ്മെന്റ് എന്തെങ്കിലും വിജയിച്ചിട്ടുണ്ടോ അതുകൊണ്ട് ലേബർ വകുപ്പിന്റെ പ്രവർത്തനം വിജയിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്ന് വിചാരിക്കാവുന്നതാണ്. തൊഴിലെടുക്കുന്ന ആളുകളും തൊഴിൽ കൊടുക്കുന്ന ആളുകളും തമ്മിൽ മനസ്സും സൗഹൃദവുമുള്ള ഒരു അന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനും തൊഴിൽശാലകളെ നിലനിർത്തുന്നതിനും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതിനും ഉതകുന്ന ഒരു സാഹചര്യം നിലവിൽ വരുന്നതിനും തൊഴിലാളികളെയും തൊഴിൽശാലകളുടെ ഉടമകളെയും സഹായിക്കുന്നതും നിഷ്പന്നിതരാക്കുന്നതുമായ ഒരു നയമാണ് ഗവണ്മെന്റ് സ്വീകരിക്കേണ്ടത്. തൊഴിൽശാലകളിൽ തുടരുന്നതടങ്ങിയ തൊഴിൽനഷ്ടങ്ങളും കഴപ്പങ്ങളും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത് രാജ്യത്തിന്റെ സാമ്പത്തികപുരോഗതിയെ സാരമായി ബാധിക്കും. അതുകൊണ്ട്

[Sri K. Kunhi Mohamed Shafee]

[15th March 1955]

തൊഴിൽ എടുക്കുന്നവരും തൊഴിൽ കൊടുക്കുന്നവരും തമ്മിൽ സംബന്ധവും മമതയും പരിപാലിക്കേണ്ടതു അത്യാവശ്യമാണ്. അതിന് ഉതകുന്നവിധത്തിലും അതിന് രണ്ടുകൂട്ടരേയും നിർബ്ബന്ധിക്കുന്ന വിധത്തിലുമുള്ള ഒരു നയവേണം ഗവണ്മെന്റ് സ്വീകരിക്കേണ്ടത്. ഇക്കാര്യം ശരിയായി ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ട് തൊഴിൽ വകുപ്പിന്റെ പ്രവർത്തനമുന്നോട്ടു കൊണ്ടുപോകുന്ന പക്ഷം ഈ നാട്ടിലെ തൊഴിലും തൊഴിൽശാലകളും സംബന്ധിച്ച ക്ഷപ്പണങ്ങളെല്ലാം പരിഹരിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. തൊഴിൽ വകുപ്പിനെ ഏറ്റവും പൊതുവായി ഉറപ്പും പറഞ്ഞുകൊണ്ടു മലബാറിന്റെ ചില ആവശ്യങ്ങൾ പ്രത്യേകം മുറിക്കുപറയാനാഗ്രഹിക്കുന്നു.

“മലബാറിൽ വ്യവസായശാലകൾ വലുതായാലും ശരി, ചെറുതായാലും ശരി, വളരെ യൊന്നായില്ല. മലബാറിൽ പല കൈത്തൊഴിലുകളും ആരംഭിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. വൻകിട വ്യവസായശാലകൾ നടത്തുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ച കാര്യങ്ങൾ ഗവണ്മെന്റിന്റെ വ്യവസായികനയം ചുരുക്കുവരുമ്പോൾ പറയേണ്ടതാണ്. എങ്കിലും തൊഴിൽ വകുപ്പും വ്യവസായവകുപ്പും തമ്മിൽ അഭേദ്യമായ ബന്ധമുണ്ടെന്നുള്ളതു തൃക്കമറ സംഗതിയാണ്. പ്രൈവറായി നടത്തുന്ന നാട്ടിലെ വൻകിട വ്യവസായശാലകൾ പരാജയപ്പെട്ടു പൂട്ടിയിടേണ്ടിവരുമ്പോൾ ഗവണ്മെന്റ് ഇടപെട്ട് ആ വ്യവസായശാലകൾ ഏറ്റെടുത്തു നടത്തേണ്ടതാണ്. മലബാറിൽതന്നെ കൊറണ്ണർ മെറ്റൽ ഇൻഡസ്ട്രീസും പാപ്പിൻശ്ശേരി ആറോൺ മിഡ്ലേ മറും പൂട്ടിയിട്ടിരിക്കുകയാണ്. അവ ഏറ്റെടുത്തു നടത്തുന്നതിനുള്ള ഒരു നയം ഗവണ്മെന്റിനുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ തൊഴിലാളികൾക്കു തൊഴിലില്ലായ്മയിൽ നിന്നു രക്ഷ കിട്ടുമായിരുന്നു. പൊതുവിൽ ഉദ്യാനവും വലിപ്പമുണ്ടായിരുന്നു.

(Deputy Speaker in the Chair.)

“മലബാറിലെ കുടിൽവ്യവസായങ്ങളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവ കൈത്തറിനെയ്ത്തുപായ് നെയ്ത്തും, ചുടിയുണ്ടാക്കൽ മുതലായവയാണ്. ഇതു കഴിഞ്ഞാൽ ബീഡി തിറപ്പാണ് മലബാറിനെ സംബന്ധിച്ചതേതാളും എടുത്തുപറയത്തക്ക പ്രാധാന്യമുള്ള ഒരു വ്യവസായം. ബീഡിത്തൊഴിലാളികളുടെ കാര്യം ഈ സഭയിൽതന്നെ ചോദ്യോത്തരവുകളിൽ പല പ്രാവശ്യം ഉന്നയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. തൊഴിലാളികൾക്കനുഭവമായ നിയമങ്ങൾ ഉപരാജയപ്പെടുത്തുന്നതിന് ഞായ്കൾ ഏല്പിക്കുന്നതായ ബീഡി ഫാക്ടറി ഉടമകളെക്കുറിച്ച് ആക്ഷേപം ഉണ്ട്. തൊഴിലാളികളെ വിരലയച്ചു വീട്ടിയിട്ടുണ്ടെന്നു നിയമസഭയിൽ കരുതപ്പെടുന്നു. ബീഡി ഫാക്ടറി ഉടമകൾ സീക്രീട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇതു തൊഴിലാളികൾക്കു നിയമപ്രകാരം കിട്ടേണ്ട അവകാശങ്ങളെ നിഷേധിക്കുന്നതിന് മുതലാളിമാർ കരുതിക്കൂട്ടി എടുത്തിരിക്കുന്ന ഒരു അടവാണെന്നു ആക്ഷേപം ഉണ്ട്. എല്ലാവിധത്തിലും അവഗണിക്കപ്പെട്ടുകിടക്കുന്ന ഒരു തൊഴിലാണ് ബീഡി തിറപ്പ്. ബീഡി തിറപ്പിനെ ഗവണ്മെന്റ് ഒരു തൊഴിലായിട്ട് അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നതാണ് സംശയമേതും. ബീഡി വ്യവസായത്തെ സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിൽ സംഘടിപ്പിക്കുകയാണെങ്കിൽ ബീഡി വ്യവസായത്തെ സംബന്ധിച്ച ക്ഷപ്പണങ്ങൾ പരിഹരിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. അതുവുമൂലം ബീഡിത്തൊഴിലാളികൾക്കു വലിയ രക്ഷകിട്ടും. ബീഡി വ്യവസായവും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടും. ബീഡിത്തൊഴിലാളികളും ബീഡിത്തൊഴിൽശാല ഉടമകളും തമ്മിൽ സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഇരുകൂട്ടരും ഗുണമുണ്ടാകുമെന്നു മാത്രമല്ല, നാട്ടിന്റെ സാമ്പത്തികനിലയ്ക്കും ഗണ്യമായ പുരോഗതിയുണ്ടാകും. അതുകൊണ്ടു ബീഡി വ്യവസായത്തെ സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിൽ സംഘടിപ്പിക്കുന്ന കാര്യം ഗവണ്മെന്റിന്റെ ഗൗരവവും ഗൗരവപൂർവ്വമായ ശ്രദ്ധയിൽ പെടുത്തണമെന്നു ഞാൻ ബഹുമാനപ്പെട്ട മന്ത്രിയോട് അപേക്ഷിക്കുന്നു. കൂടാതെ ബീഡിത്തൊഴിലാളികൾക്ക് ഇൻഷുറൻസും പ്രാവിഡൻഡ് ഫണ്ടും നിർബ്ബന്ധിതമായി ഏല്പിക്കണം. ബീഡിത്തൊഴിൽശാലകളുടെ ഉടമകളും പ്രോവിഡൻഡ് ഫണ്ടിൽ അവാർഡ് വിഹിതം നിർബ്ബന്ധമായി അടച്ചു തന്നെ തീരണമെന്നു വ്യവസ്ഥചെയ്യണം. ഇപ്പോൾ കോയമ്പത്തൂരിൽ എംപ്ലോയീസ് സ്റ്റേറ്റ് ഇൻഷുറൻസ് സ്കീം നടപ്പാക്കിയിരിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ, അവിടെ ബീഡി വ്യവസായത്തിൽ ഏല്പിട്ടിരിക്കുന്ന തൊഴിലാളികളെക്കൂടി ഈ പദ്ധതിയിൽ പെടുത്തണമെന്നു ഞാൻ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. അതോടൊപ്പംതന്നെ മലബാറിലെ വ്യവസായകേന്ദ്ര നഗരങ്ങളിലേക്കും ഈ പദ്ധതി നടപ്പിൽവരുത്തണമെന്നു ഞാൻ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. ബീഡി വ്യവസായത്തെ സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിൽ സംഘടിപ്പിക്കുന്ന കാര്യം ബഹുമാനപ്പെട്ട തൊഴിൽ വകുപ്പുമന്ത്രി ഗൗരവമായി ആലോചിക്കണമെന്നും അതിനുമേണ്ടി ഒരു പദ്ധതി തയ്യാറാക്കി നടപ്പിൽവരുത്താൻ തൊഴിൽവകുപ്പു ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ഉടനെ നിർദ്ദേശം കുന്നണമെന്നും ഞാൻ വീണ്ടും അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

[Sri K. Kunhi Mohamed Shafee]

SRI K. S. ARDHANARESWARA GOUNDER :—“ கனம் உதவி
சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் தொழில் மந்திரி அவர்கள் கொண்டு
வந்திருக்கும் இந்தத் தொழிலாளர் அபிவிருத்தி மான்யத்தை ஆதரித்து
சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன். குறிப்பாக நான், நூடு அபி
விருத்தி அடையக்கூடியதும், மிக அதிகமான தொழிலாளிகள் ஈடுபட்
டிருக்கக்கூடிய தொழிலுமான, சர்க்கார் மின்சாரத் தொழில் இருக்கக்
கூடிய மேட்டூர் தொகுதியிலிருந்து வருகிறோம். மேட்டூரை எடுத்துக்
கொண்டால் அங்கு இருபது ஆயிரத்துக்குக் குறையாமல் ஜனத் தொகை
யிருக்கிறது. அவ்வளவு பேர்களும் தொழிலாளர்கள்தான். நூற்றில்
ஒருவர் ஏதோ தொழிலில்லாமல் கடை வைத்தோ, அல்லது வேறு
தொழில் செய்தோ வாழலாம். மற்ற அத்தனை பேரும் மின்சார
தொழிலாளர்களே. அந்தத் தொழிலாளர்களுடைய நிலைமையைப் பாரக்
கும்போது குறிப்பாக இந்த மாகாணத்தில் அந்த இடத்தில் தான்
தொழிலாளர்கள் அதிக வசதிக் குறைவாக வாழ்கிறார்கள் என்பதை
சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அங்கு தொழிலாளர்கள் பொது
வாக தங்குவதற்கு வீட்டு வசதி கிடையாது. குறிப்பாக, அங்கே இருக்கக்
கூடிய மின்சாரத் தொழிலாளர்களுக்கு வீட்டுவசதியே கிடையாது. ஆனால்,
இப்போதுதான் சர்க்கார் மின்சாரத் தொழிலாளர்களுக்கு அவரவர்கள் குடி
யிருக்கக்கூடிய வீடுகளை அவரவர்களுக்கு அடமானம் செய்து கொடுப்ப
தற்கு முன் வந்திருக்கிறார்கள். அதற்காக, அந்தத் தொழிலாளர்கள்
சார்பில் நான் நன்றி தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். அடுத்தபடியாக,
அவர்களுக்கு குடி தண்ணீர் வசதி என்பதே கிடையாது. வேறு சுகாதார
வசதிகளும் கிடையாது. மேட்டூரில் இருக்கக்கூடிய தொழிலாளர்களுக்கு,
Latrine-க்கு போக வேண்டுமென்றால், Latrine இல்லை. இதற்குக்
காரணம் மேட்டூரில் நிலப் பிரச்சனை திராமலிருந்ததுதான். இன்மேலா
வது சர்க்கார் அங்கு என்னென்ன வசதி செய்யவேண்டுமோ, அவைகளை
செய்ய முன் வருவார்கள் என்று எண்ணுகிறேன். அடுத்தபடியாக, மேட்
டூர் மில் இருக்கிறதே, அங்கு அவர்கள் தொழிலாளர்களுக்கு சில வீடுகள்
கட்டிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். தொழிலாளி 10, 20 வருஷமாக மில்லில்
வேலை செய்துகொண்டு இருப்பான். ஆனால் அவன் வேலை செய்ய முடியா
மல் வேலையை விட்டு நின்று விட்டால், முதலில் வீட்டிலிருந்து காலி
செய்துவிட்டுப் போகவேண்டிய நிலைமையிலிருக்கிறது. வேலையில் இருக்கும்
வரையில் தான் வீடு, மில்லை விட்டு போய் விட்டால் வீடு இல்லை என்பதை
விட்டு விட்டு, ஒரு தொழிலாளி மில் வேலையை விட்டு போனாலும், அவன்
சந்ததியார் வீட்டில் தங்கும்படி, வீட்டை அடமானம் செய்து கொடுத்தால்
நன்றாக இருக்கும்.

“ அடுத்தபடியாக, போன பட்ஜெட் கூட்டத்திலேயே மேட்டூரில் ஒரு Polytechnic வைத்துக்கொடுத்தால் மிகவும் நன்றாக இருக்கும் என்று சொன்னேன். அங்கு பல தொழில்கள் இருக்கின்றன. சர்க்கார் மின்சார இலாகாக்கள் இருக்கின்றன. P.W.D. Workshop-கள் இருக்கின்றன. Textile mill-கள் இருக்கின்றன. எல்லா தொழில்களும் இருப்பதால், அங்கு Polytechnic வைத்தால் கூட அதிகப்படியாக, தனிப்பட்ட முறையில் சொல்லிக்கொடுக்க Lecturers வேண்டியதில்லை. அந்தந்த தொழிற்சாலையில் இருக்கக் கூடிய Officer-களை, Polytechnic கல்விச் சாலைக்குச் சென்று, போதிய அளவில் நாள் ஒன்றுக்கு இரண்டு மணி நேரம் தொழிற் கல்வி

[K. S. Ardhanareswara Gounder] [15th March 1955]

கற்றுக்கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யலாம். ஆகையால் உடனடியாக மேட்ரேலில் தொழில் கல்விச் சாலையை ஏற்படுத்துமாறு சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“அடுத்ததாக, மில் தொழிலாளர்கள் தங்கள் வட்டாரத்திலிருந்து மில்லுக்கு 4, 5 மைல் நடந்து வருகிறார்கள். காலையிலிருந்து 8 மணி நேரம் வேலை செய்து பிறகு மறுபடியும் 4, 5 மைல் நடந்து வீட்டுக்கு திரும்பிப் போவதென்றால் மிகவும் சிரமமாகயிருக்கிறது. ஆகையால் சர்க்கார் தொழிற்சாலையிலிருந்தோ, அல்லது மில் தொழிற்சாலையிலிருந்தோ **Labour bus** என்று ஒன்று ஏற்படுத்தி, தொழிலாளர்களை கொண்டு போய் விட்டு வந்தால் நன்மையாக இருக்கும். அடுத்தபடியாக எடுத்துக் கொண்டால், தொழிலாளர்களுக்கு சாயந்திரத்தில் பொழுது போக்க வசதி கிடையாது. ஒரு சினிமாத் தியேட்டர் கூட அந்த ஊரில் கிடையாது. தொழிலாளர்கள் எப்போதும் வேலை, வேலை என்ற ஒரே ஒரு கைங்கரிய யத்தை செய்து வருகிறார்களே தவிர, பொழுது போக்க வேறு வசதியே யில்லை. இதையும் செய்து கொடுக்குமாறு சர்க்காரை கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். தவிரவும், இந்தக் கட்டாய இன்ஷூரன்ஸ் திட்டம் இருக்கிறதே அதை மேட்ரேலுக்கு விஸ்தரித்தால், குறிப்பாக சர்க்கார் மின்சாரத் தொழிலாளர்களுக்கு விஸ்தரித்தால் நல்ல முறையில் நடைபெறும் என்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். அடுத்ததாக, இந்தத் தொழிலாளர்களுக்கும் முதலாளிகளுக்குமிடையே சந்திப்பு என்பதே கிடையாது. **Labour-Officer**-கள் முதலாளிகளை தொழிலாளர்கள் வசிக்கும்புறத்திற்கு அழைத்துச் சென்று, அவர்களுக்கு இருக்கக்கூடிய சௌகரியக் குறையை எடுத்துச் சொன்னால், முதலாளிகள் நன்கு உணர்வார்கள். **Labour Officer** கள், முதலாளிகளுக்கு என்ன லாபம் வருகிறது என்று வரவு செலவுக் கணக்கைப் பார்த்து, லாபத்தில் தொழிலாளிகளுக்கு வசதிகள் செய்து கொடுக்கும்படி செய்தால், தொழிலாளிகள் திருப்தி அடைவார்கள். தொழிலாளிகள் இருக்கக்கூடிய இடங்களுக்கு செல்வதே ரொம்பவும் கேவலமானது, அவர்களிடம் எப்படிச் செல்வது என்று சில முதலாளிகள் நினைக்கிறார்கள். முதலாளிகள், தொழிலாளிகள் இருக்கக்கூடிய இடங்களைச் சென்று பார்த்தால் அவர்கள் மனது இனி, தொழிலாளிகளுக்கு வேண்டிய சௌகரியங்களைச் செய்து கொடுக்க வசதியாக இருக்கும்.

“அடுத்தபடியாக மில் தொழிலாளிகள் இருக்கிறார்களே அவர்களை, குறிப்பாக பெண் தொழிலாளிகளை, சாயந்திர வேளையில் வேலையைச் செய்து விட்டு மில்லை விட்டு வெளியே வரும்போது பார்த்தால், அவர்கள் மில்லில் வேலை செய்தார்களா அல்லது வேலை செய்யவில்லையா என்பதை அவர்கள் தலையை பார்த்தவுடனே நாம் தெரிந்து கொள்ளலாம். மில் முதலாளிகளுக்கு இருக்கிற **protector** மாதிரி, தொழிலாளிகளுக்கும் பாகு பாடு இல்லாமல் வசதி செய்து கொடுக்கவேண்டும். ஒவ்வொரு மில்களிலும் தொழிலாளிகளுக்கு வேலை செய்யும் காலத்தில் ஒரு உடையும், வேலை செய்துவிட்டு வெளியே செல்லும்போது தங்கள் தங்கள் சொந்த உடையை தரித்துக்கொண்டு போவதற்கும் வேண்டிய தனியிட வசதியும் செய்து கொடுத்து நல்ல முறையில் தொழிலாளிகள் வாழ ஏற்பாடு செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

2-20 * SRI M. P. SUBRAMANYAM :—“ துணைத் தலைவர்
p.m. அவர்களே, இந்த மான்யத்தின் மேல் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கும் வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்துப் பேசும்போது, நான் சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். இந்த நாட்டில் இருக்கும் தொழில் நிறுவனங்களில் இன்னும் வேலை நிறுத்தங்கள் குறைந்தபாடினாலே என்றால், தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தங்கள் நலனை உண்டாக்குகிறது என்று கருதி செய்யவில்லை. இன்று காலை தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் கேள்விகளுக்கு கூறிய பதில்களிலிருந்து கடந்த வருஷத்தில் நான்கு மாதங்களில் 80-க்கு மேற்பட்ட வேலை நிறுத்தங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன என்று தெரியவருகிறது. இந்த வேலை நிறுத்தங்களுக்குக் காரணம், தொழிலாளர்களுடைய கோரிக்கைகள் சரியாக கவனிக்கப்படவில்லை என்பதுதான் என்று நான் கூறத்தேவையிலலை. அவர்களுடைய கோரிக்கை

15th March 1955] [Sri M. P. Subramanyam]

கள் பலவாறு இருந்தாலும், முக்கியமாக, பல சந்தர்ப்பங்களில், கூலி உயர்வை பற்றியதாகத்தான் இருக்கின்றது. தொழிலாளர்கள் கூலி உயர்வு கேட்கும்போது, எந்த ஸ்தாபனத்தில் அவர்கள் வேலை செய்கிறார்களோ, அந்த ஸ்தாபனத்தின் நிலைமையை அனுசரிக்காமல் கேட்பதில்லை. லாபம் இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், தொழிற்சாலையின் நன்மையைக் கருத்ர மிலும், கூலி உயர்வு கேட்பதில்லை. உற்பத்தியை பெருக்கவேண்டும் என்று தலைவர்கள் எல்லோரும் புத்திமதி கூறும்போது, உற்பத்தியை பெருக்கி தாலும் எந்தவிதமான பலனும் தொழிலாளிகளுக்குக் கிடைக்கவில்லை என்றால், உற்பத்தியை பெருக்குவதற்கு அவர்களுக்கு எந்தவிதத்தில் உற்சாகம் ஏற்படும் என்பதைச் சிந்திக்கவேண்டும். இப்போது இரண்டு ஆண்டுகளில் பல ஸ்தாபனங்களில் உற்பத்தி பெருகி இருப்பதை நாம் நன்றாக அறிகிறோம். ஆனால் இந்த உற்பத்திப் பெருக்கினால், அதிகப் படியான லாபம் அடைவது முதலாளிகளே தவிர, தொழிலாளிகளுக்கு ஒருவித பலனும்மில்லை. தொழிலாளிகளுக்கு பலன் ஏற்படாத காரணத் தினால் தான் வேலை நிறுத்தங்கள் ஏற்படுகின்றன என்பதை அரசாங்கத்திற்கு எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஆகையால் இந்தமாதிரி பிரச்சனைகளில் அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டியது ஒன்றிருக்கிறது. அதாவது, லட்சக் கணக்கில் லாபம் அடையக் கூடிய முதலாளிகள், லாபத்தில் ஒரு பகுதியை தொழிலாளிகளுக்குக் கொடுப்பதில் என்ன தவறு இருக்க முடியும் என்பதை அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும். குறிப்பாக சமத்ரம் பாணியில் சமுதாயம் அமையவேண்டும் என்று கூறும்போது, அரசாங்கம் இதைக் கவனிக்க வேண்டியது மிகவும் அவசியம்.

“ மற்றும் ஒன்று, இந்தமாதிரி தொழிற் தகராறுகளைத் தீர்க்க, பல துறைகளிலும் முக்கூட்டு கமிட்டி வைத்து இருக்கிறார்கள். இந்த முக் கூட்டுக்கமிட்டி, அதாவது அரசாங்கம், தொழிலாளி, முதலாளி மூன்று பேரும் சேர்ந்த கமிட்டி, எடுக்கும் முடிவை மூன்று பேர்களும் சரி என்று சொல்கிற முடிவை கட்டாயம் அமுல் நடத்த வேண்டும். அமுல் நடத்தப்படவில்லையானால், முக்கூட்டு கமிட்டி வைத்தும் பலன் இல்லாமல் போகிறது. அரசாங்கத்திற்கு சரி என்று படுவதை, சட்டத்தில் சொல்லப் படவில்லை, என்ற காரணத்திற்காக அமுல் ஆக்காமல் இருப்பது வருந்தத் தக்கது. இப்போது இருக்கும் சட்டத்தில் முக்கூட்டு கமிட்டிகளின் தீர்ப்பை அமுல் ஆக்கும்படி கட்டாயப்படுத்த வசதியில்லையானால், ஏன் அரசாங்கம் தனிப்பட்ட சட்டம் கொண்டு வரக்கூடாது என்று கேட்க விரும்புகிறேன். அப்படிப்பட்ட ஒரு சட்டம் கொண்டு வரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“ அடுத்தபடியாக, பெரிய மில்களில் வேலை செய்யும் தொழிலாளிகளுக்கு வீடு கட்ட, இப்போது மத்திய சர்க்கார் மான்யம் கொடுப்பதாகக் கூறுகிறார்கள். மத்திய சர்க்கார் கொடுக்கக்கூடிய மான்யங்களை பெற்றுக் கொண்டு பல மில்களில் மனைகள் வாங்கப்பட்டபோதிலும், வீடுகள் கட்டப் படவில்லை. பெரிய பெரிய மில்கள் பல்லாயிரக்கணக்கான ரூபாய்கள் முதலீடு செய்யும் காலத்தில், ஏன் அந்த மில்களில் வேலை செய்யும் தொழிலாளிகளில் ஒரு குறிப்பிட்டவர்களுக்காவது வீடு கட்டிக் கொடுக்கக் கூடாது? இப்போதாவது மத்திய சர்க்காரால் கொடுக்கப்படும் மான் யத்தை உபயோகித்து, தொழிலாளிகளுக்கு வீடு கட்டிக் கொடுக்க மில் முதலாளிகளை சர்க்கார் கட்டாயப்படுத்த வேண்டும் என்பதுதான் எனது விருப்பம்.

“ பஸ் தொழிலாளர்களைப் பற்றிச் சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். சேலத்திலே பல பஸ் முதலாளிகள் இருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு முதலாளியும் 40, 50 பஸ்களுக்குமேல் வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் 40 பஸ்கள் வேலை செய்யக்கூடிய இடத்தில், 40 தொழிலாளிகளைக்கூட அதாவது கண்டெக்டர்கள், டிரைவர்களைக்கூட நிரந்தரமாக நியமித்துக் கொள்ளவில்லை. இவ்வளவு பஸ்களை கடந்த 30, 40 வருடங்களாக வைத்துக்கொண்டிருக்கக்கூடியவர்களிடத்தில் ஒரு சிலரைக்கூட அவர்கள் நிரந்தரமாக இதுவரையில் வேலைக்கமர்த்திக் கொள்ளவில்லை என்பதை சர்க்காருடைய கவனத்திற்கு கொண்டுவர விரும்புகிறேன். இதிலிருந்து

12-25
p.m.

[Sri M. P. Subramanyam] [15th March 1955]

என்ன தெரிகின்றதென்றால், கடந்த இத்தனை வருஷங்களாக அவர்கள் தொழிலாளர்களையும், சர்க்காரையும் ஏமாற்றிகொண்டு வந்திருக்கிறார்கள் என்று தெரிகின்றது. ஆத்தூரிலே ஒரு பஸ் கம்பெனி இருக்கிறது. அண்மையிலே அந்தக் கம்பெனியில் வேலை செய்துகொண்டிருந்தவர்களில் 15, 20 பேர்களை வேலையிலிருந்து எடுத்துவிட்டார்கள். ஆனால் அவர்கள் அந்தக் கம்பெனியில் கடந்த 20, 30 ஆண்டுகளாக வேலை செய்து வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களைத் திடீரென்று சாதாரண குற்றத்திற்காக சிலரையும், குற்றமே செய்யாதிருந்தும் ஒருவித காரணமில்லாமல் ஒரு சிலரையும் வேலையிலிருந்து எடுத்துவிட்டார்கள். அவர்கள் கம்பெனியில் ஒருவர்கூட நிரந்தரமாக இல்லையாம். தொழில் அதிகாரியை விசாரித்தாலும், அந்தக் கம்பெனியில் ஒருவர்கூட நிரந்தரமாக வைத்துக் கொள்ளப்பட வில்லையாம்; ஆகவே தான் அவர்கள் எடுக்கப்பட்டார்கள் என்று கூறிவிட்டார். இத்தனை வருஷங்களாக இயங்கிக் கொண்டுவரும் கம்பெனி எத்தனை பேர்களைத்தான் நிரந்தரமாக வைத்திருக்கிறார்கள் என்பதை அரசாங்கத்தார் கணக்கெடுத்து, இதுவரையில் அவ்வாறு யாரையுமே நிரந்தரமாக வைக்கப்படவில்லையென்றால், அதன் உண்மையை உணர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இதனால் 10, 15 குடும்பங்கள் மிகவும் கஷ்டப்படுகின்றன. 30, 40 ஆண்டுகளாக அந்தக் கம்பெனியில் வேலைப்பார்த்தும், அவர்களுக்கு ரூ. 200, ரூ. 300 கூட கொடுக்காமல் அவர்களை வெளியேற்றிவிட்டார்கள். இன்று அந்தக் குடும்பங்கள் பிச்சையெடுக்கக் கூடிய நிலைமையில் இருந்துகொண்டு வருகிறார்கள். இவ்வாறு பஸ் தொல்லைகள் ஏற்படுவதால், சேலத்தைப் பொறுத்த வரையிலாவது இந்தத் தொல்லைகளைப் போக்குவதற்காக ஒரு தனிக் கமிட்டி ஏற்படுத்தி, பஸ் தொழிலாளர்களுக்கு தொழில் உத்தரவாதம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். தவிர, பஸ் கம்பெனியில் வேலை செய்யக்கூடிய தொழிலாளிகளை முதலாளிகள் தங்களிடம் போல் கையெழுத்து போடும்படி சொல்லுகிறார்கள். அவர்களும் முதலாளிக்கும் பயந்து கொண்டு, அப்படிக் கையெழுத்துப் போடாவிட்டால், எங்கு வேலையிலிருந்து எடுத்துவிடப் போகிறாரோ என்று, எல்லாவற்றிற்கும் கையெழுத்துப் போட்டு விடுகிறார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கு எதற்காக கையெழுத்துப் போடுகிறோம் என்பதைத் தெரியாது. இப்படி 20, 30 வருஷங்களாக இருந்துவந்த தொழிலாளிகளுக்கு வேலை உத்தரவாதம் மட்டும் அளிக்கப்படாமல் வெளியே அனுப்பப்படுகிறார்கள். இருக்கிறவர்களுக்கும் தினக்கூலியே தரப்படுகிறது என்பதையும் இந்தச் சமயத்தில் கூற விரும்புகிறேன். ஆகையால் ஒரு தனிக் கமிட்டி அமைத்து, இதையெல்லாம் விசாரிக்க வேண்டுமென்று அமைச்சர் அவர்களை வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“லேபர் உத்தியோகஸ்தர்கள் தங்களை எதற்காக நியமித்திருக்கிறார்கள் என்பதை உணராமல், சிறு சிறு விஷயங்களில்கூட தொழிலாளர்களுக்கு உதவி செய்யாமல், முதலாளிகளுக்குச் சாதகமாகவும் சட்டத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள சில சலுகைகளையும் தொழிலாளர்களுக்குக் கிடைக்கும் படி செய்யாமல் இருந்து வருகிறார்கள் என்பதையும் இச்சந்தர்ப்பத்தில் கூறிக்கொள்ளுகிறேன்.

“இந்த நாட்டிலே சாதாரணமாக ஆலைகளிலே வேலை செய்யக்கூடிய தொழிலாளர்களை ஓரளவு கவனிக்கிறார்களே தவிர, அவர்களை விடப் பன்மடங்காக இருக்கும் விவசாயக் கூலிகளின் நலனில் எந்தவிதமான கவனமும் செலுத்துவதில்லை. தவிர, நகரத்திலுள்ள ஆலைத் தொழிலாளர்களுக்காவது மாதாமாதம் வாழ்க்கைக்கு ஓரளவு வருமானம் வருகின்றது என்ற ஒரு நம்பிக்கை இருக்கிறது. ஆனால் கிராமத்திலே இருக்கக்கூடிய விவசாயிகளுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட காலங்களில் அதுவும் சீலன் லாகத் தான் வருமானம் வரும். அதுவும் ஒழுங்காக கிடைப்பதில்லை. இதில் மத்திய சர்க்காரும், ராஜ்ய சர்க்காரும் கவனம் செலுத்தாது இருந்துவருகிறார்கள். ஆகவே இதில் முக்கியமாகக் கவனம் செலுத்தி, கோடிக்கணக்காகவுள்ள விவசாயிகளுக்கு உடனடியாக குறைந்தபட்ச கூலி விகிதம் நிர்ணயிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

*SRI R. KRISHNAN:— “ മംഗളം ഫലപ്രാപ്തി സ്ത്രീകൾ, സർ, ഗവണ്മെന്റിന്റെ തൊഴിലാളിയെക്കുറിച്ച് ഫലമായി ഈ രാജ്യത്തെ തൊഴിലാളികളുടെ നിലയും അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നുള്ളത് വളരെ പരിതാപകരമാണ്. ‘കോൺഗ്രസ്’ ബന്ധുക്കളിൽനിന്നും പ്രസംഗിച്ചു കേരളം ബഹുമാനപ്പെട്ട മെമ്പർമാർ പറയുകയുണ്ടായി കോൺഗ്രസ് ഗവണ്മെന്റ് സോഷ്യലിസ്റ്റ് സമുദായസമുക്തികൾക്കുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുമ്പോൾ തൊഴിലാളികൾക്കും തൊഴിൽകക്ഷിപ്പട്ടങ്ങളുമുണ്ടാകട്ടെ അതിനെ വിമോചനപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്നും. തൊഴിലാളികൾക്കുവേണ്ടി ഈ നയം ഉപേക്ഷിച്ചു ഗവണ്മെന്റിനോടു സഹകരിക്കണമെന്നും ഒരു രാജ്യക മനോഭാവം കൊണ്ടുണ്ടെന്നെന്നും അവർ പറയുകയുണ്ടായി. തൊഴിലാളികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഗവണ്മെന്റിന്റെ മനോഭാവവും നിലവാരം ഏതെന്നും പരിശോധിച്ചുകൊണ്ടുവരിക. ഗവണ്മെന്റുതന്നെ നിയമിച്ചിട്ടുള്ള തൊഴിൽക്കോടതികളുണ്ട്. ഈ തൊഴിൽക്കോടതികൾ പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുള്ള ഏതെങ്കിലും അവാർഡുകൾ മുതലാളിമാർ നടപ്പിൽവരുത്തിയിട്ടില്ല. മുതലാളിമാരെക്കൊണ്ട് അത് നടപ്പിൽവരുത്തിക്കൊടുക്കണമെന്നും ഗവണ്മെന്റ് ചെയ്തിട്ടില്ല. ഒരു തൊഴിൽക്കോടതിയായാൽ അത്യാവശ്യം ഒരു കൊല്ലമോ കഴിഞ്ഞാൽ അത് തൊഴിൽക്കോടതിയിലേക്ക് അയയ്ക്കുന്നത്. പിന്നെയും ഒരു അത്യാവശ്യം ഒരു കൊല്ലമോ കഴിഞ്ഞാൽ രണ്ടു കൊല്ലമോ കഴിഞ്ഞായിരിക്കും തൊഴിൽക്കോടതിയുടെ അവാർഡ് പുറപ്പെടുവിക്കുന്നത്. അതിനനുസരണം അത് നടപ്പിൽവരുത്താൻ മുതലാളിമാർ കൂട്ടാക്കാറില്ല. അവാർഡുകൾ നടപ്പിലാക്കുന്ന മുതലാളിമാരുടെ വേരിൽ നടപടിയെടുത്തു അവരെക്കൊണ്ട് നിർബന്ധമായി നടപ്പിലാക്കണമെന്നും ഒരു നയമല്ല ഗവണ്മെന്റ് ഏറ്റെടുക്കുന്നത്. ഉദാഹരണത്തിന് ബീഡിപ്ലാൻസായതെത്തന്നെ ഏകദേശം പലക്കാട് അംബിക ബീഡി പ്ലാന്റർ തൊഴിൽ തുടങ്ങി അവാർഡ് പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ട് രണ്ടു കൊല്ലത്തിലധികമായി. മാനേജ്മെന്റ് ഇനിയും ഒരു അവാർഡ് നടപ്പിൽവരുത്താൻ കൂട്ടാക്കാറിട്ടില്ല. അതുപോലെതന്നെ അറ്റാക്കിംഗ് ഫോഴ്സു ബീഡിപ്ലാന്റർ തൊഴിൽ തുടങ്ങിയിട്ട് കഴിഞ്ഞു അവാർഡായി വിരിച്ചുവെക്കുക, പക്ഷേ അത് നടപടികളെടുക്കുക, ഒടിയായി യൂനിയൻ പ്രവർത്തനങ്ങളെ വിമോചനപ്പെടുത്തുക, തൊഴിൽക്കോടതിയുടെ അവാർഡുകൾ നടപ്പാക്കാതിരിക്കുക, തൊഴിലാളികൾ മിണ്ടിപ്പോയാൽ അവരെ പോലീസിനെക്കൊണ്ട് മർദ്ദിക്കുക, ഇതൊക്കെയാണ് മുതലാളിമാർ ചെയ്യുകയെന്നായിരിക്കുന്നത്. ഇതിനെതിരായി ഗവണ്മെന്റ് എന്താണ് ചെയ്യുന്നത്? തൊഴിലാളിയെ മർദ്ദിക്കാൻ പോലീസിനെ അയച്ചുകൊടുക്കുകയാണ് ഗവണ്മെന്റിന്റെ പക്ഷം. തൊഴിൽനിയമങ്ങളെ തോറ്റുകൊണ്ടുവെക്കി ബീഡിമുതലാളിമാർ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ബ്രാഞ്ച് സമ്പ്രദായം കഴിഞ്ഞ രണ്ടു കൊല്ലമായി ഈ സങ്കീർണ്ണം പുറത്തും ഉൾപ്പെടുത്താൻ കഴിഞ്ഞു. മലബാറിലെ ബീഡിമുതലാളികളുടെ ഒരു ജാമ ഇവിടെ വന്ന് ബ്രാഞ്ച് സമ്പ്രദായം നിറുത്തലാക്കേണ്ടതാണെന്നും ഗവണ്മെന്റിന് മെമ്മോറാണ്ടം സമർപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതേ സമയം ഗവണ്മെന്റ് ചെയ്തിരിക്കുന്നത് എന്താണ്? നാട്ടിൽ നടപ്പിലാക്കുന്ന ക്രിമിയൽ കോഡ് വളരെ കഠിനമായ ഒരു ക്രിമിനലിസേഷനാണ് ഗവണ്മെന്റ് ശ്രമിച്ചുവെക്കുന്നത്. രണ്ടുരൂപികൾക്കുവേണ്ടി ക്രിമിനലിസേഷനാണ് ഗവണ്മെന്റ് നിജപ്പെടുത്താൻ ആലോചിക്കുന്ന മിനിമം ക്രിമിനൽ 1 ക. 4 ന്. അത്. ബീഡിമുതലാളിമാർ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള ഒരു ജോലിയാണ്. ആ തൊഴിലിൽ ഏറ്റെടുത്തിരിക്കുന്നവരുടെ ആരോഗ്യം ഏറ്റവും നശിക്കുന്നു. ആരോഗ്യം നിലനിറുത്താനുള്ള ക്രിമിനൽ കീടനം കീടനം. അതിനെയ്തിരിക്കുമ്പോൾ നിലവിലുള്ള ക്രിമിനലാലും വെട്ടിക്കുറയ്ക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഗവണ്മെന്റ് ഒരു ക്രിമിനലിസേഷനായ പാലാസ് അതെത്തന്നെ അനീതിയാണെന്നും നാം ആലോചിക്കുന്നു.

[Sri R. Krishnan]

[15th March 1955]

കുന്നു. ബീഡിമുതലാളിമാർ ബ്രാഞ്ചുസമ്പ്രദായം ഏല്പട്ടത്തിയതിനെ എതിർത്തുകൊണ്ടും ബ്രാഞ്ചുസമ്പ്രദായത്തിന്റെ ഫലമായി പിരിച്ചുവിടപ്പെട്ട തൊഴിലാളികളെ തിരിച്ചെടുക്കാൻ വേണ്ടിയും തൊഴിലാളികൾ പണിമുടക്കുമ്പോൾ ഗവണ്മെന്റ് പോലീസിനെ അയച്ച് തൊഴിലാളികളെ ഉപദേശിക്കുകയാണ് പതിവ്. സെക്യൂരിറ്റി പ്രൊസീഡിംഗ് സിസ്റ്ററിയും മറ്റും പോലീസ് മുതലാളിമാർക്ക് അനുക്രമമായി തൊഴിലാളികളുടെ സംഘടനയെ തകർക്കാനും അവരെ ഉപദേശിക്കാനും അവരുടെ പോലീസ് കള്ളക്കേസുകൾ ചാർജ് ചെയ്യാനാണെന്ന് പോലീസ് ഇടപെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഐ.എൻ.ടി.യു.സി. കോര്ട്ടേയും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് വിരുദ്ധവുമെന്നിരിക്കാതെയും ഭിന്നിപ്പിക്കൽ, ഭീഷണിയെങ്ങൾ നിമിത്തവും തൊഴിലാളികൾക്ക് വളരെ ഉപദേശം നേരിടുന്നുണ്ട്. ഇവരുടെ തൊഴിലാളിവിരുദ്ധ നയങ്ങൾക്ക് ഗവണ്മെന്റ് പ്രോത്സാഹനം നൽകുന്നുമുണ്ട്. തൊഴിലാളികൾക്ക് ഇന്നു നിലവിലുള്ള നിയമങ്ങളനുസരിച്ചുള്ള ആനുകൂല്യങ്ങളെങ്കിലും ശരിക്കും ലഭിക്കുന്നതിന് ഗവണ്മെന്റ് നടപടികളെടുക്കണം. ബീഡി വ്യവസായത്തിലെ കച്ചവടം തീർക്കുന്നതിന് രണ്ടു മൂന്നു കാര്യങ്ങൾ പ്രധാനമായി ഗവണ്മെന്റ് ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു: ഒന്നാമത് ബ്രാഞ്ചുസമ്പ്രദായം അപസന്നിപ്പിക്കുക; രണ്ടാമത് ബീഡി ഫാക്ടറികൾക്ക് രാജ്യ പരമ്പര നശിപ്പിക്കൽ ലൈസൻസ് ഏല്പട്ടത്തുക. ബീഡി ഫാക്ടറികളെ വലുപ്പമനുസരിച്ച് രണ്ടായി തിരിച്ച് എ. ക്ലാസ്സും ബി. ക്ലാസ്സും ലൈസൻസുകൾ ഏല്പട്ടത്തുണ്ടാക്കണം. രണ്ടിലധികം തൊഴിലാളികൾ നിറയുന്നതിന് എ. ലൈസൻസ്. ഒന്നോ രണ്ടോ പേർ നിറയുന്നതിന് ബി. ലൈസൻസ്. മൂന്നാമതു എല്ലാ ബീഡി കോർപ്പറേഷനുകൾക്കുമായിരിക്കണമെന്നും നിശ്ചയിക്കുക. ഇക്കാര്യങ്ങൾ ഗവണ്മെന്റിന്റെ അടിയന്തര ശ്രദ്ധയ്ക്ക് വിഷയമാക്കുമെന്നും ഖോൻ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

“ഇനി തോട്ടം തൊഴിലാളികളുടെ സ്ഥിതി എന്താണെന്ന് നോക്കാം. തോട്ടം തൊഴിലാളികളെക്കുറിച്ചും ചില വ്യവസ്ഥകളെക്കുറിച്ച് മെമ്പർമാർ ഇവിടെ സംസാരിക്കുകയുണ്ടായി. ഇന്ത്യക്ക് സമാന്തര കിട്ടി ഏഴെട്ട് കൊല്ലം കഴിഞ്ഞു. ഇന്നും ജൂൺ നാളിലെ തോട്ടം തൊഴിലാളികളുടെ നിലക്ക് യാതൊരു മാറ്റവും വന്നിട്ടില്ല. തോട്ടം തൊഴിലാളികളുടെ കഷ്ടപ്പാടുകൾ കുറച്ചൊന്നുമില്ല. തോട്ടം മുതലാളിമാർ അവരെ മനുഷ്യരായിട്ടു പോലും കണക്കാക്കിയിട്ടില്ല. അടിമകളെപ്പോലെ, ദ്രുതങ്ങളെപ്പോലെയുമാണ് അവരെ കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നത്. തോട്ടങ്ങളിൽ നടക്കുന്ന തൊഴിലാളിമർദ്ദനത്തിന് അധികം കണക്കുമില്ല. തോട്ടങ്ങളിലെ ശിക്ഷണ നടപടികൾ വളരെ ദ്രുതീയവും ഭയങ്കരവുമാണ്. തൊഴിലാളികളെ മരത്തിൽ കെട്ടിത്തൂക്കിയിട്ട് മർദ്ദിച്ചിട്ടുള്ളതിന് ധാരാളം ഉദാഹരണങ്ങളുണ്ട്. തൊഴിലാളികളെ അടിച്ചു പണിയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്. അവർക്ക് കൊടുക്കുന്ന കൂലിയോ വളരെ തുച്ഛം. ആരോഗ്യനഷ്ടനമായ വൃത്തികെട്ട് ചെററക്കുടിലുകളിലാണ് അവർ താമസിക്കുന്നത്. പണിയേയ്ക്കും ആട്ടിയേയ്ക്കും തൊഴിലേയ്ക്കും മറ്റും അടിച്ചിട്ട് കൂട്ടുകളെക്കാൾ മോശമായ കടിലുകളിലാണ് അവർ താമസിക്കുന്നത്. അവർക്ക് സംഘടനാസമാന്തര്യം പരിമിതമാണ്. ട്രെയ്ഡ് യൂണിയൻ അധികാരങ്ങളൊന്നും മുതലാളിമാർ അവർക്ക് വകവെച്ചുകൊടുത്തിട്ടില്ല. പുറമേനിന്ന് ട്രെയ്ഡ് യൂണിയൻ പ്രവർത്തകന്മാരെ ആരെയും തോട്ടത്തിൽ കടക്കാൻ മുതലാളിമാർ സമ്മതിക്കുകയില്ല. തോട്ടങ്ങളിലെ റോഡുകളെല്ലാം സർക്കാരുറോഡുകളാണെന്നു പറഞ്ഞു ആർക്കും പ്രവേശനമില്ലാത്തമട്ടിലാണ് വച്ചിരിക്കുന്നത്. മറ്റൊരുകിലും തോട്ടത്തിൽ പോയി വെറുതെ കുന്നുനോക്കിയിട്ടുപോരാൻ പോലും തോട്ടമുടമസ്ഥന്മാർ സമ്മതിക്കുകയില്ല. തോട്ടം തൊഴിലാളികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സകല ട്രെയ്ഡ് യൂണിയൻ അധികാരങ്ങളും നിഷേധിച്ചിരിക്കുകയാണ്. തോട്ടം തൊഴിലാളികൾക്ക് 1 ക. 7 റെ. കുറഞ്ഞ കൂലി നിയ്ക്കേണ്ടിയിട്ടുണ്ട്. ഇൻറേണൽ വേജ് 2 റെ. അടക്കം. പക്ഷെ ഒരു ദിവസത്തേക്ക് 1 ക. 7 റെ. എന്നതിനെ പകരം മൂന്നു ദിവസം പണിയെടുത്താൽ പോലും 1 ക. 7 റെ. കിട്ടുകയില്ല. കാരണം ഇത്ര മരത്തിൽ ജോലി ചെയ്യാതെ 1 ക. 7 റെ. കൊടുക്കൂ എന്ന് കാൺടാട്ട് സിസ്റ്റം. ഇതു തൊഴിലാളികളെ പൂർണ്ണമായി ചെയ്യാനാണ്.

“കർക്കഞ്ഞാഴി തൊഴിലാളികളുടെ നിലയും വളരെ മോശമാണ്. കർക്കഞ്ഞാഴി തൊഴിലാളികൾക്ക് കുറഞ്ഞ കൂലി നിയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. വിത്തുവിതയ്ക്കുന്ന ജോലിയിൽ ഏല്പിട്ടിരിക്കുന്ന കരാർക്ക് 12 റെ. കൂലിയാണെന്നും ഗവണ്മെന്റിന്റെ ഒരു പ്രഖ്യാപനത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട്. പന്ത്രണ്ടുണ്ടാകാണ്ടു് ഒരു തൊഴിലാളി എങ്ങനെ ജീവിക്കുന്നുണ്ട്? 12 റെ. അല്ല, യഥാർത്ഥത്തിൽ അതിൽ കൂടുതൽ കൂലി ഇന്ന് പല സ്ഥലങ്ങളിലും കിട്ടുന്നുണ്ട്. എന്നിട്ടും ജീവിക്കാൻ മതിയായ കൂലി മിനിമം കൂലിയായി നിയ്ക്കുന്നതിന്റെ ഗവണ്മെന്റ് മടിക്കുന്നു. സമുദായത്തിന്റെ ഏറ്റവും അടിത്തട്ടിൽ കിടന്നു കഷ്ടപ്പെടുന്ന

15th March 1955]

[Sri R. Krishnan]

ജനവിഭാഗമാണ് കർഷകത്തൊഴിലാളികൾ. ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽ ദുരൂഹം എന്നും കർഷകത്തൊഴിലാളികളാണ്. അവർക്ക് തൊഴിലില്ല, കൂലിയില്ല. മറ്റു തൊഴിലാളികൾക്ക് കിട്ടുന്ന ആനുകൂല്യങ്ങളൊന്നുമില്ല. കർഷകത്തൊഴിലാളികളുടെ ഈ നില രാജ്യത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക പുരോഗതിയെത്തന്നെ ദുർബ്ബലമാക്കുന്നുണ്ട്. വ്യവസായങ്ങളെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തണം, ഉല്പാദനം വർദ്ധിപ്പിക്കണം എന്നൊക്കെ പറയുന്നുണ്ട്. ഉല്പാദനം വർദ്ധിപ്പിച്ചാൽ ആ ഉല്പന്നങ്ങൾ വാങ്ങിയവർക്കുണ്ടു ഉപഭോക്താക്കൾ കർഷകത്തൊഴിലാളികളും കൃഷിക്കാരുമാണ്. കർഷകത്തൊഴിലാളികളും കൃഷിക്കാരും ജീവിക്കാൻ മാർഗ്ഗമില്ലാത്ത സാമ്പത്തികമായിത്തന്നെക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ എങ്ങനെയാണ് നാട്ടിലെ വ്യവസായം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുന്നതെന്ന് എന്നും മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. വ്യവസായവും വ്യാപാരവും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുമെങ്കിൽ തൊഴിലില്ലായ്മയും പരിഹാരമാണ്. അന്നിന്ന കർഷകത്തൊഴിലാളികളുടെ വാങ്ങാനുള്ള കഴിവ് വർദ്ധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇവർക്കും ആരോടൊന്നിച്ച് ഗവണ്മെന്റിന്റെ തൊഴിലാളിനയത്തിന്തന്നെ ഒരു പരിവർത്തനം വരുത്തേണ്ടതും അത്യാവശ്യമുണ്ടെന്നു ഏകദേശം ഒരു പ്രസ്താവം അവസാനിപ്പിച്ചുകൊള്ളാം.”

SRI M. KALYANASUNDARAM :—“കനம் ഉതവി സപാശനായകർ അവർക്കേ, இந்த வெட்டுப் பிரேரேபீனையை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன். இந்த மான்யமானது லேபர் இலாக்கா நிர்வாக சம்பந்தப்பட்டது. ஏதோ ஒரு ஆஸ்பத்திரி எப்படி நோயை குணப்படுத்த முயற்சி செய்கிறதோ, அதைப்போல்தான் இந்த டிபார்ட்மென்டும் தொழில் தகராறுகள் ஏற்படுவதைத் தீர்ப்பதற்கு ஒரு நல்லெண்ணத்தோடு செய்யக்கூடிய முயற்சி என்று தான் கொள்ளவேண்டும். ஆனால் இதனால் தகராறுகளுக்குக் காரணமாக இருக்கக்கூடிய நோயை குணப்படுத்த இதற்கு அதிகாரமில்லை. ஆனால் இந்த இரண்டு அதிகாரமும் சர்க்காரிடத்திலே இருக்கிறது. இந்த இலாகாவைப் பற்றிப் பேசக்கூடிய நேரத்திலே, இந்த இலாகாவானது எப்படி, எவ்வளவு திறமையாக இயங்க வேண்டும், அதற்காக என்ன குறைபாடுகள் நீக்கப்படவேண்டும் என்பதைக் கூற விரும்புகிறேன்.

“இந்த இலாகாவானது லேபர் கமிஷனரின் நிர்வாகத்திற்குட்பட்டது. ஆனால் கமிஷனருக்கும், அவருக்கு உதவிசெய்யக்கூடிய மற்ற அதிகாரிகளுக்கும் இருக்கக்கூடிய அதிகாரம் ரொம்பச் சொற்பம். அதைத்தான் எடுத்துக்கூற விரும்புகிறேன். அவர்கள் ஏதைச் செய்யவேண்டுமானாலும், போர்ட் செயின்ட் ஜார்ஜ்ஸ் உட்கார்ந்திருக்கக்கூடிய லேபர் டிபார்ட்மெண்ட் காரியதரிசியின் உதவியைக்கொண்டுதான் செய்ய முடியும். ஆகவே இவர்கள் அவர்களுக்கு ஒரு பர்சனல் அசிஸ்டெண்ட் போல்தான் இருந்துகொண்டு வேலை செய்து வருகிறார்கள். ஆகவே இதை மந்திரி அவர்கள் நன்கு கவனித்து, இதற்கு அதிக அதிகாரம் கொடுத்து ஒரு வளர்ந்து வரக்கூடிய டிபார்ட்மெண்டாகப் பெருக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். எப்படி கல்லை டிபார்ட்மெண்ட் காரியதரிசி உட்கார்ந்திருந்தாலும், நிர்வாக விஷயங்களிலே அதிகமான அதிகாரத்தை டி.பி.ஐ. அவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்களோ, அதே போல் இதற்கும் லேபர் கமிஷனர் அவர்களுக்கு அதிக அதிகாரம் கொடுத்து, இந்த இலாகாவையும் விரிவடையச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். திறமையாக இயங்க வேண்டுமென்பதற்காகச் சொல்லுகிறேன் தவிர, அங்குள்ள ஆட்களைப் பற்றிக் கூறவில்லை. சர்க்கார் அதற்கு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். ஆனால் நம்முடைய லேபர் மந்திரி அவர்கள் அதற்கு என்ன பதில் கூறப்போகிறார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். அப்படி விரிவாகச் செய்வதற்கு மத்திய அரசாங்கத்திலிருந்து உத்தரவுகள் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோம் என்று கூறுவார்கள். அப்படிச் கூறுவதில் பிரயோஜனமில்லை. நாம் முன்வந்தால் மத்திய சர்க்கார் இதற்கு முட்டுக்கட்டையாக இருக்கப்போவதில்லை. அதற்கும் அதிகாரம் அவசியமானால், இன்டஸ்ட்ரியல் டிஸ்பியூட் ஆக்டில் நமது ராஜ்ய சர்க்கார் ஒரு திருத்தம் கொண்டு வந்தால், அதை எதிர்க்கட்சியினரும் ஆதரித்து, ஆவன செய்யலாம் என்பதை கனம் லேபர் மந்திரி அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

[Sri M. Kalyanasundaram] [15th March 1955]

“ நம்முடைய மாகாணத்திலே தொழில் தகராறுகளை தீர்த்துவைத்து சமரசமாக இருப்பதற்கு முடிவதில்லை. காரணம் லேபர் கமிஷனுக்கு உதவியாக 10 அதிகாரிகள் இருக்கின்றார்கள்; ஆனால் அவர்கள் 15 ஜில்லாக்களைக் கவனிக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஒரு ஜில்லாவில் தொழிற்சாலைகள் குவிந்திருக்கின்றன; மற்றொரு ஜில்லாவில் குறைவாக இருக்கின்றன. இருந்தாலும் ஆங்காங்கு சிறுசிறு தொழிற்சாலைகள் இருப்பதால், அங்கெல்லாம் சச்சரவுகள் ஏற்படுங்காலத்தில், அவைகளைத் தீர்ப்பதற்கு அதிகாரிகளால் முடிவதில்லை. காரணம், இரண்டு ஜில்லாக்களுக்கு ஒரு அதிகாரி நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார். மலபாருக்கும், தென் கன்னடத்திற்கும் சேர்ந்து ஒரு அதிகாரி. சேலத்திற்கும் வட ஆற்காட்டிற்கும் சேர்ந்து ஒரு அதிகாரி. அதேபோல், திருச்சி தஞ்சை ஜில்லா ஆகிய இரண்டிற்கும் ஒரு அதிகாரி. தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலே தொழிற்சாலைகள் அதிகமாக இல்லாவிட்டாலும், சிறுசிறு தகராறுகள் அதிகமாக ஏற்படும்போது, அந்த அதிகாரியினால் திருச்சியிலுள்ள வேலைகளை சரிவர கவனிக்க முடிவதில்லை. ஆகையால் குறைந்த பட்சம் ஒரு ஜில்லாவிற்கு ஒரு அதிகாரியையாவது நியமிக்கவேண்டும். அதோடு அவர்களுக்கு அதிக அதிகாரமும் கொடுக்கவேண்டும். தவிர, மதுரை, கோயமுத்தூர், சென்னை போன்ற நகரங்களைப் பார்த்துக்கொள்வதற்கு ஒரு அதிகாரியினால் முடியாது. ஆகவே இம்மாதிரியான நகரங்களுக்கு ஒரு பிரதான அதிகாரியும், சில்லரை விஷயங்களை கவனித்துக்கொள்வதற்கு மற்றொரு 12-35 அதிகாரியையும் நியமிக்கவேண்டும். இம்மாதிரி அதிகமான பேர்களை p.m. நியமித்து வேலைப்பளுவைக் குறைத்து, சற்று அதிக அதிகாரம் கொடுத்தால் தான் தொழிலாளர்களிடையே ஒரு சமரச மனப்பான்மையை அவர்களால் வளர்க்க முடியும். இதை மந்திரி அவர்கள் நன்கு கவனிக்கவேண்டும். இதனால் சிறிது பணம் அதிகச் செலவு ஏற்பட்டாலும், சர்க்கார் அதைப் பொருட்படுத்தாமல், சீக்கிரமாக அதற்கான நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“ அதோடு முதலாளிகள் ‘கன்சிலியேஷன்’ ஆபீசர்களிடம் கட்டாயமாக ஆஜர் ஆவதற்குச் சொல்லும்படியான அதிகாரத்தை கன்சிலியேஷன் ஆபீசர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். அவர்களுக்கு சம்மன் செய்து அவர்களை ஆஜர்படுத்தக் கூடிய அதிகாரம் அந்த ஆபீசர்களுக்கு இருக்கவேண்டும். இப்பொழுது என்ன நடக்கிறது என்றால் கன்சிலியேஷன் ஆபீசர்கள் ஏதாலும் தாக்கீது அவர்களுக்கு அனுப்பினால் அவைகளை முதலாளிகள் வேஸ்ட் பேப்ர் பாஸ்கட்டில் போடுவதாகத்தான் இருக்கிறது. அதனால் ஆபீசர்கள் அவர்களை ஒன்றும் செய்யமுடியவில்லை. முதலாளிகளை முக் கூட்டு கமிட்டியில் நேரில் கூப்பிட்டு பேசக்கூடிய அந்த அளவில் அவர்களுக்கு அதிகாரம் கொடுக்கவேண்டும். இந்த யோசனையை நான் முதலில் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

“ மற்றும் தொழில் சட்டங்களை அமுல் நடத்துவதில் சில விஷயங்களைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். நான் அப்படிச் சொல்லுவதால் அரசாங்கத்தைத் தாக்கீப் பேசுகிறேன் என்று நினைத்துவிடக்கூடாது. அப்படித் தாக்கீப் பேசுகிறேன் என்று கோபப்பட்டால் பிரயோசனம் இல்லை. நாங்கள் சொல்வதை எடுத்துக்கொண்டு அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றுதான் சொல்லுகிறேன். தேசம் முன்னேற்றமடைய வேண்டும் என்பதுதான் எங்களுடைய கொள்கை. தேச முன்னேற்றமடைவதற்கு அரசாங்கத்திற்கு எவ்வளவு அக்கறை இருக்கிறதோ அவ்வளவு அக்கறை எங்களுக்கும் இருக்கிறது என்பதை அவர்கள் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். அவர்களுடைய முயற்சி வேறு விதமாக இருக்கலாம் எங்களுடைய முயற்சி வேறு விதமாக இருக்கலாம். ஆனால் எல்லோருடைய நோக்கம் ஒன்றாகத்தான் இருக்கும். அதனால் நாங்கள் சொல்லுவதையும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். குற்றம் குறைகள் இருந்தால் அதை எடுத்துக்கொண்டு நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று தான் நாங்கள் சொல்லுகிறோம். சட்டங்களைக்கொண்டு வந்து அவைகளை நிறைவேற்றுவதில் பாரபட்சம் இல்லாமல் ஒரு முடிவிற்கு வரவேண்டும். ஒருவரை தாக்கீப் பேசிவிட்டோம், அதனால் வெற்றியடைந்து விட்டோம் என்று நினைக்கக்கூடாது.

15th March 1955] [Sri M. Kalyanasundaram]

வார்த்தைகளில் தான் வெற்றிகாணலாமே தவிர கொள்கையில் வெற்றியடைய முடியாது. தேச முன்னேற்றத்திற்குத் தான் வேலைகளைச் செய்ய வேண்டும். அதனால் எங்களுடைய யோசனைகளையும் கேட்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“ 1951-ம் வருஷம் மத்திய சர்க்கார் ப்ளான்ட்டேஷன் லேபர் ஆக்டை இயற்றியிருக்கிறார்கள். அதன்படி மாகாண சர்க்கார் நடவடிக்கைகள் எடுக்க வேண்டும் என்றும் அந்தச் சட்டத்தில் வழி காட்டியிருக்கிறார்கள். மத்திய சர்க்கார் சட்டம் இயற்றினாலும் அது மாகாணங்களுக்கு பொறுத்த மாக இருக்கும் என்று சொல்லமுடியாது. அந்தந்த பிரதேசத்தின் நிலைமையை அனுசரித்து அந்தந்த மாகாணங்களில் நிலைமைக்கு ஏற்றவாறு அந்தந்த மாகாணம் நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். அந்த முறையில் ராஜ்ய சர்க்கார்களுக்கு அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தச் சட்டத்தின் மூலம் விதிகளை இயற்றுவதற்கும் ராஜ்ய சர்க்கார்களுக்கு அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. தொழிலாளர்களுடைய நலன்களை பாதுகாப்பதற்கான அதிகாரத்தையும் ராஜ்ய சர்க்கார்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கு வேண்டிய விதிகளையும் செய்து கொள்ளலாம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தற்போது 4, 5 விதிகளை பிரசுரித்திருக்கிறார்கள். அதை பத்திரிகைகளில் பார்த்தோம். ஆனால் எந்த முறையில் விதிகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது தெரியாது. ஆனால் விதிகளை நாங்கள் வரவேற்கிறோம். தோட்டங்களைப் பார்வையிடுவதற்கும் அதில் இருக்கும் குறைபாடுகளையும் தகராறுகளையும் தீர்ப்பதற்கு அதிகாரிகளை நியமிப்பதற்கும் அந்தச் சட்டத்தில் இடம் இருக்கிறது. அங்கே போனால் அதற்குப் பணச் செலவு ஏற்படும் என்று சொல்லலாம். தோட்டப் பயிர்களுக்கு அதிகப்படியான வரி போட வேண்டும் என்று கேட்ட போது அதற்காகத் தான் வரி போடவேண்டும் என்று சொன்னோம். பணச் செலவை பொருள்படுத்தக்கூடாது. பிளான்ட்டேஷன் சீப் இன்ஸ்பெக்டர் ஒருவரை நியமித்து அவருக்கு உதவியாகப் பல அதிகாரிகளை அதாவது இன்ஸ்பெக்டர்களைக் கொடுத்து இந்தப் பிரச்சனைகளை அமுல் நடத்தப்படுகிறதா என்பதையும் நடவடிக்கை எடுத்தால் விதிகளில் உள்ளபடி பண ஏற்பட்டு அவைகளை அனுபவிக்க முடிகிறதா என்பதையும் பார்க்க வேண்டும். விதிகளை இயற்றி விடலாம் ஆனால் தொழிலாளர்களுக்கு ஏதாவது நன்மை ஏற்படுமா, அப்படி நன்மை ஏற்படும் என்ற நிலைமைக்கு இருக்கிறதா என்பதையும் பார்க்கவேண்டும்.

“ தற்சமயம் குறைந்த பட்ச சம்பள சட்டம் அமுலில் இருந்து வருகிறது. மத்திய சர்க்கார் இந்தச் சட்டத்தை இயற்றி 12 தொழில்கள் சம்பந்தப்பட்டவரை குறைந்த பட்ச சம்பளத்தை நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். நம்முடைய ராஜ்ய சர்க்காருக்கு இன்னும் பல விதமான தொழில்களையும் அதில் சேர்த்துக்கொள்வதற்கு அதிகாரம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். எந்த அளவில் இந்த 12 தொழில்களிலும் குறைந்த பட்ச சம்பளம் அமுல் நடத்தப்படுகிறது என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். அதன் மூலம் ஏதாகிலும் முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கிறதா என்று கேட்டால் அது கிடையாது என்று தான் சொல்ல வேண்டும். குறைந்த பட்ச சம்பள ஆக்ட்படி மினிமம் வேஜஸ் போர்ட் நியமிக்கப்பட்டு அவர்களும் கொஞ்சகாலமாக நடவடிக்கைகள் எடுத்து வருகிறார்கள். ஆனால் இன்னும் விவசாயிகளுக்குக் குறைந்த பட்ச சம்பள விதிப்பை நிர்ணயிக்கவில்லை. விவசாயம்தான் நம்முடைய ராஜ்யத்தின் மிகப் பெரிய தொழில். அந்தக் பக்கத்தில் இருக்கக் கூடிய அங்கத்தினர் ஒருவர் கூட இதைப்பற்றி எடுத்துச் சட்டக் காண்பித்திருக்கிறார். விவசாயிகளுக்குக் குறைந்த பட்ச சம்பளத்தை நிர்ணயிக்க வேண்டிய பொறுப்பு சர்க்காருக்கு இருந்தும் கூட அதை அவர்கள் நிர்ணயிக்க வில்லை என்று சொல்லி இருக்கிறார். அதற்குள்ள நடவடிக்கையை எடுத்துக் கொண்டிருந்தால் விவசாயத் தொழிலாளர்களுடைய வாழ்க்கைத் தரம் ஓரளவு உயர்ந்திருக்கும். ஆனால் நடைமுறையில் பார்த்தால் குறைந்த பட்ச சம்பள நிர்ணயச் சட்டம் அமுலில் இருக்கிறது என்பது பொய்யாகத் தோன்றுகிறது. அதனால் அதற்கு வேண்டிய அதிகாரிகளை நியமிக்கவேண்டும். அதோடு கூட 12 தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும் தொழிலாளர்களுடைய குறைந்த பட்ச சம்பளத்தை நிர்ணயிக்கக்கூடிய

[Sri M. Kalyanasundaram] [15th March 1955]

சட்டத்தை அமுல் நடத்துவதற்கும் அவர்களுடைய உரிமைகளை பாதுகாப்பதற்கும் அதற்கு வேண்டிய மிஷினரி ஏற்படவேண்டும். இந்த யோசனைகளை நான் கனம் மந்திரி அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன்.

(Mr. Speaker in the Chair.)

“அதோடு கூட இப்பொழுது சர்க்காரே ஒரு எம்ப்ளாயராக இருக்கிறார். அவர்கள் முதலாளிகளாக இருக்கிறார்கள் என்று நான் சொல்லமாட்டேன். ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் அவர்களிடத்தில் வேலை செய்கிறார்கள். ஆனால் சர்க்கார் சிப்பந்திகளைப்பற்றி நான் குறிப்பிடவில்லை. சர்க்கார் சிப்பந்திகளையும் நிரவாகத்தின்கீழ் இருக்கக் கூடியவர்களையும் நான் குறிப்பிடவில்லை. அவர்களுக்கு எந்த உரிமைகளைக் கொடுக்க வேண்டுமோ அவைகளைக் கொடுக்கவேண்டும். சர்க்கார் நடத்தக்கூடிய தொழில்களாகிய மின்சார டிபார்ட்மென்ட், ஆல்பத்திரி, ரோட் டிரான்ஸ் போர்ட், முதலிய டிபார்ட்மெண்ட்களில் இருக்கும் தொழிலாளர்களும், இன்னும் லோகல் அப்டிமினிஸ்ட்ரேஷன், பஞ்சாயத்து போர்ட், முனிசிபாலிட்டிகள் முதலிய பல டிபார்ட்மெண்ட்களிலும் தொழிலாளர்கள் வேலை செய்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் சர்க்காருடைய கண் காணிப்பில் இருக்கிறார்கள். அந்தத் தொழிலாளர்களை எப்படி நடத்துகிறார்கள்? சர்க்கார் இந்தத் தொழிலாளர்களை எப்படி நடத்துகிறார்களோ அதைப் பார்த்துக்கொண்டுதான் மற்ற முதலாளிகளும் நடக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் மற்ற முதலாளிகளுக்கும் தெரியும் வரும் என்பதை எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன். தொழிற் சங்க உரிமைகளை அவர்களுக்கு சர்க்கார் வழங்க வேண்டும். லோகல் அப்டிமினிஸ்ட்ரேஷன், பஞ்சாயத்து போர்ட், முனிசிபாலிட்டியின்கீழ் வேலை செய்யக்கூடிய நகர சுத்தித் தொழிலாளர்கள் சங்கங்களை அமைத்துக் கொண்டால் அதற்கு என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்றால் வெளியிலிருந்து தலைவர்களை வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்றும் அப்படி வைத்துக் கொண்டு இயங்கினால் அதற்கு அங்கீகாரம் கொடுக்க முடியாது என்றும் சொல்கிறார்கள். அவர்களிடம் தகராறுகள் ஏற்பட்டால் அதை அட்ஜஸ்ட்மென்டாக விடக்கூடாது என்கின்ற கொள்கை இருப்பதாகத் தெரிய வருகிறது. இவ்விதம் விதி அமைத்தால் சர்க்கார் என்ன செய்யவேண்டும். அவர்களிடம் சச்சரவு ஏற்படாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். இதைப் பார்த்துக் கொண்டு தனிப்பட்ட முதலாளிகளும் இப்படிப்பட்ட விதிகளை அமைத்துக் கொள்வதற்கு வசதி ஏற்படும் என்பதை சர்க்கார் கவனத்தில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். சர்க்காரே கேவலமாக நடத்துகிறார்கள் என்று முதலாளிகள் சொல்லுவதற்கு இடம் ஏற்படும். ஆனால் சர்க்கார் சொல்லலாம், அவர்கள் எல்லாம் டெம்பரவரிதானே என்று. மில் முதலாளிகளும் தங்களுடைய தொழிலாளர்களை டெம்பரவரியாக வைத்துக்கொள்வதற்கு ஏற்பாடு செய்வார்கள். இப்பொழுதே டெக்ஸ்டைல் மில்களில் அநேகம் பேர்களை டெம்பரவரியாக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மேட்ரீல்கூட சர்க்கார் ஸ்தாபனங்களில் அப்படி வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தப் பக்கம் பேசிய கனம் அர்த்தநாரிஸ்வர கெண்டர் அவர்கள் கூட இதைப்பற்றி குறிப்பிட்டார். மேட்ரீல் 60 சத விதிக் தொழிலாளர்களை டெம்பரவரியாக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். டிரான்ஸ் போர்ட் டிபார்ட்மெண்டிலும் அப்படியே டெம்பரவரியாக வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதையே தான் தனிப்பட்ட முதலாளிகளும் ஏற்றுக்கொள்வார்கள். ஏன் அவர்கள் டெம்பரவரியாக வைத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும். அப்படி வைத்துக் கொண்டிருப்பதால் அவர்களுடைய வசதிகள் பறிமுதல் செய்யப்படுகிறது. அதைப் போலவே பி. அண்ட். சி. மில்லிலும் நானைக்கு டெம்பரவரியாக தொழிலாளர்களை வைத்துக் கொள்ள இடம் ஏற்படும். அப்படி இல்லாமல் சர்க்காரே அவர்களுக்கு ஒரு உதாரணம் காட்ட வேண்டும். சர்க்கார் இப்படி இருப்பதால்தான் முதலாளிகளும் கொஞ்சம் தைரியமாக வேலை செய்கிறார்கள் என்பதை எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன். முனிசிபல் தொழிலாளர்கள் சம்பந்தப்பட்டவரை : அத்தொழிலாளர்கள் எல்லாம், ஹரிஜனங்கள், எழுதப்படிக்கத் தெரியாதவர்கள். ஹரிஜனங்களை நல்லமுன்னேற்றத்திற்கு கொண்டுவர

15th March 1955] [Sri M. Kalyanasundaram]

வேண்டுமென்று எல்லோரும் பேசுகிறோம் ஆனால் நடைமுறையில் அப் பேர்ப்பட்ட தொழிலாளர்கள் நடத்தும் தொழிற் சங்க ஊழியர்களை வேலை யிலிருந்து நீக்கி இருக்கிறார்கள். அருப்புக்கோட்டை முனிசிபல் நகர சபைத் தொழிலாளர்கள் சங்கம், இன்னொரு பஞ்சாயத்து போர்டு அதே மாதிரியான தொழிலாளர் சங்கம், இவைகளின் நடவடிக்கைகளில் ஈடு பட்டிருந்த சமீபர் 50 தொழிலாளர்களை சஸ்பெண்ட் செய்திருக்கிறார்கள். இது சம்பந்தமாக, ஸ்தல ஸ்தாபன மந்திரி, மற்ற மந்திரிகளிடம் பேசி இருக்கிறேன். லேபர் டிபார்ட்மெண்ட் மந்திரியிடம் சொன்னதில், அவர் மந்திரி என்ற முறையில், இதில் இறங்கி நல்ல முடிவு செய் கிறார்கள், அதற்காக அவரைப் பாராட்டுகிறேன். ஆகவே, ஸ்தல ஸ்தாபன மந்திரியும், சர்க்காரும், இப்பேர்ப்பட்ட தொழிலாளர்களுக்கு என்னென்ன சலுகைகள் எதிர்பார்க்கிறோமோ, அவைகளைச் செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். மேலும் தொழிற்சங்க விஷயமாக, அதை அங்கீகாரம் செய்யும் விஷயமாக, அநேக வருஷங்களாக சர்க்கா ருக்கு சொல்லிக்கொண்டு வருகிறேன். தொழில் சங்கத்திற்கு சட்ட பூர்வமான அங்கீகாரம் வழங்குவதில்லை. இந்தச் சர்க்கார் சர்க்காரின் கீழோ, அல்லது தனிப்பட்டவர்களின் கீழோ வேலை செய்யும் தொழி லாளர்களுடைய தொழில் சங்கத்திற்கு அங்கீகாரம் கொடுப்பதில் தயக்கம் காட்டுகிறது. ஆனால் மந்திரி அவர்கள் இதுபற்றி பரிசிய விஷயம் கேள்விப்பட்டேன். ஒரு தொழிலுக்கு ஒரு தொழில் சங்கம்தான் இருக்கவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். மாஜி தொழில் மந்திரிகூட அந்த எண்ணத்தை வெளியிட்டார்கள். அது உண்மைதான். அதை யாரும் ஆட்சேபிக்கமுடியாதுதான். ஆனால் இதுபற்றி முடிவு செய்யவேண்டியவர்கள் யார்? தொழிலாளர்கள் பார்த்து தங்களுக்கு ஒரு சங்கம்தான் இருக்கவேண்டும் என்று முடிவு கட்டி, அந்த தொழில் சங்கத்திற்கு தாங்கள் விரும்பிய தலைவர்களை தேர்ந்தெடுக்கவேண்டும். அதற்கு சட்டமும் இப்பொருக்கவேண்டும். இது முதலாளிகள் விரும்பாத தொழில் சங்கமும் இருக்கும். அதன் தலைவர்கள், முதலாளி களால் விரும்பப்படாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். இவ் விரும்பப்படாதவர்கள் தலைவர்களாக வராமல் இருக்க பல சூழ்ச்சிகளை முதலாளிகள் செய்கிறார்கள். இந்தச் சூழ்ச்சிகளுக்கு சர்க்காரும் உடந்தையாக இருக்கி ருது. அப்படி சர்க்கார் உடந்தையாக இருக்கக்கூடாது. இன்று தேசத் திலே துரதிருஷ்டவசமாக போட்டிச் சங்கங்கள் இருக்கின்றன. எங்கள் சங்கம்தான் இருக்கவேண்டுமென்று, இப்படி நான் சொல்வதால் நினைக் கக்கூடாது. எல்லாச் சங்கங்களையும், சர்க்கார் ஒரே மாதிரியாக சமமாக நடத்தவேண்டும். அல்லது சட்டம் கொண்டுவந்து, ரகசிய பேலட் எடுத்து எந்த தொழிற்சங்கத்தை பெருவாரியாக தொழிலாளர்கள் ஆதரிக்கிறார்கள் என்று தெரிகிறதோ, அந்த தொழிற் சங்கத்திற்கு அங்கீகாரம் கொடுக்கவேண்டும். அல்லது, குறைந்த பட்சம் பத்து சத விதிகள் தொழிலாளர்கள் ஒரு சங்கத்தில் இருந்தால்தான் அங்கீகாரம் கொடுக்கப்படும் என்று நிபந்தனை ஏற்படுத்தி, அவ்விதமாக அங்கத்தினர்கள் உள்ள தொழிற் சங்கத்திற்கு அங்கீகாரம் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட் டுக்கொள்ளுகிறேன். இன்னும் தொழிலாளர் பிரச்சினைகள் எல்லாம் சலபமாக தீர்க்க, இப்போதிருக்கும் நிர்வாக ஏற்பாடுகளால் முடியாது என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன். சம்பளம், போனஸ், வேலைக்கு உத்திர வாதம் இப்படிப்பட்ட அடிப்படை பிரச்சினைகளையும், இப்படிப்பட்ட கொள்கைகளையும், அமுலுக்குக் கொண்டுவந்தால்தான், நிர்வாகத் திறமை யால் தொழிலாளர்களுக்கு நன்மை ஏற்படும். இன்னொன்று முக்கியமாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். மந்திரிகள் அடிக்கடி சொல்லுவது என்னவென்றால், எதிர்க் கட்சிக்காரர்கள் தொழிற் சங்கத் தலைவர் களாக இருந்துகொண்டு தொழிலாளர்களை தூண்டிவிட்டு தொழில் தகராறுகளை உண்டாக்குகிறார்கள் என்று. முதலாளிகளினுடைய சூழ்ச்சிகளிலிருந்து தொழிலாளர்களை பாதுகாக்க, அவசரப்பட்டு ஏதாவது தொழிற் சங்கம், நடவடிக்கை எடுக்கக்கூடும். ஆனால் கனம் மந்திரி யாருக்கு உதாரணமாக ஒரு விஷயம் ஞாபகப்படுத்துகிறேன். இப்போது தோட்டத் தொழிலாளர்கள் சம்பந்தப்பட்டவரையில் ஒரு தகராறு விஷய மாக Special Tribunal முடிவுக்கு வந்திருக்கிறது. நீண்ட

12-43
p.m.

[Sri M. Kalyanasundaram] [15th March 1955]

காலமாக, அத் தொழிலாளர்களுக்குப் போனஸ் கொடுக்கவேண்டுமென்பதை மந்திரியார் அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டார்கள். கனம் மந்திரியார் கூட குறைந்தது பத்து ரூபாயாவது போனஸாக அவர்களுக்குத் தரவேண்டுமென்று முதலாளிக்கு கடிதம் எழுதினார்கள். ஆனால் முதலாளிகள் அதன்படி கொடுக்கவில்லை. ஏன் முதலாளிகளுக்கு, இப்பேர்ப்பட்ட மறுக்கும் தைரியம் வந்தது? சர்க்கார் இதில் குறிக்கிடாமலிருந்தால், தொழிலாளர்களே இவ்விஷயத்தை தீர்த்துக்கொண்டிருப்பார்கள். தொழிலாளர்கள் ஸ்தாபனத்தைப் பலப்படுத்தி, அவர்கள், காட்டும் ஒற்றுமை சக்தியின் காரணமாக, அப்பிரச்சினையைத் தீர்த்துக் கொள்ளமுடியும். சர்க்கார் முதலாளிகளுக்கு இப்பேர்ப்பட்ட பிரச்சினையில், பாதுகாப்பு அளிக்கக்கூடாதென்று தெரிவித்துக்கொண்டு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

* SRI S. C. C. ANTHONY PILLAY :—“ Mr. Speaker, Sir, the hon. Member returned by the Harbour Constituency referred to the fact with pleasure that this time there was less acrimony in the debate that is proceeding now than in previous year. If there is less acrimony in the debate and if there is no reference to personalities, he attributed it to the greater diplomacy that the present incumbent in office is displaying in the administration of the Labour Department. Sir, before I go on to criticism, I would like also to admit that there is less acrimony and if there is less acrimony it is because the present Ministry has rectified at least some of the major errors committed by the last Ministry. To cite some cases, the Government refused for over one year to refer a particular dispute to the Tribunal for adjudication on the bonus issue. But the present incumbent referred the dispute for adjudication and bonus has been awarded all within two weeks of reference to the Tribunal. In another case, the previous incumbent in office refused to refer a case of victimization to the Tribunal for adjudication. I congratulate the Hon. the Minister for Industries on having taken the courage to change the decision of the previous Ministry and to refer this issue also for adjudication. Within two weeks of the reference of the dispute to the Tribunal, the question was resolved in favour of the employees. Therefore, if there is less acrimony to-day, it is only to the extent some of the errors committed by the previous Ministry have been rectified. But that does not mean that all errors have been rectified or that the basic policy of the department has been changed. It is true that the present incumbent carries on the work of the department in a much more diplomatic way. He is more soft-worded in his replies. But the result in some cases has also been equally negative. Now let us take this big dispute that exists in the textile industry. In 1951, the Government of Madras acceded a directive—that is the exact term used by the Government—given by the Hon. Mr. Justice Rajagopalan when adjudicating a dispute relating to the Meenakshi Mills regarding fixation of wages, fixation of workloads and fixation of working conditions on an industry-cum-region basis. Pursuant to the acceptance of that directive, the Government appointed a Tripartite Committee, which, we are told, was appointed under no law. Now, Sir, we are not also ignorant of the legal position. Government are also not ignorant of the legal position in appointing this

15th March 1955] [Sri S. C. C. Anthony Pillay]

committee. Government in the past have appointed such committees. For instance Sri Venkatarama Ayyar who enquired into the wages and working conditions of the workers in the textile industry was originally appointed as a Court of Enquiry. When the Court of Enquiry was proceeding and it was found that the dispute in the industry could not be resolved by mere persuasion, then the Government transformed that Court of Enquiry into an Industrial Tribunal and for a solution of that problem a compulsory award was given. When a Tripartite Committee is instituted, we all know that such a body is adopted under the procedure of collective bargaining. When a Tripartite Committee has been appointed, the traditions pertaining to such collective bargaining is for the Government to use its good offices to see that the recommendations of the committee are implemented. Up to 1939 we had no compulsory arbitration in India. We had the Trade Disputes Act of 1939. Sri Venkatarama Ayyar was appointed as a Court of Enquiry to enquire into the disputes existing in the textile industry in Coimbatore in 1937. He made certain recommendations. I would like the Hon. Minister for Labour to go back and refer to the files to see for himself what exactly the recommendations of the Government were with regard to the specific recommendations made by Sri Venkatarama Ayyar acting as a Court of Enquiry. Specific advice was given to the various mill-owners to implement those recommendations. But, Sir, after the Government accepted the general recommendations of Sri Rajagopalan, what has been the attitude taken by Government? Sir, after two years of careful enquiry this Textile Tripartite Committee submitted a report to Government. The Government took six long months to study the report of that committee. After careful consideration of that report, all that emanated from Government was the G.O., dated 10th September 1953. It is a gem of insanity. It reads:

‘Government hope that a greater area of agreement will be reached by mutual negotiation if the existing practice and current awards and rulings of Industrial Tribunals are to be varied.’

This golden advice has been given to both employees and employers. We need not have wasted a lakh of rupees on the committee for giving this golden piece of advice and that too after wasting a lot of time. In taking up this attitude I submit that Government have departed from the traditions of collective bargaining under which this Tripartite Committee was appointed. If this was going to be the attitude of Government, they need not have appointed a committee at all. Government need not have embittered industrial relations for two long years by saying that the disputes in the textile industry need not be referred to Tribunals for adjudication and that workers need not resort to strikes, because the Tripartite Committee was enquiring into their problems. When such is the attitude taken by Government it is not surprising that workers should come to the conclusion that this Tripartite Committee has been a grand hoax. For one year after the publication of the

[Sri S. C. C. Anthony Pillay] [15th March 1955]

report, the workers have been patiently waiting and hoping that employers would negotiate a settlement. When such waiting and such hoping did not produce the desired results, the workers at Coimbatore decided to go on token-strike, to indicate their deep disappointment. When the workers went out on strike, did Government take up a neutral attitude? I would not have minded if Government had taken a *laissez faire* attitude and allowed the workers to fight out their case. On the other hand, the principle of collective bargaining was not at all followed by Government. Government's attitude was directed against the workers. Government issued a Press Communiqué on 21st December in connexion with the Coimbatore textile strike. It said :

'Any attempt to enforce the recommendations, regardless of the capacity of each unit, may result in the closure of marginal units and consequent unemployment.'

Any intelligent reading of this Communiqué would imply that Government did not want to use their good offices to bring about a settlement. They did not want to use their power of persuasion, because they considered that those recommendations were not good for the industry. Is that an honest and fair attitude to be taken by the Government? I submit that it is not fair and not proper also.

" This Tripartite Committee was charged with the task of going carefully into the question of capacity of the industry to pay from wages to its employees. Its recommendations are not vague. In fact they have gone carefully into this question and they have made specific recommendations. They have examined the balance-sheets of the various mills; they have examined the past recommendations of Sri Venkatarama Ayyar. After such a careful examination they had stated that 22 mills had no capacity to pay and as such may be excluded from implementing their recommendations, with regard to dearness allowance. They have very closely scrutinized the balance-sheets of the various mills and have stated that 41 mills had the capacity to pay increased dearness allowance and 40 mills had the capacity only to pay the present rate of dearness allowance and that 22 mills had no capacity to pay the existing rate of dearness allowance. That is the view they have taken. I would like to know whether this Government when issuing this communiqué went carefully into the recommendations of the Tripartite Committee and then came to the conclusion that the situation had so changed that a number of mills should be excluded from implementing the general recommendations of the Tripartite Committee. If the Government had made such an enquiry and if they had specifically stated that such and such particular mills should be excluded, I could understand their argument. But to imply as the communiqué implies that the condition of the industry has changed adversely to the management is, I say, not true. At the time the recommendations were made the dearness allowance was Rs. 48 per mensem. To-day, it is Rs. 42. At that time, this Tripartite Committee came to the conclusion that dearness allowance could be raised to Rs. 52, because they found

15th March 1955] [Sri S. C. C. Anthoni Pillay]

that the majority of the mill-owners had the capacity to pay Rs. 52 as dearness allowance. To-day that dearness allowance has been reduced to Rs. 42. What criterion and general honesty can underly this communique namely that mills have not got the capacity to pay.

“ Again, Sir, there has been a steady fall in cotton prices according to well-informed article written in the London Economist. For every yard of cloth costing 15 d. in England, Indian cloth is able to compete to the tune of a Thouppence, viz., 3 d. because of the relatively low price prevailing in India. We have been told time and again from 1947 onwards that we must increase production before the workers ask for increased wages. But to-day according to Mr. Deshmuk's speech in the House of the People the total amount of cloth produced in 1954 was nearly 5,000 million yards as against the pre-Plan output of 3,718 million yards. There has been thus an increase of production to the tune of one-third of what it was before, with only 6 extra new mills established in the country after 1951. In spite of this increase in production, in spite of the prosperity in the textile industry, this Government has the audacity to state that the textile industry is not in a position, has not the capacity to pay. I think such an attitude is not in consonance with truth and honesty. There is undoubtedly a big dispute brewing in the textile industry. The workers in the textile industry are not going to be satisfied with the negative attitude taken by the Government. Well, let us set aside the Tripartite Committee's recommendations. The textile workers have decided to raise a dispute. All that we request of the Government is to use their good offices to see that the dispute is settled. All that we ask is that a special conciliation officer or the Commissioner of Labour as special conciliation officer for the whole state should take up conciliation proceedings on a regional basis. In other words, all that we request of the Government is that they should perform their duty to see that the original recommendation made by Shri Rajagopalan, namely, that wages and working conditions of workers should be fixed on a regional basis, is brought to a conclusion. 1 p.m.

“ The Hon. the Deputy Leader of the Opposition made reference to the fact that it was necessary to increase the number of Labour Officers. I too have to make the same suggestion. The suggestion that I make is that in addition to increasing the number of Labour Officers, it is also equally, if not more, important to raise the quality of the Labour Officer. Inexperienced men, men who cannot command the respect of either the employers or the employees have been appointed as Labour Officers. Men who do not know anything about industry and who cannot look up the balance sheet and find out what are the profits are appointed as Labour Officers. In such circumstances, it is only human to expect that conciliation proceedings should fail. I would strongly suggest that the whole personnel of Labour Officers should be re-examined as to their capability and as to whether they know the

[Sri S. C. C. Anthony Pillay] [15th March 1955]

fundamentals of industrial relations and if they do not, they should be transferred to departments and walks of life where they will be better-fitted and better-suited/for the betterment of the community and that men with experience and who can command respect may be appointed. It will be good if this be done expeditiously.

“ The second point with regard to the settlement or prevention of industrial disputes is this. There are Labour Welfare Officers. They are appointed by the employers. In most cases they do not enjoy the confidence of the workers. We in the Buckingham and Carnatic Mills refer to them as ‘ temple bulls ’ because they perform no tasks. The workers have no confidence in them. Therefore, they do not go to them for any assistance. In this respect, all those that occupy these posts of Labour Welfare Officers do is to provide employment for the sons of some high personages who will sit idle in the mills. It is useless to appoint Labour Officers of this type. It is best that these posts be abolished and that some saving be effected in the wage bills and that the workers be given increased bonus rather than thrusting these Labour Officers upon the workers.

“ I would now like to refer to the disputes among commercial employees. In 1952 the Government of Madras appointed or rather directed the Economic Adviser to inquire into the standard of living of middle class employees. He submitted a report and that report has been suppressed. According to this report those earning more than Rs. 100 a month in the City of Madras, even those with an income between Rs. 100 and Rs. 200 with an average of Rs. 153 had deficit budgets to the tune of 60 per cent and the total amount of deficit was 10 per cent of their income. Under such circumstances, when the middle class is pauperised, for the Government of Madras not to take effective steps to improve their wages and working conditions is most deplorable. Here, we have got a set of white employers who keep on increasing their emoluments. I know employers who pay themselves Rs. 15,000 a month and who refuse to pay fair wages to their employees. Even in such cases I have noticed that the Government of Madras do not take expeditious steps to see that the wages and emoluments of the employees are increased. I hope and trust that with a slightly different perspective and under slightly better economic conditions the policy and attitude of the Government will change.

“ In the neighbouring State, namely, the Andhra State, the Congress Party has put in its election manifesto the plank that the Government will adopt Central Government scales of pay. If the Government is a model employer, the first and foremost thing that this Government should do is to adopt this every acceptable plank of the Andhra Congress Party, namely, that there should be introduction of Central Government pay scales for the N.G.O.'s here. Then and then only will this Government approximate to being a model employer and be able to improve the industrial relations in the State of Madras.”

15th March 1955]

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM :—" Mr. Speaker, Sir, I must at the outset express my very deep appreciation of the constructive approach which I have seen in the hon. Members who participated in this discussion. Several hon. Members have made very valuable contribution to the debate. Particularly, the hon. Member who preceded me and the hon. the Deputy Leader of the Opposition have made very useful suggestions. I may at once tell them that I generally agree with several of their suggestions, particularly, that which related to the expansion and the improvement of the efficiency of the Labour Department.

" I can assure them that I shall look into that matter and see how the efficiency of the department could be improved so as to effectively deal with the problems that have to be solved. I agree with the hon. the Deputy Leader of the Opposition that the Labour Department of the Government should serve like hospitals, that they have to do preventive work and that they have also to treat the diseases whenever they spring up. It is the anxiety of the Government to take steps to increase production of wealth in this country which is the only effective way of improving the living conditions of the people. The Government are interested not only in taking steps, positive steps, to promote increase of production but they are equally anxious that they must effectively prevent any steps, whoever takes them, that would impair production of wealth in this country. I do want that those who toil and work and contribute to the production of wealth should get not only what they require for a happy decent living but should get the full value of the work they turn out and the contribution they make. Sir, I do want that he, who is now accepted as a partner in this mighty task of production, should get his due share in the profits of concerns, to the successful working of which he makes no small contribution by his own labour. At the same time, I am also anxious that he must be enabled to live a happy life for which the maintenance of peace and the maintenance of law and order are the *sine quo non*. There must be industrial peace which would only help the promotion of wealth and the workers who contribute towards the production of wealth and who get their due share, must be enabled to live and live without interference by others. This is the policy that the Government are eager to pursue.

1-10
p.m.

" Sir, if we are interested in increasing the production of wealth, we cannot altogether avoid the proposals for rationalization of industries. But I do insist that if anywhere rationalization is resorted to, it must be rationalization which would conduce to larger production. It must be also rationalization without tears. In this connexion, I may tell the House not only on behalf of this Government but also on behalf of the Government of India whose policy in this matter I definitely know—that they will never be parties to any method of rationalization which would result in the retrenchment of a certain number of workers who

[Sri M. Bhaktavatsalam] [15th March 1955]

are already employed and they will not allow them to go without employment. I may also assure the House that they are anxious to secure within a short period of ten years, employment for every one who is unemployed and who is prepared to work and should work. Sir, if the Government do take steps in pursuance of this well accepted policy, there may be difference of opinion regarding the approach and pursuit of this policy. The hon. Member from Erode pointed out that some time ago I gave answers to questions relating to labour in an unbending, unyielding and hard manner (Sri M. Kalyanasundaram: 'Aggressive manner') and also in an aggressive manner as the hon. Deputy Leader of the Opposition has put it. But I am glad that the hon. Member who preceded me did concede the point that I used soft words and I was not in an aggressive mood as the hon. Deputy Leader of the Opposition imagines. Sir, the only difficulty with me is that when I explain the attitude of the Government with reference to questions raised in this House, I am quite clear in my mind that that is the right attitude and that is the attitude which is totally in the interests of labour and in the general interests of the country. Therefore, I am quite firm in the stand of the Government. Firmness should not be mistaken for hardness or any lack of sense of humanity or any such thing.

"Sir, I am against exploitation of all kinds. The Government would not permit any person or entity to hamper more production. They are interested not only in avoiding and eliminating exploitation by vested interests, managements and capitalists but also—I have come across instances to my great sorrow and disappointment—exploitation sometimes of poor labourers by certain workers' unions and certain leaders of workers' unions. Sometimes I have seen some leaders seeking to exploit their own unions for their own purpose. That is my worry. My anxiety is that the poor workers should be saved from exploitation of all kinds.

"Sir, the hon. Member Sri K. P. Gopalan who is a very earnest advocate for the cause of labour complained about the change which he sees in the labour policy of the Government, and their action. I would however like to pay my tribute to the manner in which several hon. Members particularly hon. Members sitting on the opposite side, equipping themselves with facts about various labour problems, steadfastly fall to work for the removal of this grievance or that grievance. I have all admiration for such hon. Members who devote themselves to solving several of the labour problems. I do welcome their co-operation in this field but, at the same time, I would like to point out to them that in spite of their best intentions, in spite of their earnestness and in spite of the thorough manner in which they seek to deal with these problems, there are certain unions which are exploited by some labour leaders.

15th March 1955] [Sri M. Bhaktavatsalam]

“ Sir, the rivalry among workers’ unions is really a menace. The hon. Deputy Leader of the Opposition has admitted it and for that matter everyone will admit it.

“ The hon. Member Sri Gopalan also referred to the attitude of the Hon. Minister for Finance with regard to the non-official Bill, ‘ May Day Bill ’, sponsored by the Opposition. He talked in terms of the workers of the world and said that if in certain countries they had observed a particular day in the year as the ‘ Workers ’ Liberation Day ’, that particular day should also be observed in this State. But I ask him, whether in other countries there is this kind of rivalry among workers’ unions? This rivalry among unions is encouraged by certain leaders for political exploitation and for the purpose of advancing the cause of a particular party. Sir, recently I had an occasion to discuss the matter with certain representatives of the Government of the United Kingdom who are connected with labour and its problems. They told me that there was only one main union there which had nothing to do with the party in power or the political attitude of workers and their leaders. So, there they have only one particular union unlike in this State and in this country where there are so many unions to represent a particular industry. This rivalry which goes to any length, is only to the disadvantage and injury of the poor labourer.

“ Sir, the hon. Member Sri Gopalan also referred to violence indulged in by managements and the police. But I have no doubt that he is aware and I am also fully aware of the fact—now and then complaints do come to me—that workers are subject to violence caused by brother-workers belonging to rival unions. They will thus be in a miserable plight if there are rival unions. You will be amazed to hear that several workers in the Coimbatore mills are obliged to pay subscriptions not only to their own union but also to unions other than their own.

“ I shall deal a little later with the Employees’ State Insurance Scheme. That is a scheme which is welcomed by labour. That is a scheme in which, I know, hon. Members are very much interested and they have been pleading that it must be extended to other areas. I shall deal with it a little later.

1-20
p.m.

“ The hon. Member Dr. U. Krishna Rao referred to the difficulties of the doctors who are employed under the Employees’ State Insurance Scheme. To my great surprise, I heard a report which I have no reason to disbelieve. The report was about some specific instance of some labour leader going to a particular doctor and telling him that if the doctor could act according to the wishes of the leader, he would get for him several workers. Under the Employees’ State Insurance Scheme, the workers are free to choose their own doctor. There is no compulsion. Therefore it is the leader takes advantage of that concession or option and goes straightway to the doctor and says ‘ You must, at any rate, sympathize with my party. You must do whatever I want.

[Sri M. Bhaktavatsalam] [15th March 1955]

Then I will give you more workers'. Sir, I think that is an inducement. The doctor's profession is a noble profession and this is a sly attempt intended to demoralise one of the members of that profession. I would therefore very strongly plead and request hon. Members, particularly those who are sitting on the opposite side, to see that this kind of exploitation is absolutely rooted out, whether it be by the Union, or by the political parties or by the leaders. Of course, it will be an ideal thing if there is one union. I do not at all mean that it must be a union to our liking. There is nothing as 'to our liking'. While dealing with labour problems, whether it is the Communist Party or the Praja Socialist Party who come and explain to me certain matters, I exercise my mind in a most dispassionate way. I do not bring to bear political considerations, because I know the strength of my own Party and I am not so nervous as to take any advantage to strengthen my Party. I know the strength of my party. Therefore, when I deal with labour problems, I deal with them purely in the interests of labour. Sometimes I used to sympathise with labour because of the ways by which it is exploited. I can assure the hon. Members that while I deal with labour problems, I do not bring to bear any political differences.

"The hon. Member Sri K. P. Gopalan referred to interference by the **police**. Of course, the police are brought in when necessary. I do not want to shove it on to the Hon. Minister in charge of Police. The Government take full responsibility for all their actions. But I would like to tell the House that if there is any interference with law and order which would affect the peaceful living of the people, the police are there to step in and prevent such disturbance and maintain law and order. Sir, if there is a stay-in-strike, the workers would not work. Lawful strikes are certainly conceded. In the case of a stay-in-strike, the workers will not only not work but will sit in the premises. If they sit in the premises, it amounts to trespass and then clashes occur. I cannot understand whether this stay-in-strike is recognised in the parlance of trade unionism. When there is violence or prospect of violence, the police step in. There is also the new method of strike called the 'hunger strike'. Somebody or other announces a hunger strike either for getting this or for stopping that. There is the usual recognized channel under the trade laws. But someone goes on a hunger strike and then hundreds of telegrams pour in saying 'Here is a man who has started a hunger strike. So the Government must do this and that'. That is not the way to deal with labour problems, and that is not the way for the workers to successfully fight for their own rights and liberties.

"The hon. Member Sri K. P. Gopalan dealt with the Tripartite Textile Committee's report. The hon. Member Sri Anthony Pillai dealt with it rather elaborately. It was a directive by a Tribunal presided over by Mr. Justice P. Rajagopalan. He was dealing with certain other matters and he gave it as a directive that a Committee like this might be constituted to go

15th March 1955] [Sri M. Bhaktavatsalam]

into the question of work load and the question of wages. The report has been thoroughly examined. I do not agree with the hon. Member who is experienced in labour. He is a seasoned labour politician. Therefore he said: 'The Government are throwing that report into the waste paper basket'. I have explained in this House during question hour that this report is certainly a very valuable report and that it will act as a guidance for Industrial Tribunals who will deal with particular disputes. Not only with reference to this report but also with regard to other reports of Tripartite Committees, the Government do examine and take up for implementation such of the recommendations which could be implemented."

SRI N. K. PALANISAMY—"On a point of order. கனம் மந்திரியார் அவர்கள் பொதுவாகப் பேசிவிடுகிறார்கள். **Tripartite** கமிட்டிகள் மூன்று ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அதாவது, வெங்கடராமன் கமிட்டி 1947-ல் ஏற்படுத்தப்பட்டது, சீனுவாசன் கமிட்டி காமபன்சேஷன் கொடுக்கும் விஷயமாக ஏற்பட்டது. இந்தக் கமிட்டிகள் எல்லாம், முதலாளியினுடைய லாபத்தை பரிசீலனை செய்து, கேட்கப்பட்ட கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றலாம் என்று சொல்லி இருக்கின்றன. கோயமுத்தூரிலுள்ள மில் முதலாளிகள், நான்கு வருஷங்களில் மாத திரம் கோடிக்கணக்காக லாபமடைந்திருந்தும் நான்கு ரூபாய்தான் சம்பளத்தில் அதிகம் கொடுக்கும்படி சர்க்காருக்குத் தீர்ப்பில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதை ஏன் அந்த முதலாளிகள் கொடுக்கும்படி சர்க்கார் செய்யக்கூடாது? இன்னொரு பக்கம் இதே மில் முதலாளிகள் விவசாயிகளை கொண்டு அடிக்கிறார்கள். 1953-ல் விவசாயி புள்ளி விவரம் 339 ஆக இருந்தது. 1954-ல் 417 ஆக ஏறி இருக்கிறது. ஆனால் விவசாயிகளுடைய பருத்தி கண்டி 515 ரூபாயாக விற்பது, சர்க்கார் கண்ட் ரோல் செய்தும், தற்போது அந்தப் பருத்திகள் கண்டி 495 ரூபாய்க்கு குறைத்து இருக்கிறது. சர்க்கார் மில் முதலாளி லாபத்திற்காக இவ்வளவு செய்கிறது. ஆனால் தொழிலாளிகளுடைய கோரிக்கைகளை மறுக்கிறது. இதுமாதிரி இருப்பதை adjudication-க்கு விட நம் சர்க்கார் கவனிக்குமா?"

* **SRI M. PALANIYANDI** :—"சமண்டரு, Tripartite Committee யைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்லவில்லை."

MR. SPEAKER :—"Time ஆகிவிட்டது."

* **THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM** :—"Sir, I submit very humbly that this is not a point of order. Unfortunately the hon. Member did not find time to speak and therefore he wanted to make a speech sweepingly attacking the Government for their omissions. I have been just explaining whatever he wanted to know about the Textile Tripartite Committee. The Government found that they could not implement the report. They did so because that was the legal position and when certain workers launched on a token strike the Government had to explain their position and that was why the Government issued a communique. What Government meant was—a portion of the communique was read by the hon. Member Sri Anthony Pillai—even if there is statutory authority it is not practicable to implement the recommendations uniformly and universally. I may inform the House that Workers' Unions in some of the regions expressed to me that they would stand affected by a general implementation of the recommendations of the Textile Enquiry Committee. As pointed out by hon. Member Sri S. C. C. Anthoni

1-30
p.m.

[Sri M. Bhaktavatsalam] [15th March 1955]

Pillai, he and certain other hon. Members and certain representatives of the Unions came to me and made representations in this connection. I reiterated the Government's stand and told them that if disputes were raised the Government would consider them and would refer them for adjudication and settlement. The hon. Member asked whether the Government would appoint a Special Tribunal if disputes were raised in a large number of cases. I told him that the Government would consider that also and if required the Government would refer them for adjudication. Apart from that, I am confident that even without recourse to prolonged enquiry by a Tribunal the workers will be able to get by negotiations more than what hon. Members who are condemning the Government for not implementing straightaway the recommendations of the Textile Enquiry Committee would expect to have. I do expect, Sir, that before long we shall see that workers would be able to get at least benefits in accordance with some of the recommendations of the Textile Enquiry Committee.

"The Government of India are almost ready with an amendment to the Industrial Disputes Act. One of the provisions of the amending Bill relates to making statutory provision for arbitration. This provision which is very much required is lacking in the present Act. In this connection, I must express my deep appreciation of the manner in which the various rival unions in Coimbatore came together and enabled an arbitration of the important question of bonus to be made and settled the whole matter in the course of one or two months. It is not possible to have arbitration procedure adopted always. But still the Government are keen about it and this Government have strongly supported the proposal made by the Government of India that there must be a statutory provision for arbitration.

"Regarding the personnel of the Tribunal, the Government have already taken a decision as suggested by some hon. Members that retired personnel will not be appointed to constitute Industrial Tribunals under the Industrial Disputes Act and that it will only be officers who are in service will be appointed under the present Industrial Disputes Act, only District Judges in service can be appointed to constitute Industrial Tribunals. But in the proposed amendment to the Industrial Disputes Act there is a proposal to abolish the Appellate Tribunal because it means prolonged trial which affects more the labourer than the management. Therefore, it is proposed in the amendment to have a Tribunal constituted for each State with personnel of the status of High Court Judges and that there should be no more Appellate Tribunals. At the same time, as some hon. Members have suggested, there are so many small petty quarrels that it is no good referring them to arbitration by the State Tribunal. Therefore, it is proposed under the Bill to amend the Industrial Disputes Act that smaller Tribunals manned by persons of the rank of District Munsifs be constituted for settling disputes relating to

15th March 1955] [Sri M. Bhaktavatsalam]

concerns whose strength may not be more than 100 and for deciding disputes which can be described as small compared with major disputes.

“ Sir, reference was made by some hon. Members to implementation of the Industrial Housing Scheme sponsored by the Government of India. I am not myself satisfied with the progress made and the Government of India . . . ”

MR. SPEAKER :—“ May I know how many more minutes the Hon. Minister may require to finish his speech? ”

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM :—“ Five minutes more, Sir. The Government of India are keen and this Government are also keen that they must expeditiously implement this Industrial Housing Scheme. Some hon. Members have suggested implementation of this scheme with the help of co-operative societies. The Government have taken up this question and are taking up this question of implementing this Housing Scheme on a co-operative basis. Already steps are being taken to formulate and implement some schemes in Coimbatore district. I do want the co-operation of hon. Members in expeditiously implementing these schemes.

“ Sir, several hon. Members who have been taking very keen interest in this very vital problem have spoken in this debate. But I do not think that any hon. Member referred to a very important aspect of labour. Apart from the labour fighting for their rights and getting what is due to them and what is needed for them and what they are entitled to, we should also look at the constructive aspect of the question. Therefore we should see that the labourers who toil, who work hard, and who do even hazardous work not only earn with their own sweat but also they utilise their earnings for the proper rehabilitation of their own families. If we do not take steps to improve the conditions of their families it will be no good, and all their hard work will go in vain. Therefore, I am very much interested in promoting welfare schemes among labour—not the type of welfare schemes promoted by welfare officers which the hon. Member who preceded me described, and I do not know anything about it. I do not admit what all he said is absolutely correct but at the same time I do not want to contradict him. I want Government Welfare Officers who will concentrate on welfare work among the workers—not only workers but also their families. I want poor workers to be enabled to take up some cottage industries, and be prepared to be tuned to the habit of saving money so that their families might be permanently and effectively rehabilitated. This has been just started in the plantation areas. The Central Tea Board has set apart some funds. The Government of India are also very keen on this matter and they have convened a conference which will be attended by officers of this department. The Government of India are very keen that this policy must be expeditiously implemented in the plantation areas. But I am not satisfied with the progress made so far. I have been urging this on the workers and the

[Sri M. Bhaktavatsalam] [15th March 1955]

workers unions to bestow some attention on this important and constructive aspect of welfare work among the families of labourers.

1-40
p.m.

“ Lastly I come to the State Employees Insurance Scheme. Sir, I do want this scheme to be worked satisfactorily. I have no doubt that the workers do appreciate the value of the scheme. I must express my appreciation for the two hon. Members—my esteemed former colleagues—who made no small contribution to this debate with all the experiences they have. One hon. Member was dealing with this subject as a Minister and the other hon. Member is now dealing with the subject like other hon. Members who are sitting opposite. They have made very valuable contributions for which I am obliged. Sir, the hon. Member, Dr. Krishna Rao referred to the need for catering to the families of workers also. Now we have the Employees' State Insurance Scheme and I may tell the House that the Government of India have been seriously considering the extension of the benefits under the scheme to the families of the workers. But there are some difficulties pointed out, for, all members are treated to be family and even neighbours are taken as wife's family and there will be such abuses. Of course, abuse is there everywhere and in everything. But such things should not stand in the way of the Employees' State Insurance Scheme being extended to the families of labourers. We are considering as to how best the benefits of the scheme could be extended to the other areas also. Sir, preliminary steps have been taken to extend the scheme to Madras City and suburbs. Government have also been seriously considering, in consultation with the Government of India and I may tell the House that the Government of India are quite willing to give all their support to carry out the extension of the scheme expeditiously. So, it is now proposed, besides extending the scheme to Madras City and its suburbs, to extend the benefits of the scheme to Madurai, to Vikramasingapuram, Tuticorin, Salem, Tiruchengode, Mettur, etc., to the industrial areas in Salem District and to places like Tiruppur and Udumalpet in Coimbatore district; for now it is extended to Coimbatore and suburbs covering a labour population of 40,000 only. Not only that, we are seriously considering extending the scheme to Malabar district, to Feroke, Kozhikode, Cannanore and other industrial areas; we will go further and we do propose to extend the scheme to Mangalore and suburbs.

“ Then, Dr. Krishna Rao referred to the need for extending hospitals and for extending facilities for hospital treatment. It is but right that these poor labourers should have medical facilities and hospital treatment. I must tell the House again that the Government of India have been quite accommodating and we do propose under the scheme to expand the hospitals to the extent necessary, to provide for additional beds for labourers particularly in District Headquarters Hospitals and also other hospitals. Regarding the initial cost of such expansion, the Government of

15th March 1955] [Sri M. Bhaktavatsalam]

India have been good enough to contribute 75 per cent of it; and even in regard to the balance of 25 per cent, the Government of India have intimated to us that they would give us a loan to be recovered in several instalments. Therefore, there should be no difficulty about finding money and I need not worry the Hon. Finance Minister and I need not cause anxiety to the Hon. Minister for Health. I can tell him, 'Here is a gift from Labour to the Hon. Minister for Health and to the Health Department; they can have the hospitals expanded under this scheme'. Therefore I have no doubt that hon. Members will appreciate the attitude of the Government, the anxiety of the Government to do whatever they can for the cause of labour and for restoring industrial peace and for the increase of production which should effectively improve the economic condition of not only our towns, but also the villages.

"With these few words, I do hope that the hon. Member who moved the cut motion would not press it and even if he should press it for party purposes, I hope the House is in full accord with the policy of the Government that has been enunciated and give its full support to the Demand that has been moved."

(The hon. Member Sri S. Pakkiriswami Pillai pressed his cut motion and the same was put to the vote of the House.)

MR. SPEAKER :—"The question is—

'That the allotment of Rs. 19,71,000 under Demand XXIII—Labour including Factories—be reduced by Rs. 100.'"

The motion was declared lost by a voice vote.

A poll was demanded and the House divided thus :

Ayes—31.

Sri S. Swayamprakasam.	Sri K. P. Gopalan.
" S. C. C. Anthony Pillai.	" T. C. Narayanan Nambiar.
" N. Rathina Gounder.	" K. T. Raju.
" M. P. Subramaniam.	" S. Vadivelu.
" P. Rangasamy Reddiar.	" K. C. Gopalan Unni.
" T. Shanmugam.	" P. K. Gopalakrishnan.
" M. Narayana Kurup.	" N. Sivaraj.
Dr. K. B. Menon.	" A. K. Subbiah.
Sri K. T. Sridharan.	" K. V. Ramasamy.
" C. Kunhirama Kurup.	" T. S. Arthanari.
" M. Palaniyandi.	" P. Venkatesa Sholagar.
" M. Narayanan Nambiar.	" N. K. Palanisami.
" S. Pakkiriswami Pillai.	" K. Madhavan Nambiar.
" K. Moidu.	" C. H. Kanaran.
" C. Velukan.	" R. Krishnan.
" M. Kalyanasundaram.	

Noes—66.

The Hon. Sri M. A. Manickavelu.	Sri S. R. Arumugam.
" A. B. Shetty.	" P. G. Manickam.
Sri K. Rajaram Naidu.	" R. Krishnaswami Gopalar.
" P. G. Karuthiruman.	" N. Ramakrishna Iyer.
" B. K. Nallasamy.	" A. M. Sambandam.
" V. K. Palanisami Gounder.	" M. R. Ramachandran.
" P. K. Thirumurthi.	" T. P. Elumalai.
" R. Kuppuswamy.	" V. K. Ramaswamy Mudaliar.
" N. Mounaguruswamy Naidu.	" R. A. Nataraaja Mudaliar.

[15th March 1955]

Noes—66—cont.

Sri S. Panchaksharam.
 „ H. M. Jagannatham.
 „ A. K. Masilamani Chettiar.
 „ K. G. Munisami Gounder.
 „ R. Thangavelu.
 „ A. Ramachandra Reddier.
 „ K. S. Ardhanareswara Gounder.
 „ A. Sambasivam.
 „ O. Venkatasubba Reddy.
 „ O. A. Nanjappa.

The Hon. Sri S. S. Ramasamy
 Padayachi.

B. Parameswaran.

Sri M. S. Muniswamy Pillai.
 „ V. S. Chinnaaswami Naidu.
 „ V. S. Sivaprakasam.
 „ V. Muthu.
 „ A. S. Subbaraj.
 „ S. Thinakaranwami Thevar.
 „ V. Chinnayya.
 „ A. Ramasamy Thevar.
 „ T. R. Varadan.
 „ C. Muthiah Pillai.
 „ S. Venkatarama Ayyar.
 „ M. Marimuthu.

Sri M. C. Muthukumaraswamy.
 „ V. Krishnaswamy Padayachi.
 „ K. Parthasarathy.
 „ P. S. Krishnaswamy Ayyangar.
 „ G. Govindan.
 „ AR. A. R. M. Chokkalingam Chettiar.
 „ M. Kandaswamy Padayachi.
 „ P. Urkavalan.
 „ A. Vaikuntam.
 „ R. S. Arumugam.
 „ V. Arumugam.
 „ P. Selvaraj.
 „ M. Chinnathambi Thevar.
 „ I. K. Subramania Pillai.
 „ B. Vaikunta Baliga.
 „ K. P. Kuttikrishnan Nair.
 „ G. Samia Koorayar.
 „ K. Aranganathan.
 „ E. K. Sankara Varma Raja.
 „ A. Appu.
 „ M. Kattimuthu.
 „ T. Manavalan.
 „ K. Kunhi Muhamed Shafee.
 „ V. Govindaswami Naidu.

*Neutral—Nil.**Ayes—31; Noes—66; Neutral—Nil.*

The cut motion was lost.

MR. SPEAKER:—“ I will now put the main Demand to the vote of the House. The question is—

‘ That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 19,71,000 under Demand XXIII—Labour including Factories.’ ”

The Demand was carried and the Grant was made.

MR. SPEAKER:—“ The House will now adjourn and meet again at 8-30 a.m. to-morrow.”

The House then adjourned.